
O ÎNȚELEGERE
SCANDALOASĂ
JOANNA SHUPE

'/^COLECȚIA '/Ubtfllr
/t/<J)OOCU€

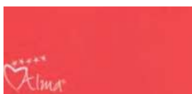
SERIA „CEI PATRU SUTE"

Cu trei logodnici îngropați, Lady Eva Hyde și-a câștigat nedoritul renume de Lady Ghinionista. Când boala tatălui ei, un celebru arhi tect, o forțează să traverse oceanul spre New York, este hotărâtă să demonstreze că este perfect capabilă să îi țină locul și să pună în practică proiectul pe care tot ea l-a creat. Cu siguranță, întâlnirea neașteptată și plină de pasiune cu un necunoscut la bordul vasului nu poate să stea în calea visului ei. Dar ghinionul Evei lovește din nou când descoperă că străinul care a vrăjit-o este nimeni altul decât angajatorul ei. Fără tragere de inimă, Phillip Mansfield este de acord să îi permită aprigei Lady Eva să supravegheze construcția hotelului de lux cu care vrea să uimească New Yorkul - și în același timp jură să păstreze relația dintre ei la nivel strict profesional. însă Eva se dovedește mult mai capabilă - și ademenitoare - decât și-a imaginat la început Phillip, așa că nu se poate stăpâni să nu pună la cale un plan pentru a o seduce. Când o serie de „accidente" face clar faptul că cineva urmărește ca Lady Ghinionista să eșueze, Phillip descoperă că este dispus să facă totul să o protejeze - chiar dacă pentru asta este nevoie de o înțelegere scandaloasă.

„Cititorii vor adora hotărârea cu care Eva
vrea să reușească într-o lume a bărbaților."

Publishers Weekly

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase", impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de historical românce.

JOHANNA SHUPE

O inû/a^erescamlaûasây

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O înţelegere scandaloasă Joanna Shupe

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress:
Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHUPE, JOANNA
O înţelegere scandaloasă / Joanna Shupe trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2018 ISBN 978-606-33-

3196-l I. Fulger, Irina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA SHUPE

O înțelegere scandaloasă

Traducere din limba engleză Irina Fulger

Pentru Michele, Diana și JB, care mă ajută să rămân sănătoasă la minte și mă fac mereu să râd.

CapitoCuCl

„Clădirile mele vor fi moştenirea mea... vor vorbi în numele

meu mult timp după ce eu nu voi mai fi."

Julia Morgan, arhitectul castelului Hearst

Iulie 1890
Undeva în apele Oceanului Atlantic

Lady Eva Hyde detesta ambarcaţiunile. Iahturi, goelete, vapoare cu aburi, şlepuri... toate erau nişte mici închisori făcute din oţel, alamă şi plictiseală. Prefera o structură pe pământ, înaltă şi mare, una proiectată chiar de ea. Bine; fie, tortura asta plutitoare era un vapor cu aburi de lux cu toate facilităţile modeme pe care le aducea după sine, dar ea ar fi preferat să fie pe pământ ferm.

Cu un teanc de desene în mână, ieşi din cabină şi încuie uşa după ea. Odată ce ajunse pe puntea superioară, soarele cald de iulie o întâmpină. îşi înclină chipul spre cer, oprmdu-se, şi căldura îi intră în oase, relaxând-o pentru un moment. Călătoria începuse de o zi şi tot ceea ce lăsase în urma ei în Londra îi apăsa pe umeri. Boala tatălui ei, şoaptele şi privirile îndreptate spre ea.

„Iat-o pe Lady Ghinionista."

Trei logodnici morţi tind să se transforme într-un spectacol - nu că înainte se integra în peisaj mai bine. Guvernanta ei dintot- deauna îi zicea că era o zgâtie şi că ea se simţea mai confortabil în noroi şi praf decât să poarte jupe. O afirmaţie complet adevărată. Eva îşi urmărise mereu tatăl faimos şi talentat, disperată să înveţe tot ce putea despre clădiri şi construcţii. Un lucru înţelept, de altfel, dacă era să judeci după cât de repede mintea lui se deteriorase în ultimii doi ani.

Tatăl ei era E.M. Hyde, Lord Cassell, unul dintre cei mai buni arhitecţi ai Angliei, cel care proiectase clădiri în întreaga Europă timp de patru decenii. Toamna trecută E.M. Hyde fusese abordat pentru a face proiectul unui hotel de lux în New York, care urma să fie cel mai mare şi mai modern din America, o bijuterie care să fie ţinută minte timp de secole. Din păcate, boala tatălui ei se înrăutăţise şi nu mai fusese capabil să facă un proiect de doi ani de zile. Deseori nici măcar nu îşi recunoştea propriul copil. Zilele acelea îi frângeau inima Evei.

Dar Eva nu era pregătită să renunţe la proiectul atât de prestigios şi profitabil. Cunoştea toate detaliile muncii tatălui ei şi era pregătită să termine hotelul Mansfield în locul lui, aşa cum făcuse cu alte proiecte mai recente de ale lui. Dumnezeu ştia că să renunţe nu era o opţiune dacă era să ia în considerare finanţele lor care se tot împuţinau.

Singura soluţie era să ducă mai departe moştenirea Hyde astfel încât nimeni să nu afle de boala lui. Bineînţeles că asta însemna să pretindă că munca ei era de fapt a lui, pentru că nimeni nu ar fi crezut că o femeie este în stare să proiecteze o colibă cu o singură cameră, darămite un hotel uriaş cu treisprezece etaje. Dar naiba să o ia de mândrie dacă asta le asigura un acoperiş deasupra capetelor şi plătea pentru îngrijirea lui. Propria carieră avea să înceapă eventual după ce tatăl ei...

Nu. Nu voia să se gândească la asta chiar acum.

Se îndreptă către un scaun de pe punte care se afla cu faţa spre promenada vasului. Dincolo de ea era întinderea uriaşă a oceanului albastru, strălucind şi sclipind precum sticla. încă era concentrată asupra apei când o siluetă mică

ţâşni în faţa ei. Un copil. Eva încercă să încetinească, dar nu era nici o şansă - se ciocni direct de băieţel.

El începu să cadă şi ea se întinse după el, sperând să nu cadă amândoi pe punte. Puterea cu care strângea desenele slăbi totuşi, şi ea privi cu groază cum trei dintre foile ei zboară, duse de briza oceanului.

- Nu, nu, nu!

-îmi pare rău, domnişoară, bolborosi băiatul şi fugi.

Eva nu-l mai băgă în seamă, cuprinsă de panică. Foile acelea... trebuia să le recupereze neapărat. Erau idei pentru proiectul hotelului, idei la care lucrase din greu. O sclipire genială de imaginaţie, care nu mai putea fi niciodată replicată. Ţâşni după foile care se răsuceau, hotărâtă să nu le piardă.

Prinse una dintre foi sub gheată, în timp ce celelalte două zburară şi se rostogoliră de-a lungul promenadei. După ce culese prima foaie, se grăbi după celelalte. Inima i se opri în vreme ce foile alunecau spre balustradă - şi apoi se loviră de piciorul unui bărbat bine îmbrăcat care stătea acolo. Oftă uşurată şi alergă spre el.

în mod ciudat, bărbatul nu se mişcă. Nici nu privi ca să vadă ce se lipise de piciorul lui. Nici nu se întinse după preţioasele hârtii, ideile de neînlocuit la care lucrase atâta. Nu, stătea acolo ca o statuie, privind spre apă.

Cu inima în gât, Eva plonja spre piciorul bărbatului. Aproape îl dărâmă, lovindu-se de silueta lui înaltă şi apucându-l de gamba acoperită de pantalon ca o nebună, uşurată când degetele ei prinseră desenele. Oh, slavă Domnului!

închise ochii şi expiră. Puntea de lemn îi lovi genunchii prin fuste; fără dubiu că se dăduse în spectacol. Ca de obicei.

Bărbatul o ignora complet, ceea ce o liniştea, dar o şi enerva. Ar fi apreciat să primească ajutor ca să se ridice.

-O mână, domnule?

El rămase perfect nemişcat, doar gâtul se mişcă atunci când înghiţi. Era surd?

- Doamne, eşti viu. M-am îngrijorat pentru un moment.

Eva se apucă de balustradă şi se ridică în picioare, apoi îşi netezi fustele.

Nefiind pregătită să se îndepărteze de acest puzzle, rămase o clipă pentru a-l studia. Nu se vedea prea mult din profil, din păcate. Avea în jur de treizeci de ani, ghici ea. înalt şi bine făcut, brunet, cu părul ascuns sub o pălărie de paie, care cumva nu îi zburase. Proaspăt bărbierit. îmbrăcat elegant, cu haine scumpe.

El tot nu băgase de seamă prezenţa ei, stând cu mâinile prinse de balustrada de lemn şi deveni un fel de joc pentru Eva. De obicei când călătorea păstra distanţa faţă de alţi pasageri, luând toate mesele în cabina ei pentru a evita mila şi suspiciunea când îi aflau identitatea. Deseori inventa nume, îşi asuma o cu totul altă personalitate pentru a evita momentele stânjenitoare. Era mai uşor. Dar în acest moment avea nevoie de un fel de recunoaştere, de un fel de reacţie faţă de bădărănia lui.

Dar el părea destul de palid.

Sprijinită de balustradă, ea spuse: -Am auzit că rădăcina de ghimbir ajută.

Nimic. Nici o tresărire.

- Ştii, există un ofiţer sau un doctor la bord care are medicamente pentru pasagerii bolnavi. Mă duc să caut pe cineva...

- Nu sunt bolnav, scrâşni el printre dinţii încleştaţi.

Eva rezistă dorinţei de a-şi da ochii peste cap.

- înţeleg. încerci să îndepărtezi greaţa prin puterea voinţei. Funcţionează?

Nările lui se dilatară în timp ce trăgea aer în piept în reprize scurte. Apoi clătină din cap.

-S-ar putea să te simţi mai bine dacă goleşti stomacul peste balustradă.

încă un clătinat din cap, mai viguros de data asta.

-Ţi-a spus cineva vreodată că eşti încăpăţânat?

- Da, şuieră el. De multe ori.

O propoziţie completă. Făcea progrese.

Culoarea lui încă indica posibilitatea ca lui să i se facă greaţă în orice moment, şi ei începu să îi pară rău pentru el. Era clar că prefera să sufere înverşunat, curajos. Singur. Un soldat pe câmpul de luptă, gata să fie omorât în orice moment pentru rege şi ţară. Uneori totuşi, lucrurile astea însemnau puterea minţii asupra fizicului.

- Slavă Domnului, zise ea veselă. Nu mă bucur să duc veşti de genul ăsta. Nimeni nu vrea să audă de slăbiciunile cuiva.
- Cum ar fi vorbăria goală?
Ea râse, ceea ce nu se întâmplase prea des în ultima vreme. Cel de-al doilea logodnic al ei spunea că era mai uşor să obţii o informaţie de la o plantă decât să vorbeşti cu Eva.
-Mă tem că eşti singura persoană care s-a plâns de logoreea mea.
- Norocul meu.
Era inteligent. îi plăcea asta.
- Dă-mi mâna.
Capul lui se răsuci spre ea, şi Eva îl văzu bine pentru prima dată. Rămase fără aer în plămâni, de parcă ar fi fost lovită în plex. Doamne, Dumnezeule!
Era... neobişnuit. Chipurile nu erau altceva decât construcţii de bază, cu ţesuturi şi muşchi întinşi peste oase şi cartilagu, aşa cum erau oţelul, lemnul şi tencuiala dintr-o clădire. Dar acesta nu era un chip obişnuit. Puternic, cu trăsături bine evidenţiate, cu o simetrie perfectă şi cu o structură osoasă aristocrată care vorbea despre mari civilizaţii din trecut. Coloane greceşti şi apeducte romane. Bărbaţii care le construiseră fuseseră nişte cuceritori. Descopereau şi se stabileau.
Chiar şi bolnav, prin pori îi emana încrederea de sine.
-De ce?
Privirea lui trecu peste chipul ei şi peste părul roşu, care probabil că era ceva de speriat în bătaia vântului.
- Pentru că aşa am zis eu.
Fără să mai aştepte un răspuns, Eva îşi băgă desenele sub un braţ, punându-le în siguranţă, şi îi desprinse mâna de pe balustradă. Îi ridică mâneca şi puse trei degete pe încheietura lui, apoi îşi aşeză degetul mare mai jos, pe centru, chiar deasupra tendoanelor mari. începu să facă mişcări circulare, folosind puţină presiune.
Pentru un moment îndelungat el nu spuse nimic, doar respiră adânc.
- Ce faci? întrebă într-un final.
- Este o practică chinezească pentru a scăpa de greaţă.

Nu că ar fi stat acum să îi explice de unde ştia asta. Majoritatea bărbaţilor considerau că un şantier nu este un loc pentru o doamnă.
După câteva minute, îi luă cealaltă încheietură. Măsură, apoi frecă. El avea antebraţe şi braţe puternice, cu vene care ieşeau în evidenţă sub pielea aurie şi care se mişcau odată cu mişcările ei. Erau mâini care munceau. Mâini capabile. Nu mâinile unui gentleman, deşi era îmbrăcat ca unul.
Cine era acest bărbat?
Deşi de abia se atingeau, Eva putea simţi cum el se relaxează. Poate chiar funcţiona metoda până la urmă.
-Ai fost în vacanţă în Anglia?
- La Paris, de fapt. Vii să faci cumpărături în cartierul Ladies' Mile?
Ea încercă să nu se strâmbe. Erau străini, aşa că el habar nu avea
că este fiica lui E.M. Hyde. Munca şi moştenirea tatălui său bolnav erau motivul pentru călătoria ei, nu că avea de gând să îi spună motivul acestui bărbat.
Dumnezeu ştia că bărbaţii nu apreciau o femeie care dorea o carieră. Eva învăţase repede această lecţie de la Robert, primul logodnic. El fusese cel bogat, cel care o anunţase că voia nu mai puţin de şapte copii.
- Cum ai ghicit?
El ridică un umăr lat, într-o mişcare şi arogantă, şi încântătoare.
-Am surori.
-Câte?
- Una mai mare, una mai mică. Amândouă băgăcioase.
Totuşi, asta sunase simpatic.
-Eu sunt singură la părinţi. Aş fi adorat să am surori băgăcioase.
- Bănuiesc că toţi vrem ceea ce nu avem.
Adevărat. De exemplu, Eva îşi dorea să se fi născut bărbat, fiul pe care tatăl ei mereu şi-l dorise. Dacă ar fi fost aşa, totul ar fi fost mult mai uşor. Dar aşa era obligată să ascundă adevărata natură a bolii tatălui şi să îi continue munca în secret. Subterfugiul era extenuant.
- Le vezi des pe surorile tale?

- Din păcate, da. Deşi sunt măritate şi ocupate cu propriile familii, tot găsesc timp să-mi ţină prelegeri.
- Cât de teribil de îngrozitor pentru tine, toată iubirea asta şi grija faţă de binele tău.
El scoase un alt sunet deasupra ei, aproape ca un râs.
- Doamna muşcă.
Căldura alunecă sub pielea ei, şi îi dădu drumul. Îi evită privirea, dându-şi părul la o parte de pe faţă şi privind spre ocean.
- Probabil te simţi un pic mai bine.
- Poate că aerul de mare îmi face în sfârşit bine.
-Sau poate am făcut o magie ca să te însănătoşesc.
- Posibil. Unde ai învăţat asta?
îşi ridică încheieturile, rotindu-le. Haina deschisă la culoare se întinse peste braţele şi umerii lui, scoţând la iveală muşchi care aparţineau nu unui bărbat monden, ci unui bărbat care făcea muncă fizică, aşa cum făceau muncitorii pe şantierele tatălui ei, cei care mânuiau ciocane grele şi bârne de oţel toată ziua.
- Pe ici, pe colo. Nu-mi aduc aminte exact.
-Călătoreşti des înseamnă.
Nu în ultima vreme. Nu de când boala tatălui ei se agravase destul de mult.
-încerc să stau pe pământ, se eschivă ea.
- înţelept din partea ta.
- Mereu îţi este rău pe vapor?
El închise ochii şi îşi roti umerii.
- M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu?
Eva clătină din cap.
- Cu siguranţă nu. Cred că o vezi ca pe o slăbiciune, deşi mulţi alţii suferă de aceiaşi afecţiune. Este o stare destul de frecventă.
Culoarea îi revenea pe chip, dar faptul că ea îl observa îl făcu să fie tensionat şi expresia lui îi trăda disconfortul. Eva nu era sigură că el ar fi recunoscut că îi este greaţă; acest bărbat avea o mândrie care concura cu a ei.
- Doar în primele două zile păţesc aşa, explică el liniştit. Voi fi bine mâine.
- Iată. A fost aşa de greu să mărturiseşti?
-Da. De obicei stau în cabina mea, dar m-am gândit că aerul proaspăt poate ajuta.

-Sperai ca nimeni să nu te observe aici, prins de balustradă de parcă puteai sări peste în orice moment.
- Evident - şi dacă nu erau hârtiile tale, mi-ar fi funcţionat stratagema. Sunt scrisori?
Arătă cu bărbia spre foile din mâinile ei.
- Ceva de genul. Cum te simţi acum?
- Obosit, dar mai bine. Mulţumesc.
- Cu plăcere.
El rămase uitându-se la ea, iar ea nu era sigură ce să facă. Ochii lui erau închişi la culoare, un căprui-închis, cu sclipiri aurii care dansau în lumina soarelui, şi pleoapele îi erau mărginite de gene lungi. Văzu câteva tăieturi pe chipul lui, din acelea făcute la bărbierit, şi se întrebă dacă avea un valet cu el în călătorie.
-Ai nevoie de ajutor pentru a reveni în cabina ta, atunci? Aş putea găsi un însoţitor...
El arătă peste punte.
- Nu este nevoie. Stau chiar acolo, la capăt.
Cea mai mare dintre cabinele de clasa întâi. Bineînţeles. Probabil că era unul dintre acei magnaţi americani. Probabil căi ferate sau acţiuni. Cabina ei era la capătul celălalt, cea mai mică dintre cabinele de clasa întâi, plătită cu bani din proiectul hotelului.

Chiar şi aşa, cu încă şase zile de petrecut pe vas, cei doi ar fi putut să dea unul de altul, dacă ea se mai aventura afară.

„Nu are nici o idee cine eşti. Poţi fi oricine." Posibilitatea o înveselea, şansa de a interacţiona cu cineva care nu îi cunoştea trecutul, liberă de reputaţia ilustrului ei tată. Acesta era cu adevărat un motiv foarte bun ca să iasă din cabina ei.

Strânse hârtiile la piept şi îi oferi un mic zâmbet.

- Ei bine, te las acum. La revedere.

-într-adevăr, sper să te mai văd pe vas. îşi atinse pălăria în semn de salut. O zi bună, domnişoară oricine ai fi.

Vasul se înclină şi creionul Evei alunecă încă o dată pe hârtie.

- La naiba!

Se întinse după radieră şi blestemă furtuna violentă de afară.

De şase ore, vaporul cu aburi fusese aruncat şi răsucit în apele agitate. Dincolo de fereastra ei micuţă ploaia cădea din cerul furios, ca de plumb. Din fericire, nu experimentase încă răul de mare. Stomacul îi rămăsese calm tot timpul, poate pentru că ea se concentra pe munca ei şi nu pe ceea ce o înconjura.

Trebuia să ajungă în portul New York a doua zi. în ultimele opt zile rămăsese în cabina ei pentru a trece din nou în revistă ideile noi şi pentru a le finisa, sperând să îl impresioneze pe domnul Mansfield, proprietarul proiectului pentru noul hotel. Acum că timpul aproape se terminase, emoţiile i se adunaseră în piept, dar le îndepărtă. Urma să fie bine. Mansfield avea să fie agreabil şi clădirea urma să fie construită la timp.

Sincer vorbind, majoritatea finanţatorilor cu care avusese de-a face voiau doar numele tatălui ei pe proiect. Prea puţin le păsa dacă tatăl ei chiar apărea să se întâlnească cu inginerii şi instalatorii. Atâta vreme cât beneficiarul se putea lăuda că este proprietarul unei capodopere marca „E.M. Hyde", erau fericiţi. Mansfield nu avea să fie diferit. Nici măcar nu venise la Londra pentru a se întâlni cu tatăl ei, aşa cum preferau majoritatea când angajau un arhitect. Trimisese nişte telegrame şi nişte scrisori în care agreaseră termenii. în urmă cu trei săptămâni, Eva trimisese în sfârşit desenele finale către casa lui din Manhattan şi nu mai auzise nimic de atunci.

Ce o îngrijora era reputaţia lui Mansfield. După nişte săpături, aflase că în mare era văzut ca un proprietar de hotel exigent, chiar

nemilos. Tot restaurantul hotelului pe care îl deţinea în Boston fusese dărâmat complet şi refăcut după porunca lui pentru că dalele de pe pardoseală fuseseră fabricate în Grecia, şi nu în Italia aşa cum i se promisese. Angajaţii lui îl respectau, dar le era şi teamă de el, iar scrisorile lui către E.M. Hyde fuseseră destul de specifice, subliniind aşteptările lui referitoare la calitate, termene şi buget.

De exemplu, dacă clădirea nu era gata la termen, E.M. Hyde avea să plătească o mie de dolari pentru fiecare zi de întârziere, până la finalizarea construcţiei. Dacă clădirea depăşea bugetul, E.M. Hyde avea să-i retumeze lui Mansfield 15% din onorariul total de arhitect.

Mai mult, dacă vreunul dintre materiale era înlocuit fără aprobarea în scris prealabilă a lui Mansfield, toată construcţia avea să fie refăcută pe cheltuiala lui E.M. Hyde. Luând în considerare că bugetul pentru hotel era în jur de trei milioane de dolari, Eva nu concepea să acopere o parte din cost din buzunarul ei. Ar fi însemnat falimentul pentru ea şi tatăl ei să refacă doar o parte din construcţie.

Mai mult decât orice, hotelul trebuia să fie un succes. Avea nevoie să ţină reputaţia ei departe de hotel, altfel toată lumea ar fi asociat ghinionul ei cu hotelul. Nimeni nu voia să stea într-o clădire proiectată de Lady Ghinionista. Totul avea să fie bine atâta vreme cât Mansfield era fericit şi munca era finalizată sub numele lui E.M. Hyde, şi nu al ei.

Atenţia îi fu distrasă de o bătaie slabă în uşa adiacentă. Camerista ei, Mollie, îşi făcu apariţia, cu mâna pe tocul uşii.

-Milady, vreţi să... Fata înghiţi din greu. Vreţi să vă îmbrăcaţi pentru cină?

Nuanţa gri a pielii lui Mollie o alarmă pe Eva. Sări în picioare şi traversă rapid cabina.

-Nu te simţi bine?

Camerista se clătină şi Eva o ajută să se echilibreze.

-îmi este un pic greaţă, spuse Mollie. îmi revin într-o clipă.

- Prostii! O întoarse pe Mollie şi o conduse spre patul ei îngust, întinde-te, te rog. Pot să mă îngrijesc singură în seara asta.

Mollie se aşeză pe pat şi se încruntă.

- Nu sunt aşa de bolnavă să nu pot...

-Ai nevoie să te relaxezi şi să stai calmă. Lasă-ţi stomacul să se calmeze. Nu ştim când va trece furtuna.

-Mulţumesc, milady. Nu ştiu dacă mai pot suporta mult acest balans.

Mollie se întinse pe saltea, şi Eva se duse la un lavoar mic pentru a uda o cârpă. Se întoarse şi puse cârpa rece pe fruntea cameristei.

- îţi aduc ceva de mâncare?

Tenul cameristei deveni şi mai alb decât era.

- Nu, hârâi ea.

Nava căzu de pe vârful unui val, apa biciui lateralele vasului şi trecu de mica fereastră. Mollie gemu şi închise ochii. Eva o bătu pe umăr.

- Odihneşte-te. Vin mai târziu să văd ce faci.

Se întoarse în cameră şi stomacul ei chiorăi, nu de la răul de mare, ci de la foame. Cu Mollie bolnavă, poate ar fi trebuit să mănânce în sala de mese. Aruncă o privire rapidă la ceas şi văzu că tocmai începuse să fie servită cina, aşa că nu mai pierdu timpul, îşi schimbă hainele şi se strecură pe coridorul gol. Ciudat că nu era nimeni pe afară, nici măcar ofiţerii de pe vas. Poate toată lumea era în sala de mese. Ţinându-se de balustrada de alamă prinsă de perete, în timp ce vasul se legăna şi se zgâlţâia, parcurse drumul către scări.

Când ajunse în sala de mese, o întâmpinară rânduri întregi de scaune goale. Asta era ciudat. Nu era nimeni aici. Mesele lungi de lemn nu fuseseră aranjate, lemnul gol strălucea în lumina slabă.

- La dracu', bolborosi ea.

Poate cineva în bucătărie îi putea da nişte pâine sau brânză. Orice să îi ţină de foame până dimineaţa.

Merse până la uşa din spate care se bălăngănea. Presupunea că bucătăriile erau acolo. în vreme ce se apropia, uşa se dădu de perete şi ea răsuflă uşurată. Bineînţeles că cineva era acolo. Probabil că aşteptau să ajungă pasagerii.

Un bărbat ieşi din bucătărie, un bărbat la care nu se aştepta. Americanul de pe punte.

Ea se opri brusc.

- Bună seara.

- Bună seara. Colţul gurii i se ridică în vreme ce săltă tava din mâini. Se pare că şi chelnerii sunt bolnavi. Este un bucătar, dar este un pic verde. Nu cred că va... Se auzi un zăngănit mare, farfurii care se

spărgeau şi tacâmuri care zăngăneau. Şi Eva, şi bărbatul tresăriră. Cred că suntem pe cont propriu în ceea ce priveşte cina.

Ea privi spre diferitele feluri de carne, brânză, pâine şi nuci de pe tava lui. Murea de foame. Orice din ce avea el ar fi fost o masă binevenită.

- Mai sunt în bucătărie?

- Bineînţeles. Sunt şi sticle de şampanie la gheaţă, şi file de carne de vită.

-Sună delicios. Mă servesc singură.

El arătă cu bărbia spre una din mesele lungi.

- Ce fel de domn aş fi dacă aş permite asta? Nu, te rog ia loc şi aduc eu totul pentru noi. Să mâncăm înainte ca vasul să se scufunde cu furtuna asta.

Cuvintele avură un efect neplăcut asupra ei. Până acum nu îi fusese teamă. Vasele se scufundă tot timpul pe vreme rea.

- Sper să te înşeli cu asta.

- Nu-ţi face griji. Dacă ţi se face teamă, te liniștesc cu plăcere.

O spusese firesc, dar era ceva în vocea lui. Eva se duse la capătul mesei lungi şi se aşeză, întfebându-se dacă el... flirta cu ea? Ideea era ridicolă. Abia se cunoşteau şi nu era genul de femeie care să inspire la flirt. Cel de-al doilea logodnic al ei, James, o certa frecvent pentru tendinţa ei de a fi lipsită de eleganţă. „Nu vreau să am o soţie cu degetele pătate de cerneală, Eva. De ce nu renunţi la schiţe şi desene şi nu te porţi precum celelalte fete?"

Ca să fie cinstită faţă de James, nici unul dintre cei trei logodnici ai ei nu îi încurajase interesul pentru arhitectură sau să aibă propria carieră. Fiecare dintre ei fusese oripilat de însăşi ideea ca ea să aibă o carieră. Toţi îşi doriseră să se însoare cu ea pentru diferite motive de afaceri legate de tatăl ei, cum ar fi fost notorietatea lui sau un anumit proiect. Nici unul nu ţinuse realmente la ea.

Mereu fusese puţin diferită, puţin ciudată. Precum tatăl ei. În vreme ce societatea tolera excentricitatea bărbaţilor, în acelaşi timp o femeie putea să fie ostracizată pentru că purta rochia greşită, darămite pentru că lupta pentru o carieră.

„Acest bărbat nu te cunoaşte. Fii cine vrei să fii, chiar şi o femeie care flirtează."

-Eşti prea amabil, zise ea cu un zâmbet blând când el reveni. Atunci am putea să ne bucurăm de ultima masă împreună.

-Așa te vreau. Așeză tava între ei și luă loc în fața ei. Haide să mâncăm și să bem până nu mai putem. Apoi abia o să observăm când se scufundă vasul.

La început mâncară în tăcere, singurul sunet care se auzea fiind cel al furtunii care urla afară; fiecare din ei lua bucățele de ici, de colo de pe farfuriile pe care el le adusese din bucătărie. Șampania curgea liberă. De obicei, Eva bea cu moderație în public ca să nu se facă de râs, dar acum nu vedea nici un motiv să nu bea. De ce să nu se bucure de această ultimă noapte de libertate înainte să ajungă la New York?

El înfipse cu furculița o bucată de pară și o duse la gură.

-Nici măcar nu-ți știu numele.

- Evelyn. Numele se ivise din acea parte a creierului ei care tânjea după anonimat aici, pe navă. Și al tău?

- Philip. El alese o altă felie de pară. Ciudat că suntem singurii doi pasageri care nu suferă de rău de mare.

-Am crezut că ție îți va fi iarăși rău.

Vasul se clătină înainte și înapoi când lovi un val. Amândoi reușiră să țină lucrurile de pe masă pe loc, și el umplu din nou paharul ei de șampanie cu mâna liberă.

-Răul meu de mare durează doar în prima zi sau așa ceva, apoi sunt puternic ca o stâncă, indiferent de vreme. Ai mai fost în America?

-Nu. Nu am călătorit prea mult în afara Angliei.

- Nici măcar la Paris?

-Am fost acolo acum câțiva ani. Mi-am petrecut mare parte din timp hoinărind prin biserici.

- Ești religioasă deci?

- Deloc. îmi place arhitectura lor. Sunt atât de incredibil de frumoase. Mă fascinează contradicțiile.

- Precum garguii de pe Notre Dame.

-Exact. Zâmbi, mulțumită că el înțelesese semnificația a ceea ce spusese, iar el îi zâmbi înapoi. Doamne, era chipeș. își drese vocea. Inițial erau scurgeri pentru apă, știi? Inteligent, nu?

-Nu știam asta. Băgă o boabă de strugure în gură și o mestecă, rămânând cu ochii la ea. Și spune-mi, cum ajunge o englezoaică cu accent de Mayfair să învețe despre gargui?

Ea înghiţi o gură întreagă de şampanie, descoperind că îi era mai uşor să mintă aşa.
- Oh, citesc destul de mult.
- Și eu citesc, deși în mare parte citesc contracte și rapoarte de afaceri.
Da, clar era un magnat american. Probabil că deţinea nişte câmpuri petroliere sau o mină de argint.
- Cât crezi că va dura furtuna?
-N-am idee. Sper că nu întârziem şi să ajungem la New York mâine după-amiază.
-Și eu. Am un program bine stabilit în călătoria asta.
Eva se întinse după o curmală uscată şi mâna ei se ciocni de a lui Philip, pielea lui aspră alunecând peste a ei. Ea își retrase mâna și o puse în poală, iar obrajii îi fură invadaţi de căldură. Cu siguranţă devenise de culoarea unei roşii, blestemul pielii deschise la culoare.
„Bravo, Eva. Dacă până acum nu te-a crezut o fricoasă, ai clarificat acum că eşti."
El îşi ridică paharul şi făcu un gest către farfurie.
-Te rog, insist. Doamnele întâi.
Fără să ezite, ea luă o curmală şi o băgă în gură.
- Mulțumesc. Care este culoarea ta preferată?
El ridică brusc capul de la farfuria lui.
-Poftim?
Eva adora să vorbească despre culori şi forme, cum vedeau ceilalţi oameni lumea.
-Culoare. Cea care îţi place cel mai mult? Văzând că el nu îi răspunde imediat, împinse farfuria de curmale spre el. Haide, trebuie să ne treacă timpul cumva.
El alese un fruct.
- Culoarea mea preferată este albastru, deși încep să apreciez roșul, zise el cu privirea alunecând spre părul ei. Și a ta?
-Alb.
-Alb? Este o culoare?
- Da. Albul este suma tuturor culorilor, deci este o culoare.
Alb însemna nou şi curat, precum clădirile noi, pereţii noi. O pânză albă pe care puteai să desenezi şi să construieşti.
El se sprijini de scaun şi îşi înclină capul, studiind-o. Părul lui negru atârna puţin peste urechi şi guler - un pic de neglijenţă faţă de

înfăţişarea lui aranjată. Altfel era impecabil, îmbrăcat la modă, cu un costum din lână de culoare gri-deschis care îi venea ca turnat. Ea simţi o dorinţă stranie să afle mai multe despre el.

- Stai la un hotel cât eşti în New York?
- Locuiesc acolo. Dar tu?

-Voi sta la o prietenă, de fapt.

Exista mica posibilitate ca el să îi cunoască prietena, Lady Nora, aşa că nu vru să detalieze.

„Nu deveni prea familiară. Nu are sens."

-Ai cei mai interesanţi ochi, spuse el, apropiindu-se. Cel mai pur căprui, dar din când în când este câte o sclipire de verde..., zise el clătinând imediat din cap. îmi cer scuze. A fost foarte îndrăzneţ din partea mea. Vina şampaniei.

Cuvintele o încălziră pe dinăuntru, precum mierea caldă care aluneca prin venele ei. Mai auzise pe ici, pe colo câte un compliment, dar nici unul oferit aşa de serios ca acesta.

-Mulţumesc. Soţia şi familia ta îţi aşteaptă întoarcerea cu nerăbdare?

Dacă i se păruse întrebarea îndrăzneaţă, nu lăsă să se vadă asta.

- Nu, nu sunt căsătorit. Spre groaza mamei mele, mă tem.

Eva îşi ridică paharul pentru un toast.

- Pentru dezamăgirea părinţilor noştri.

El îşi ridică paharul şi, chicotind, îl ciocni cu al ei.

-Să ajungă să ne ierte într-o zi.

Amândoi băură şi apoi puseră jos paharele. 0 tăcere uşoară se lăsă între ei, fără acea stângăcie care exista de obicei între străini. Era ceva eliberator în a pretinde că era o femeie fără nici o grijă. Fără un tată a cărui memorie îl lăsa. Fără probleme financiare din cauza anilor în care se cheltuise prea mult şi cu neglijenţă. Fără nici o înşe-láciune ca să nu piardă cea mai importantă afacere din viaţa ei. Fără şoapte şi priviri pe la spatele ei. Toate lucrurile alea care o aşteptau când aveau să ancoreze în Manhattan.

Pe moment totuşi, putea să lase lucrurile astea deoparte şi să se bucure de compania acestui bărbat. Să se încălzească în atenţia lui. Să petreacă de anonimat.

- Călătoreşti singură? întrebă el dintr-odată. îmi dau seama că este o îndrăzneală din partea mea, dar îmi este de ajutor să ştiu dacă vreun soţ furios ar putea apărea în orice moment.

Nu îi găsea nici o vină că întrebase. Femeile necăsătorite nu călătoreau niciodată singure. Dacă era o femeie necăsătorită obişnuită, ar fi avut o însoţitoare cu ea tot timpul. Mai bine să o creadă o văduvă sau o soţie nestatornică.

- Călătoresc singură. Nimeni nu va căuta răzbunare pentru că ai luat cina cu mine pe vapor.

-Bun.

încercând să schimbe subiectul, ea arătă cu capul spre tavă.

-Am observat că nu mănânci brânza Stilton.

- O detest, de fapt. Nu suport cum miroase.

-Asta pentru că nu ţi s-a arătat cum se mănâncă corect. Luă o bucată de pâine prăjită şi puse peste o felie de pară, o felie mică de brânză Stilton şi deasupra o curmală. Poftim.

El luă îmbucătura care abia avea echilibru din mâna ei, şi buzele i se curbară într-o grimasă de dezgust adorabil.

-Trebuie?

- Da, trebuie. Insist.

Deschizând gura, strecură întreaga combinaţie între buze şi mestecă. Ea îl privi, mulţumită că el nu refuzase sau nu scuipase. La final alungă gustul cu nişte şampanie proaspătă.

-Ar fi fost mai bun fără brânză.

- Poate te ţii de nas data viitoare, cum fac copiii cu medicamentele.

O sprânceană închisă Ia culoare se ridică.

- Cred că tocmai ai zis despre brânza Stilton că este egală cu un medicament cu gust oribil, ceea ce demonstrează că eu am avut dreptate.

Ea râse, fără să se poată abţine, sunetul fiind mai tare şi mai ascuţit decât de obicei. Se simţea incredibil de bine în seara aceea, în ciuda furtunii şi a ameninţării pericolului. Phillip era spiritual şi inteligent, două calităţi pe care ea le aprecia foarte mult la o persoană.

-Ador râsul tău, îi spuse el, cu o voce ciudat de guturală, în timp ce o privea. Este autentic şi captivant.

Eva luă brusc paharul de şampanie şi sorbi o înghiţitură, din- trodată conştientă. Cum răspundeai unui asemenea compliment?

El îşi înclină capul.

-Te-am făcut să te simţi prost? Bănuiam că eşti obişnuită cu linguşirile, având în vedere...

Având în vedere ce?

- Nu a comentat nimeni despre râsul meu înainte.
-Nu?
-Nu. Sunt destul de ocupată în Londra. Nu prea am timp de jocuri.
-Acum chiar sunt curios. Credeam că doamnele stau numai la ceaiuri şi petreceri, şi iată că tu ştii remedii chinezeşti pentru greaţă. Avea o părere destul de proastă despre femei. Atunci toate ameri-cancele erau aşa de plictisitoare?
-Ai fost vreodată la ceaiuri şi petreceri? Dacă da, ştii că sunt foarte plictisitoare.
El zâmbi din colţul gurii.
- Sunt conştient de cât de plictisitoare sunt. Doar că n-am auzit o femeie recunoscând asta. Credeam că vi se cere să le adoraţi.
- Ei bine, eu n-am făcut niciodată ce cere societatea.
-Observ. Mai ridică o dată şampania. Pentru dezamăgirea societăţii.
Ciocniră paharele.
- Pentru dezamăgirea societăţii.

CapitoCuf2

Noaptea se lăsă în timp ce ei doi vorbeau cu uşurinţă în timp ce mâncau - şi beau şampanie. Ea nu-şi mai amintea de un moment când se simţise atât de bine. De ce nu cinase cu el în fiecare seară?
- Este ultima sticlă. îndreptă sticla de şampanie goală şi se ridică. Mai aduc una din bucătărie.
Eva îl privi cum se îndepărtează de masă, bucurându-se de prive-liştea oferită de umerii lui frumoşi mişcându-se sub haina lată. Nu, umeri laţi sub haina frumoasă. Da, aşa era. „Oh, Doamne. Clar am băut prea multă şampanie."
Ca să fie corectă totuşi, bărbatul era extrem de atrăgător. îi era greu să urmărească subiectele lor de conversaţie, fiind mulţumită doar să se holbeze la el. Se şi surprinse chicotind ca o şcolăriţă la câteva dintre comentariile lui.

Ce era în neregulă cu ea? Ea nu flirta niciodată. Dacă flutura din gene era pentru că îi intrase în ochi praf de ghips, nu pentru a face pe cocheta.

Pentru o femeie care petrecea aşa de mult timp printre bărbaţi, era neajutorată când venea vorba de a-i atrage. Tatăl ei renunţase să mai încerce să o mărite după ce William, al treilea logodnic, murise. Reputaţia ei ca Lady Ghinionista prinsese deja rădăcini, așa că tatăl ei o luase şi o plecaseră rapid din Londra pentru o vreme. Evei nu-i păsase; ar fi preferat să înveţe despre clădiri şi proiectare decât să îşi facă griji despre dansuri şi vizite de după-amiaza.

Nu ajutase nici că toţi cei trei logodnici râseseră când ea menţionase că este interesată de arhitectură. Nici unul nu îi înţelesese pasiunea sau ceea ce o mâna, îi spuseseră în schimb că avea să fie prea ocupată cu copiii şi gospodăria pentru a urma o carieră.

în ciuda vederilor lor ignorante, ea le jelise moartea. Chiar îi păruse rău că fiecare bărbat îşi pierduse viaţa, dar nici măcar nu plânsese lipsa unui soţ. Cine avea nevoie de un lord şi un stăpân care să-i restricţioneze activităţile?

Nu, aşa era perfect. Era aici, împărţind o masă cu un bărbat încântător şi atrăgător pe care abia îl cunoştea. De ce ai avea nevoie de mai mult?

Uşa se deschise şi Phillip apăru din bucătărie, cu două farfurii de porţelan în mâini şi o sticlă de şampanie băgată sub braţ. Cumva îşi ţinea echilibrul şi reuşea să nu verse nimic.

Pe farfurii era câte un file imens de vită şi cartofi pai. îi ploua în gură. „Nu te mai face de râs din cauza lui. Taci din gură, mănâncă şi apoi du-te în cabina ta şi adormi."

-Arată delicios.

El deschise şampania.

- Mai este dacă mai vrei. în plus, au făcut budincă de vanilie şi edere de ciocolată.

-Plănuiesc să mănânc tot, zise ea, tăind camea de vită făcută perfect.

Bucata aproape că i se topi în gură, era divină. Probabil că scosese vreun zgomot pentru că el îşi ridică dintr-odată capul, ochii lui privind spre gura ei.

Aerul rămase nemişcat, devenind greu, de parcă ea făcuse ceva greşit. Dar ferocitatea din privirea lui, felul cum i se încordase maxilarul, lăsa să se înţeleagă că făcuse exact contrariul. Era o privire care o lăsă fără aer, fără replică. De ce o tulbura atenţia lui?

Duse forţat un şervet la gură şi își şterse buzele încet. El întoarse privirea şi îl auzi expirând. Cu gura uscată acum dădu pe gât restul de şampanie din pahar. Ce se întâmpla? Simţise şi el ciudata atracţie dintre ei?
Vaporul se înălţă şi se cufundă, şi amândoi se întinseră să prindă sticla de şampanie. Mâna lui o acoperi pe a ei peste sticla rece şi palma lui caldă o făcu să simtă un val de căldură pe șira spinării. Nu se putea mişca, picioarele îi erau paralizate, muşchii nefolositori, în timp ce bătăile inimii păreau să se audă în urechi.
De ce avea mâinile aşa de aspre?
- Nu ai mâinile unui gentleman.
El dădu drumul şi ei, şi sticlei, relaxându-se în scaunul lui. Pleoapele îi coborâră peste ochi, acoperindu-i gândurile.
-Cine a zis că sunt un gentleman?
Bună observaţie. Ea presupusese asta din pricina cabinei şi a hainelor. își luă paharul de pe masă şi bău o înghiţitură mare de şampanie.
-Ai dreptate, eu am făcut presupuneri. îmi cer scuze.
- Poate sunt un boxer faimos.
-Mă îndoiesc. Nasul tău ar fi strâmb de la lovituri.
-Asta dacă nu cumva eu sunt cel care dă loviturile. Aş putea fi atât de bun. Toastă cu paharul gol, înainte să-l umple. Ce planuri ai cât vizitezi New Yorkul?
De ce schimbarea bruscă de subiect?
-Sper să văd cât pot de mult din clădirile noi. Am auzit că unele dintre ele sunt extraordinare.
El clipi de câteva ori, neaşteptându-se la un asemenea răspuns.
-Aşa este.
-Vreo sugestie?
- Clar biserica Trinity.
Asta era pe lista ei.
-Se spune că turla este cel mai înalt punct din Manhattan.
- Chiar aşa şi este. Se aşeză şi mai bine în scaun în timp ce îşi tăia carnea cu cuţitul. Deşi se zvoneşte că este mai înaltă clădirea Pulitzer de pe Park Row. Nu vom şti până nu este gata.
-Câte etaje sunt planificate?

Se aplecă fascinată în faţă. Americanii erau obsedaţi să facă construcţii tot mai înalte, aceşti zgârie-nori care păreau să sfideze gravitația.
- Se spune că douăzeci.
Nu-şi putu ascunde şocul.
- Este uluitor! înseamnă că fundaţia este chiar adâncă.
- Destul de adâncă. Ridică o bucată de carne cu furculiţa. Nu mă aşteptam ca o femeie să ştie lucruri de acest gen. îţi place arhitectura?
Chiar și prin aburul șampaniei ştiu că nu trebuie să-şi recunoască pasiunea faţă de acest bărbat.
-Oh, doar am ghicit. Cu tot oţelul şi... greutatea, poţi doar să presupui că fundaţia trebuie să fie puternică.
-Ai dreptate.
îngrijorată că a dezvăluit prea multe, încercă să o dreagă.
- Nu, eu doar mă uit la clădiri. Sunt curioasă să văd cât de diferit este peisajul vostru de cel din Londra şi din alte oraşe europene.
Sorbi din şampanie ca să spele oribila minciună din gura ei.
- New Yorkul este complet diferit de orice alt oraş pe care l-ai văzut, îţi garantez. Ai idee cât vei sta?
Totul depindea de Mansfield. Dacă îl putea mulţumi atât cât să lase proiectul în pace, atunci se putea întoarce în Anglia timp de câteva luni, cât continua construcţia. Nu plănuise să îşi lase tatăl singur mult timp. Aveau grijă bine de el, dar se simțea responsabilă să fie aproape de el pe măsură ce sănătatea lui se deteriora.
- Nu sunt sigură, îi spuse lui Phillip. Nu mi-am văzut prietena de mult timp. îmi iau vacanţă cât consider eu.
El îşi coborî sprâncenele.
- Tocmai ai zis vacantă sau vacanţă?
îşi acoperi gura cu mâna, înăbuşind dorinţa de a chicoti. Vorbise nedesluşit? Auzul îi bâzâia şi nu avea cum să ştie asta.
-Vacanţă, enunţă ea. Am spus vacanţă.
Cu ochii la paharul de şampanie, îl luă cu două degete. Poate chiar exagerase în seara asta.
în acel moment, vaporul se smuci în forţă din nou şi amândoi se repeziră să prindă sticla de şampanie. De data asta mâinile lor se loviră şi dărâmară sticla grea pe podea. Şampania se vărsă pe covor

cu un jet dramatic. Ochii lor se întâlniră - şi amândoi izbucniră într-un hohot de râs.
Nu avea idee de ce accidentul era amuzant, dar continuará să râdă în timp ce el îndreptă sticla.
-Asta a fost o risipă de şampanie bună, zise el.
-Ar trebui să spunem câteva cuvinte de despărţire. Ca să arătăm tristeţea cuvenită.
El încuviinţă din cap.
- Dă-mi mâna. Când ea îi întinse mâna, el o prinse şi îşi lăsă capul în jos. Dragi zei ai vinului, iertaţi-ne pentru stângăcia noastră prin care am risipit această bunătate produsă din cei mai buni struguri franţuzeşti.
Eva chicoti chiar şi când el se încruntă în glumă la ea.
- Şi nu daţi vina pe această femeie pentru amuzamentul ei. Nu ştie ce face. Mai important, sperăm că şampania vărsată îşi va găsi pacea eternă în viaţa de dincolo.
Ea pufni în râs şi el zâmbi la ea, frumuseţea lui făcând-o să simtă un ñor. Cum de un bărbat aşa de încântător şi plăcut vederii era necăsătorit? El privi în jos, acolo unde mâinile lor erau încă împreunate, şi ea îşi dădu seama că degetul ei mare freca interiorul încheieturii lui, aproape absent, intim.
îngrozită, ea îi dădu drumul.
- îmi cer scuze, Nu am vrut să...
El se întinse peste masă ca să-i ia mâna încă o dată.
- Nu m-a deranjat.
Un val puternic se sparse în lateralul navei, împingând totul într-o explozie de mişcare şi sunet, şi luminile pâlpâiră. Eva rămase fără aer, iar Phillip înlemni. Pâlpâitul se opri în sfârşit şi ea expiră, simţindu-se uşurată.
-Slavă Cerului! Pentru un minut am crezut că...
întunericul puse stăpânire pe sala de mese când luminile se stinseră.

Luna nu oferea nici o lumină şi întunericul de cerneală îi înconjura.
-Phillip?
Ea îşi auzi teama în voce şi simţi o mână caldă şi grea pe umărul ei, liniştind-o.
- Sunt aici, Evelyn.
Se ridicase şi trecuse de partea ei de masă, slavă Cerului.

- Ce ar trebui să facem?

-Ar trebui să plecăm. O ajută să se ridice de pe scaun. Poate în cabine mai este lumină.

- Da, bună idee.

în picioare, se prinse de umărul lui, nesigură, şi de la balansul vaporului, şi de la şampanie. El îşi petrecu un braţ în jurul taliei sale, ca să o stabilizeze. Rămaseră lipiţi unul de celălalt pentru un moment, cu sânii ei striviţi de pieptul lui, cu picioarele împletite. Slavă Cerului pentru întuneric. îşi simţea pielea ca şi cum ar fi fost în flăcări, senzaţia corpului său tare aproape de corpul ei fiind aşa de ciudată. Dar nu se îndepărtă.

Voi să meargă mai departe, să îşi înfăşoare braţele în jurul lui şi să nu îi mai dea drumul niciodată. Era teamă... sau altceva? Nu era sigură.

- Eşti bine?

Vocea lui răsună încordată, nu era deloc tonul lui obişnuit. Ea îl bătu uşor pe rever.

-Perfect. Să mergem.

O ghidă spre coridor. Nici una dintre lumini nu funcţiona, aşa că bâjbâiră în jos pe scările întunecate şi apoi se poticniră pe coridorul spre clasa întâi. înălţimea vaporului era mult mai joasă sub punte, ceea ce făcea mersul extrem de dificil.

Eva se agăţă de el, fără să îi pese de bunele maniere. Inima îi bătea cu putere sub coaste, auzind-o tare în urechi în ciuda furtunii fioroase. „Vaporul e puternic. Construit din plăci de fier peste o carenă de fier şi oţel, cu un sistem de propulsie cu elice care ne va ţine în mişcare prin furtună. Nu ne vom scufunda. Probabil."

-Unde e cabina ta?

Ea înghiţi şi clătină din cap, deşi el nu putea vedea. Nu voia să fie singură.

- Cred că a ta este mai aproape. Haide să mergem acolo.

El nu se împotrivi, doar se opri la o uşă şi o descuie după ce bâjbâi de câteva ori cu cheia. Ţinu uşa de lemn deschisă şi ea păşi în întuneric. Phillip încercă întrerupătorul din perete, dar nu se întâmplă nimic.

- La naiba, bolborosi el şi auzi cum se închide uşa în urma lui.

Cu ochii obişnuiţi cu întunericul, putea vedea unde se afla zona de relaxare şi patul de lemn. Simţi mirosul de piele şi trabuc, marcând dar domeniul intim al unui bărbat. Ameţeala nervoasă docotea în

pieptul ei precum şampania. Nu mai fusese niciodată în apartamentele unui bărbat. Toţi logodnicii ei păstraseră o distanţă respectuoasă, doar William, ultimul ei logodnic, o sărutase uşor pe furiş într-o plimbare prin grădini într-o seară târzie. Fusese ca şi cum băuse o ceaşcă de ceai slab.

Avea să moară înainte să trăiască pasiunea în viaţa ei?

- Ne aşezăm?

Şoapta adâncă alunecă pe pielea ei ca o mângâiere, întrebarea fiind aproape o provocare. „Nu se aşteaptă să rămâi." Credea că ea va leşina la vederea unui pat nefăcut? Detesta să fie alungată. Subestimată. în unele zile simţea că îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să demonstreze cine este.

- Da. Am putea să ne simţim confortabil.

îl auzi mişcându-se, cu tălpile pantofilor alunecând pe covor, cu hainele foşnind, chiar înainte ca o mână mare să îi înconjoare talia, înainte să apuce să facă un pas, vaporul se înclină, iar ea îşi pierdu echilibrul. Braţele lui se întinseră ca să o echilibreze, o mână ajungând pe perete pentru sprijin şi cealaltă în jurul taliei sale. Toate părticelele din ea erau înflăcărate de corpul lui, şi Eva se lăsă pe el, prinzându-şi degetele în haina lui de seară.

-Eşti neobişnuit de puternic. Toţi domnii din New York sunt ca tine?

El chicoti.

- Cred că acum este momentul când spun că nici un bărbat din America nu este ca mine.

-Aproape aş crede asta.

Cu siguranţă era o contradicţie. Un bărbat de familie bună, clar bogat, cu mâinile unui muncitor şi corpul unui docher. Fusese grijuliu cu ea în seara asta, o făcuse să se simtă în siguranţă în ciuda furtunii. Şi nu doar asta, o făcuse să se simtă drăguţă. Dorită.

Era ceva la el care o şi relaxa, o şi excita. Un fior adânc izbucnea jos, în abdomenul ei, de fiecare dată când se uita la el, un zumzet de atracţie pe care nu îl mai simţise pentru nici un alt bărbat.

-Nu te mai mişca, îi spuse el.

- Nu mă mişc. *Vaporul se* mişcă.

-îmi dau seama, dar tu... te freci de mine şi mă tem că într-un moment vei descoperi mai mult decât te-ai aşteptat.

Ce voia să...? Era *excitat?*

Nu îşi putea imagina o altă semnificaţie, şi ideea că el o dorea o făcu să simtă un val de căldură în vene. Acest bărbat frumos, inteligent o dorea, şi o dată în viaţa ei îşi dorea să fie nesăbuită. Să înlocuiască bârfele şi insinuările pe care le trăise în ultimii trei ani cu amintirea unei singure nopţi când şi-a permis să fie altcineva, cineva curajos.

Să dovedească faptul că poate până la urmă exista un pic de noroc şi pentru ea.

Fără să îşi dea seama ce făcea, palma ei se opri pe maxilarul lui.

-Eşti foarte chipeş. Când ne-am văzut prima dată mi-ai părut foarte savuros.

El ridică dintr-o sprânceană.

-Ai zis savuros sau serios?

„Nu vei lăsa nici o urmă în lume dacă joci la sigur", spusese deseori tatăl ei, cuvinte care acum răsunau în capul Evei când se ridică pe vârfuri şi trecu cu vârful nasului peste bărbia lui. Mirosea divin, a piele fină şi apă de colonie cu parfum lemnos. Scoase limba şi îl linse sub falcă. El trase aer rapid, dar nu se retrase.

- Hmm, murmură ea. Clar savuros.

într-o clipă mâinile lui îi prinseră chipul, ţinând-o nemişcată în timp ce gura lui o captura pe a ei, sărutând-o puternic. îi răspunse instantaneu, dornică, înapoindu-i sărutul şi desfăcându-şi buzele ca să-i permită să intre. Şi oh, Doamne, limba ei fu întâmpinată de o moliciune caldă şi alunecoasă. Era divin. El înaintă mai adânc, prinzând şi mişcând, mângâind, furându-i răsuflarea.

Degetele ei îşi făcură loc sub haina lui şi îşi înfipse unghiile în spatele lui puternic, trăgându-l mai aproape. O lipi de uşă, aproape ţintuind-o cu greutatea lui delicioasă, cu mâinile care pipăiau şi testau pe oriunde puteau ajunge. Şoldurile ei se aliniau minunat cu ale lui, iar Eva simţi imediat la ce se referise mai devreme. Mădularul lui o împungea, fascinant prin grosimea lui.

Se simţea îmbătată de el, mai mult decât de şampanie. îi muşcă buza de jos, afundându-şi dinţii în carnea lui. El gemu ca răspuns, un sunet primar, brut, care se potrivea cu felul cum se simţea ea în acel moment. Ca şi cum voia să îi rupă hainele şi să exploreze fiecare centimetru din el.

Se aruncă spre gura ei din nou, consumând-o. Ea nu se putea sătura de gustul lui, de felul poruncitor cum el îi urmărea limba cu a lui... îşi roti şoldurile ca să îi tragă mădularul pe pubis, şi el îi prinse sânii prin

haine. Eva gâfâia, încercuită de plăcere şi senzaţii. Copleşită de ferocitatea propriei reacţii, de parcă ar fi putut exploda în orice moment.

El începu să îi sărute maxilarul, alunecând pe gâtul ei, iar ea aproape căzu la podea. Nu era de mirare că fetele îşi riscau reputaţia pentru o întâlnire pasională. Era fericire şi tortură în acelaşi timp.

- N-ar trebui să facem asta, murmură el în timp ce ea se arcuia ca să-i uşureze accesul. Dar mi-am dorit toată seara să te sărut.

-Da?

El îi ciuguli clavicula prin mătasea rochiei şi un fior o străbătu.

- Da. Doar la asta m-am gândit.

Chiar atunci vaporul se mişcă şi se afundă, despărţindu-i, şi amândoi se clătinară. El puse o mână pe şoldul ei cât rămaseră acolo, iar aerul ieşea zgomotos din plămânii lor de parcă ar fi alergat.

Nu, nu, nu... nu era pregătită să se oprească încă. Avea să o trimită de acolo? Sau să o conducă la pat şi să o seducă?

El arătă cu degetul spre canapea.

-Poate ar trebui să stăm jos, înainte să fim dărâmaţi din picioare.

Uşurarea aproape îi înmuie genunchii, şi Eva îşi ascunse un zâmbet.

- Să stăm jos sună ca o idee bună.

Odată aşezaţi pe canapea, pielea ei ardea de febra dorinţei de a atinge şi de a fi atinsă. Săruturile... Doamne sfinte, *săruturile.* Eva nu se săturase.

Voia mai mult.

„Asta este şampania care vorbeşte. Voi regreta asta mâine."

Poate că da. Poate că nu. Şi nu putea judeca corect acum, ţinând cont de faptul că Phillip o privea de parcă ar fi putut să se repeadă la ea în orice secundă. Un fior îi coborî pe şira spinării.

- Eşti şocată?

Ea clipi la întrebarea lui.

-Şocată?

Chipul lui era în umbră, dar ea îi putu vedea zâmbetul întunecat de pe buze.

- Mă refeream la sărutul de lângă uşă, dar bănuiesc că răspunsul este nu.

Ceea ce simţea nu putea fi considerat şoc deloc. încântare. Exci tare. Iluminare. Toate cuvintele acelea erau mai potrivite, deşi ţinu asta pentru ea. în schimb îl întrebă:
-Tu eşti şocat?
- Da, chiar sunt. M-am pierdut un moment. Se întinse să îi aşeze o şuviţă de păr după ureche. Eşti chiar neaşteptată.
Complimentul zumzăi prin ea, de parcă ar fi fost şi mai multă şampanie, ameţind-o şi mai mult.
-Toţi americanii spun mereu ceea ce gândesc?
- Da, aşa facem. Face parte din şarmul nostru.
Spusese asta cu voce tare?
- Bănuiesc că va trebui să mă obişnuiesc în timpul vizitei mele. Noi, englezii, suntem un pic mai rezervaţi.
El se relaxă şi îşi întinse braţele de-a lungul spătarului canapelei. Vesta îi scotea în evidenţă pieptul impresionant, fiecare coastă care se întindea făcând materialul să se întindă la rândul lui.
- Eşti sigură că vrei să rămâi? Te pot însoţi înapoi în cabina ta.
Nu voia să plece. Deloc.
-Aş vrea să rămân, dacă nu te deranjează prezenţa mea.
- Nu mă deranjează deloc. Venind mai aproape, el îi ridică degetele la buze şi i le sărută pe fiecare uşor. De fapt, chiar mă bucură.
Muşchii ei se îngreunară, cufundându-se în materialul moale al canapelei.
-Da?
Dinţii lui atinseră uşor încheietura unui deget înainte să şoptească:
- Da, şi promit să mă abţin de la a face orice necuviincios în noaptea asta.
Asta sugera că va mai fi o altă noapte, ceea ce Eva ştia că era evi - dent fals. Chiar dacă vaporul rămânea la suprafaţă în această teribilă furtună, nu aveau să se mai vadă niciodată după ce ajungeau la New York. Eva nu avea nici timpul, nici înclinaţia pentru romantism cât era acolo. Proiectul hotelului avea să îi consume toată concentrarea şi energiile.
îl studie printre gene.
- Şi dacă ţi-aş spune că avem doar noaptea asta?

El îi dădu drumul şi îşi ridică mâinile, cu palmele la vedere.
-Tot aş spune nu. Eşti beată şi aş profita de tine.
Beată?
- Sunt doar ameţită - şi tu ai băut clar mai multă şampanie decât mine.
- Sunt şi de două ori mai mare decât tine. Şi ai trecut de ameţeală în urmă cu trei pahare.
Aşa să fi fost? Fie că era Phillip sau şampania, se simţea *vie,* mai vie decât oricând. Nu voia să se termine. A doua zi aducea realitate, cu muncă şi responsabilitate. Presiune şi singurătate. Noaptea asta era pentru abandon, cu sărutări pasionale care o făceau să i se strângă degetele.
- Dacă şi tu eşti beat, atunci nu profit şi eu de tine?
- O combinaţie periculoasă. înseamnă că nici unul din noi doi nu gândeşte limpede. Nu aş vrea să fiu o sursă de regret pentru tine.
Consideraţia lui o făcu să se simtă în siguranţă, dar şi frustrată.
- Dacă am profita unul de celălalt?
Privirea lui străluci în întuneric, şi gura lui tresări amuzată.
-Vrei să profiţi de mine?
Ea aruncă o privire peste umerii lui largi, peste mâinile aspre şi maxilarul puternic. Coapsele lui groase se depărtară puţin pe pernele canapelei. Se luptă cu dorinţa de a-i linge buzele.
- Da, aş vrea.
- Bine atunci. Sunt la dispoziţia ta.
Făcu o mişcare cu mâna, ca şi când i-ar fi îndeplinit dorinţa într-un gest de mărinimie.
Ameţeala şi dorinţa izbucniră în ea şi se apropie mai mult.
- încearcă să nu te plângi, te rog.
- Cu siguranţă voi încerca.
O urmări cum se apropie, anticiparea făcând aerul să trosnească între ei. Aproape gâfâia când se aşeză aproape de el, cu coapsa lipită de a lui. Căldura ieşea din corpul lui, şi sfârcurile ei se întăriră sub haine. Nu fusese niciodată atât de îndrăzneaţă, atât de *dornică,* dar părea să nu se poată abţină. Furtuna care urla afară, călătoria singură pe vapor... nimic nu părea real.
Ca într-un vis, îşi puse palma pe obrazul lui, simţind aspră sub palmă barba care începea să crească.
- Sărută-mă, Phillip Americanul.

El îşi aplecă încet capul, de parcă îi dădea timp să se răzgândească, dar ea doar îşi umezi buzele şi aşteptă. Buzele lui trecură blând peste ale ei o dată, apoi încă o dată. Apoi se întoarse spre ea şi îşi băgă mâinile în părul ei. Gurile lor se deschiseră de parcă s-ar fi înţeles fără vorbe şi limba lui se împleti încet cu a ei. El controla ritmul de data asta, sărutul fiind lent, dar temeinic, de parcă o memora. O savura, îşi puse mâinile pe pieptul lui, suprafaţa tare a corpului său fiind ca o ancoră solidă sub degetele ei.

Vaporul se răsuci şi se cufundă în valurile sălbatice, dar ea abia observă. Phillip o înnebunea cu atingerea uşoară a buzelor lui peste ale ei, cu aspiraţia puternică a gurii. Fiecare mişcare a limbii lui o făcea să simtă scântei în membre, locul dintre picioare pulsându-i de dorinţă disperată. Totul în interiorul ei dorea să ajungă mai aproape, cerşind mai mult. îşi înclină capul pentru a adânci sărutul, degetele ei strecurându-se în părul lui moale în timp ce sânii i se striviră de pieptul lui.

Sărutul deveni mai pasional, piepturile lor ridicându-se cu greutate şi mâinile apucând cu putere. Nu se mai simţise niciodată aşa, atât de uşoară şi de curajoasă, de parcă putea face orice. Simţea o dorinţă de a-l atinge peste tot pe unde putea ajunge. Braţe, gât, piept... El tresări când palma ei trecu peste coapsa lui.

Lumea se înclină când el o ridică rapid. O aşeză în poală, braţele lui o înconjurară, ţinând-o ferm strâns lângă trupul lui. „Fierbinte. Este aşa de fierbinte." Mai adânc, sărutări ameţitoare. Sub fund simţea o remarcabilă erecţie, iar ea adora această dovadă a cât de mult o dorea.

Cu toate astea, săruturile nu ajungeau să-i satisfacă durerea care creştea în ea. Se zvârcoli, voind să ajungă mai aproape, aproape căţărându-se pe el din pricina dorinţei, fiecare părticică din corpul ei trepidând şi pulsând, arzând de disperare. De parcă i-ar fi citit gândurile, degetele lui îi ridicară fustele. Cu un ghiont uşor îi desfăcu coapsele şi se afundă în chiloţii ei, chiar în miezul ei.

Ea înlemni când un deget atinse pielea alunecoasă care îi înconjura intrarea. El se smulse din sărut.

- Eşti udă. Simt că am murit şi am ajuns în rai.

Slavă Domnului, pentru că ea habar nu avea dacă asta era normal sau nu. Ştia cam cum decurgea actul în sine, dar detaliile erau un mister, în afară de ceea ce descoperise prin propriile cercetări.

Fără o mamă sau surori, Eva trebuise să adune informaţiile din cărţi. Pe scurt, habar nu avea la ce se aşteptau bărbaţii când venea vorba de intimitate.

El începu să îi sărute maxilarul, ciugulindu-i pielea de pe gât.

- Relaxează-te şi te voi face să te simţi extraordinar.

Cuvintele se pierdură când degetul lui atinse nodul strâns de nervi unde se concentraseră acum toate senzaţiile. îşi ridică şoldurile, căutând, şi el o recompensă cu o altă mângâiere, mai puternică de data asta. Apoi începu să înconjoare mugurul excitat, făcând-o să simtă fiori de plăcere albă şi fierbinte, în timp ce îi lingea şi îi sugea pielea. Cu putere.

-Cum te simţi? şopti el. Spune-mi.

- Oh, Doamne. încercă să respire. Nu te opri.

El gemu gutural, şi dinţii i se afundară în lobul urechii ei.

- Stai liniştită, nu mă opresc.

Eva îl prinse de umeri, supliciul continuând să îi tulbure mintea, în timp ce el se ţinea de promisiune. Măruntaiele ei se înfăşurau şi se strângeau pe măsură ce se apropia de climax. O sărută din nou, luându-i gura fără milă, aproape brutal, în timp ce degetele lui erau magice între picioarele ei.

Un deget gros alunecă în ea, umplând-o, iar podul palmei lui freca mugurul umflat. Plenitudinea, felul cum el o înconjura, sărutările sălbatice... era prea mult şi totuşi nu era suficient.

-Te rog, spuse ea, mişcându-şi şoldurile.

-Te ţin eu. Vocea lui era joasă şi întunecată, o şoaptă mătăsoasă seducătoare. înteţi ritmul, mângâind-o intens. Dâ-ţi drumul, fată frumoasă. Arată-mi cât de bine te simţi.

Continuă cu cuvinte de încurajare, rafale umede de păcat provocator în urechea ei. în curând muşchii ei înlemniră şi timpul se opri, iar plăcerea se adună la baza coloanei până explodă. Strângând cu putere ochii, se cutremură şi un ţipăt ieşi din gâtul ei când senzaţiile o copleşiră.

Când pluti înapoi, nu îşi putea ridica pleoapele, rămânând întinsă în poala lui ca o păpuşă de cârpe moale. Se agăţă de căldura lui şi se bucură de sentimentul de apatie şi moliciune. „Asta este fericirea."

El o sărută pe frunte şi ea simţi cum îi îndreaptă fustele, acoperindu-i picioarele. Căscă, cuibărindu-se mai aproape de corpul lui.

Undeva în pânzele încurcate ale minţii ei îşi dădu seama că erecţia lui nu scăzuse deloc. Devenise de fapt mai mare.

Avea să se odihnească un moment şi apoi să-l întrebe despre asta.

CapitoCuC3

Phillip Mansfield ajunse acasă cu o stare de spirit proastă.

Dimineaţa nu decursese cum se aşteptase el. Din păcate, vaporul ancorase în portul New York mai repede decât se anticipase, iar el nu putuse să o găsească pe Evelyn înainte de debarcare - nu că nu ar fi încercat, totuşi. Cât fusese pe vapor o căutase pe punţile de promenadă, în zona pentru masă şi pe culoare. Se aventurase chiar şi în sala de lectură cu lambriuri de nuc de la clasa întâi, unde toate femeile se adunau şi stăteau de vorbă în timpul zilei.

Nu fusese de găsit.

Nu o văzuse nici pe chei, evident. Fiecare chip, fiecare sugestie de păr roşu nu era al ei. Nici echipajul vaporului nu ştia de vreo Evelyn la apartamentele de clasa întâi. Era ca şi cum dispăruse.

Nu avusese de ales decât să îşi acompanieze valetul şi cuierele la trăsura care îl aştepta. O luară spre nord prin oraș, până ajunseră pe Eighty-First Street, unde îl întâmpină priveliştea casei sale. Construită după specificaţiile lui în urmă cu trei ani, casa era făcută după modelul Loggia del Capitanio din Veneţia. Coloane lungi împodobeau o faţadă din cărămizi şi calcar, cu o balustradă pe lăţimea casei cu patru etaje. Un acoperiş cu mansardă termina structura, una dintre cele mai înalte de pe stradă.

Când intră pe uşa din faţă, Roberts, majordomul lui, îl întâmpină.

- Bună dimineaţa, domnule. Sper că aţi avut o şedere plăcută la Paris.

Phillip mârâi în timp ce îşi dădea jos pardesiul. Pe cât de plăcut fusese Parisul, nu se putea gândi la femeia cu care se simţise bine acolo. Tot ceea ce vedea era păr roşu şi ochi căprui-verzui. De ce nu rămăsese dimineaţa? Aştemuturile mototolite pe partea ei de pat erau singura amintire că noaptea trecută existase.

Se bucurase de fiecare minut. îndrăzneaţă şi entuziastă, Evelyn fusese cu siguranţă o surpriză neaşteptată. Avusese o erecţie dureroasă

când ea adormise în brațele lui după orgasm. Singura soluție fusese să o așeze în pat, să se închidă în baie și să își folosească mâna pentru a termina.

-A fost destul de plăcut, îi spuse lui Roberts. Cu toate astea, mă bucur să fiu acasă.

-îmi imaginez, domnule. întâmplător, domnul Gabriel vă așteaptă în birou.

- Excelent. Gabriel era secretarul lui, și Phillip era mai mult decât pregătit să înceapă munca. Să ne aducă cineva prânzul, da?

Păși mai departe în casă, trecu de sculpturile italiene și de operele de artă neprețuite. Peste marmura adusă din Carrara. Pe sub arcadele largi și stucaturile complicate. De obicei când le vedea se calma, dar astăzi era mult prea distras. Distras de o tânără femeie evazivă.

Când se trezise de dimineață, se întinsese după ea imediat - și descoperise cearșafurile reci. îl deranjase că părăsise camera lui fără măcar să îl trezească și să își ia la revedere. Femeia se strecurase ca un hoț în noapte, de parcă regretase ceea ce se întâmplase între ei.

El, pe de altă parte, nu avea nici un regret. își dorea să o atingă din nou, să o simtă din nou moale și dornică. Caldă și udă. Să se desfete cu săruturile ei, să audă dorința gemând în gâtul ei. Apoi ar putea să termine în sfârșit ceea ce începuseră în seara trecută.

Da, dormiseră împreună, dar nu se culcase cu ea. Amândoi erau beți de la șampanie și el prefera să fie în toate facultățile când făcea sex cu o femeie. De asemenea, prefera o parteneră care era complice și total implicată, una care să abordeze situația cu logică și înțelepciune.

El plănuise ca la lumina clară a zilei să deschidă subiectul, să îi facă curte și să o seducă până avea să o topească în saltea. Doar că ea se strecurase din patul lui înainte ca soarele să răsară. Să i se refuze lucrul după care tânjise îl făcea să se simtă... posac. Nu era obișnuit cu dezamăgirea, mai ales din partea femeilor.

„O amantă", își zise. „Trebuie să-mi găsesc o amantă."

Poate ar trebui să-și găsească o văduvă drăguță, o femeie cu care să poată vorbi și care să nu se aștepte la căsătorie. O femeie care să nu-i distragă atenția.

Proiectele lui erau mai importante decât orice în viața lui. Riscul cu o amantă era ca ea să fie nefericită cât el stătea pe șantier în loc să

fie în pat cu ea. Trebuia să găsească o amantă care să aibă aşteptări rezonabile, una care să nu fie interesată de o relaţie serioasă.

Deschise uşa biroului, unde zumzetul familiar al becurilor electrice şi mesajele telegrafiate declarau că afacerile mergeau mai departe. O aducere aminte că lumea continua să meargă înainte, indiferent de starea lui de spirit. Gabriel se ridică şi îşi ajusta ochelarii.

- Domnule, v-aţi întors mai devreme.

- Da, un pic. Phillip traversă camera. O furtună ne-a împins mai aproape de ţărm.

Secretarul lui arătă spre biroul din lemn de nuc sculptat, care ocupa o mare parte din cameră.

-V-am organizat lucrurile în câteva teancuri, fiecare în ordinea importanţei. Dacă începeţi din stânga...

- Bine, bine. Ajung la ele într-o clipă. Am o nevoie urgentă mai întâi. Fă rost de lista pasagerilor de la clasa întâi care au fost pe vaporul meu de la Londra la New York. Vreau să văd dacă pot să dau de cineva întâlnit în călătorie.

Gabriel îşi notă totul într-un carneţel.

-Asta n-ar trebui să fie dificil. Linia de transport maritim va avea o listă a pasagerilor.

- Excelent. Caut o femeie. Prenumele ei este Evelyn. Află tot ce poţi despre ea. Secretarul lui încuviinţă din cap. Mulţumit că se va ocupa de acest lucru, Phillip întrebă: Am primit ultimele aranjamente din partea lui Hyde? Ai idee când ajunge?

- Da, proiectul final se află pe biroul dumneavoastră. Hyde ar trebui să ajungă cât de curând, aşa cum ne aşteptăm. Echipa lui Milliken este adunată şi aşteaptă să înceapă.

Excelent. Era dornic să aibă ceva care să-i ţină mintea ocupată. Lenevitul şi obsesia pentru o femeie nu erau în stilul lui.

-întâmplător, domnule...

Uşa se deschise, şi mama lui Phillip îşi făcu apariţia. El oftă, durerea familiară dintre umeri trăgând de muşchii lui. De unde ştiuse că se întorsese? Avea o abilitate stranie de a-i anticipa programul, precum o prezicătoare care se uita într-un glob de cristal.

Ca de obicei, mama lui era îmbrăcată în haine scumpe. Rochia ei era dintr-o mătase de un albastru-închis cu broderie grea şi o broşă de argint de calitate, în care sclipeau diamante, se odihnea deasupra

inimii ei. Părul ei şaten-deschis, coafat complicat, începuse să albească la tâmple, lucru despre care el ştia că o enerva foarte mult.

Societatea New Yorkului o iubea şi se temea de Ellen Mansfield, şi majoritatea membrilor familiei Mansfield simţeau la fel. Ea se bucura de rolurile ei de stăpână a familiei şi de una dintre reginele domnitoare din Fifth Avenue, fără să ezite vreodată să îşi dea cu părerea - chiar şi când nu i se cerea. Femeia adusese imixtiunea la un cu totul alt nivel.

Se apropie de el, aplecându-se să o sărute pe obrazul pe care ea i-l întinsese.

- Bună, mamă. Credeam că eşti în Newport.

-Am venit cu trenul de ieri pentru că voiam să-mi văd fiul. Când te-ai întors din mica ta vacanţă?

- Chiar acum. Intenţionam să-ţi trimit o telegramă în după-amiaza asta. Ne aşezăm? Pot să sun după ceai, dacă vrei.

O conduse la unul dintre scaunele care se aflau în faţa biroului său şi o ajută să se aşeze pe unul din ele. Apoi se aşeză pe celălalt scaun, preferând să stea alături de ea, decât în spatele marelui birou. Gabriel ieşi, închizând uşor uşa în urma lui.

- Nu este nevoie de ceai. Nu voi sta mult. îşi îndreptă fustele şi se aranjă. Am auzit că proiectul pentru hotel este gata.

- Da. începem în câteva zile.

-Şi E.M. Hyde este în New York?

-Nu încă, dar îl aştept cât de curând. De ce?

-Am cerut să fie întocmite nişte planuri...

-Nu.

Ea clipi, mişcând din umeri iritată. Lui Ellen Mansfield nu îi plăcea să i se spună nu.

- Nici măcar nu ai auzit ce vreau să fac.

- Pentru că este irelevant. Nu trebuie să construieşti, să redecorezi, să ajustezi sau să adaugi nimic la nici una dintre proprietăţile Mansfield.

- Nu sunt de acord şi am dreptul să fac ce vreau la Stoneacre.

Ah, deci era vorba de Stoneacre de data asta. Nu avea să trăiască niciodată suficient de bine de una singură? în primul rând, Stoneacre, casa din Newport, era mai mult decât adecvată pentru nevoile familiei. Cu patruzeci şi patru de camere, nu mai era nevoie de nici un spaţiu în plus, vreodată. în al doilea rând, Hyde nu venea la New

York să se plece în fața mofturilor lui Ellen Mansfield. Avea de construit un hotel, pentru numele Iui Dumnezeu.
- Răspunsul este tot nu.
-Este absurd, Phillip. în caz că ai uitat, tatăl tău a construit casa aia pentru mine. A fost un cadou după cinci ani de căsătorie. Stoneacre este a mea, să fac ce vreau.
După cum se aștepta, se încăpățâna, folosind vinovăția și nostalgia pentru a-l convinge. Trebuia să o recunoască; mama lui se pricepea.
-îmi dau seama de asta, dar nu mai este spațiu și ai reamenajat interiorul acum două ierni. Ești doar plictisită, mamă.
Ea ridică dintr-o sprânceană, cea mai simplă dintre mișcări, dar una care spunea multe.
- Poate nu aș fi așa de plictisită dacă aș avea mai mulți nepoți.
El închise ochii și trase aer în piept. Era precum un câine cu un os.
- Oprește-te!
- Bine. Se ridică și își puse mănușile. Apropo, vineri seara organizez un dineu și mă aștept să participi. Trebuie să am un număr par de domni.
El observă că ea nu renunțase la Stoneacre și prevedea mai multe conversații în viitor pe această temă. Oh, ce bucurie.
-Voi verifica și te informez. Cine va mai participa?
- Familiile Wilson, Hali, Bend. Foarte puțini sunt în oraș.
El văzu direct prin ea.
-Asta nu are vreo legătură cu domnișoara Hali, nu?
Ea se opri și ridică mâinile, cu palmele deschise.
- Familia Hali nu trebuie să creadă că te-ai răzgândit.
- N-am fost niciodată de acord cu ceva și știi asta. Doar pentru că tu ai vrut să mă însor cu fata nu înseamnă că și așa este.
Mama lui încerca de doi ani de zile să îl convingă să se însoare cu Rebecca Hali. Fata era fermecătoare, manierată. Chiar amuzantă. Era una dintre tinerele domnișoare nemăritate din societate pe care el chiar o plăcea. Dar nu exista nici o scânteie, nici o atracție fierbinte între ei, și simțea că Rebecca era la fel de neinteresată de el cum era el de ea. Nu i se părea deloc corect să pornească un mariaj într-o asemenea manieră lipsită de convingere.
- Este o partidă bună și totul este decis, Phillip.
O furie cunoscută îi creștea în piept, resentimentul arzător că problemele lui nu erau sub controlul lui.

- Nu decizi când şi cu cine mă însor. Ai putut să faci asta cu Meredith şi Beatrix, dar nu va merge cu mine.

Surorile lui nu avuseseră prea multă libertate în alegerea soţilor, deşi amândouă pretindeau că sunt mulţumite de perechea lor. în ciuda acestui fapt, Phillip nu voia să fie dirijat.

- Mereu ai fost aşa. Mama lui privi în sus la portretul din biroul lui Phillip, unul în care era pictată întreaga familie, cât tatăl lui era încă în viaţă. Liniile de pe chipul ei se înmuiară, şi el ştiu că mamei îi era dor de tatăl lui. Fuseseră un cuplu rar în care iubirea înflorise dintr-o uniune aranjată. Cu cât încerc mai mult să te împing către ceva, cu atât tu te tragi mai în spate. Nu sunt duşmanul sau rivalul tău; vreau doar ce este cel mai bine pentru tine.

Nu pe de-a întregul. Uneori credea că ea dorea doar ce era cel mai bine pentru *ea.* Părerile lui contau prea puţin când venea vorba de mama lui.

- Nu presupune că mă voi însura cu domnişoara Hali - sau cu oricine altcineva, dacă tot ai deschis subiectul.

Ochii ei se lărgiră îngroziţi, cu toate astea el nu îşi retrase comentariul. Nu era prima dată când îi spunea asta, dar se părea că ea avea nevoie să o audă din nou.

-Au trecut mai bine de zece ani, Phillip. Nu a venit momentul să treci peste?

El nu spuse nimic. Incidentul era adus în discuţie aşa de rar în aceste zile încât abia ştia cum să mai răspundă. Umilinţa încă ustura, la fel de proaspătă în mintea lui cum fusese cu atâţia ani în urmă, când aproape fusese păcălit să se însoare cu Caroline.

-Sentimentele mele pentru domnişoara Hali nu au nimic de-a face cu asta.

-Prostii! Eu te-am lăsat să o alegi pe fata din Boston, deşi aveam dubiile mele. Te-am susţinut mereu şi am făcut tot ce-am putut când era mai rău. Lasă-mă să aleg de data asta. îţi promit că vei fi mulţumit.

Un mariaj în care el să fie doar mulţumit suna îngrozitor. El dorea soţia perfectă, o femeie frumoasă şi rafinată, care totuşi să îl uimească; o femeie inteligentă, care nu se certa niciodată şi pe care nu ar fi deranjat-o un soţ care călătorea în mare parte a anului pentru a supraveghea diferite afaceri. Nu l-ar satisface niciodată să se mulţumească cu mai puţin.

- Nu. Când - şi dacă - va veni momentul, îmi voi alege singur mireasa.

Dezaprobarea tăie linii adânci pe chipul mamei sale şi el tot nu renunţă. Nu avea nevoie de copii pentru a avea o moştenire. Urma să aibă clădirile lui, hotelurile lui.

- Ei bine, deja le-am spus că vii vineri seara. Ce să spun acum?

Ca de obicei, mama lui mutase deja piesele pe tabla de şah, şi el se lupta să recupereze. Nu îi era în fire să fie crud, totuşi.

- Bine, voi fi acolo, dar doar dacă promiţi să nu mai faci promisiuni în numele meu.

Ea îşi ridică bărbia şi se uită fix la imaginea tatălui său din tablou.

- Era aşa de tânăr când a murit. Mereu am crezut că vom îmbătrâni împreună, dar nimeni nu trăieşte pentru totdeauna. Coborî cu privirea spre chipul lui Phillip. Te aştept punctual la ora opt.

Soarele de dimineaţă strălucea în afara ferestrei camerei pentru micul dejun din reşedinţa Cortland a doua zi dimineaţă când Eva intră.

- Bună dimineaţa, spuse ea.

- Eva, bună dimineaţa. Nora arătă spre un scaun. Te rog, vino alături de noi.

Un valet o ajută pe Eva să se aşeze pe un scaun lângă prietena ei şi vizavi de doamna Cortland, mătuşa Norei. Un servitor păşi în faţă şi se întinse după cafetieră. Eva ridică mâna.

- Prefer ceai, de fapt.

- Cafeaua este aici pentru soţul meu, murmură doamna Cortland în timp ce valetul turna. Este singurul care nu vrea să treacă la ceai.

- Julius este unul dintre acei enervanţi băutori de cafea, spuse Nora, cu un zâmbet mic şi afectuos. Dar eu tot îl iubesc.

Prietena ei şi domnul Julius Hatcher se căsătoriseră în urmă cu câteva săptămâni. Căsătoria trebuia ţinută secretă însă şi o mare nuntă pentru ochii societăţii avea să urmeze în septembrie. Măcar Eva avea să fie acolo pentru a doua ceremonie, unde urma să fie domnişoară de onoare pentru Nora.

Eva împărţise cina cu Nora, domnul Hatcher şi familia Cortland cu o seară în urmă şi îi fusese clar imediat de ce cei doi se potriveau perfect. Hatcher era un om practic şi raţional, ceea ce se potrivea cu impulsivitatea Norei. Eva nu putea să fie mai fericită pentru Nora, deşi îi venea greu să creadă că prietena ei încăpăţânată şi neînfricată se măritase. Cu toate astea, aşa cum Eva putea şi ea să ateste, bărbaţii americani nu erau deloc precum cei englezi.

Un fior îi trecu prin şira spinării când îşi aminti de sărutările ameţitoare ale lui Phillip. Chiar dacă noaptea pe care o petrecuseră împreună rămăsese ca ceva tulbure în mintea ei, îşi amintea acele săruturi, unele de care avusese nevoie mai mult decât de aer.

În dimineaţa următoare, avusese parte de suficiente ocazii să studieze muşchii lui bine definiţi şi pielea aurie în timp ce el dormea. Bărbatul nu avea nici o latură neplăcută, după câte se părea. Nu îi găsise defecte din nici un unghi. Genele întunecate se odihneau pe obraji, buzele întredeschise, barba de dimineaţă îi acoperea obrajii. Lat în spate, cu umeri puternici. Nu mai văzuse un bărbat aşa splendid.

Şi se ruga să nu-l mai vadă vreodată.

Umilinţa legată de comportamentul ei nu se diminuase. Slavă Cerului că Phillip nu îi ştia numele adevărat. Orice se întâmplase pe acel vapor urma să rămână acolo, nu se va repeta sau nu va povesti. Nu urmau să se mai întâlnească în viitor şi întregul episod avea să fie dat uitării.

Sfârşit.

Se scutură şi îi oferi mătuşii Norei un zâmbet de recunoştinţă.

- Vă mulţumesc din nou pentru că m-aţi primit la dumneavoastră cât sunt în New York, doamnă Cortland.

- E plăcerea mea şi trebuie să-mi spui mătuşă Bea. Avem suficient loc, şi Nora este încântată că eşti aici. Toţi suntem, de fapt.

Sporovăiră în timpul micului dejun până când un valet sosi cu un bilet pentru mătuşa Norei. Aceasta se scuză de la masă şi ieşi, lăsându-le pe Nora şi Eva singure. Prietena ei expedie personalul din cameră.

-Acum putem vorbi între patru ochi, spuse Nora când uşa fu închisă.

- Sună ameninţător.

Eva se duse cu farfuria la bufet, unde aştepta o mare varietate de mâncăruri acoperite. Alese trei bucăţi de pâine prăjită cu unt şi nişte

ouă. Acum că își revenise după durerea de cap cauzată de șampanie, murea de foame.

- N-am avut șansa să vorbesc cu tine singură aseară. Nora oftă şi ridică ceaşca de porţelan. Cum ţi se pare Julius?

-Este inteligent şi amabil. Şi absolut perfect pentru tine.

Obrajii Norei se colorară în roz.

-Jur, bărbatul ăla! Sunt absolut şi complet nebună după el.

-Am observat, spuse Eva sec în timp ce lua cu furculiţa nişte şuncă. Mă bucur pentru amândoi. Mi-aş fi dorit totuși să particip la adevărata voastră nuntă.

- Tata a grăbit totul. Ştii tu, ca să-mi protejeze reputaţia valoroasă.

- Cum trebuie să şi facă. Pentru asta există taţii.

- Oh, Eva! îmi pare aşa de rău că sănătatea tatălui tău s-a înrăutăţit. Ochii Norei se umplură de înţelegere în timp ce o privea pe Eva cum se aşază la locul ei. Poate un american chipeş te va da pe spate şi vei face şi tu o căsătorie pripită.

Probabil că Eva se colorase ca o roșie, dar Nora doar zâmbi şiret.

- Lady Eva Hyde, roşeşti. Ce nu-mi spui?

Ea clătină din cap, fără să se uite în ochii prietenei sale și mestecând dintr-o bucată de pâine prăjită.

-Absolut nimic.

-Oh, şi bănuiesc că absolut nimic este responsabil de semnul acela de pe gâtul tău?

Mâna Evei zbură spre gât, acolo unde semnul vânăt era acoperit de rochie.

-Deundeţi-ai...

- L-am văzut aseară. M-am gândit să te las să dormi liniștită înainte să mă lupt cu tine pentru informaţie. Deci, cine a fost? Evident cineva de pe vapor.

Eva oftă şi îşi frecă fruntea. Nora nu avea să renunţe până nu obţinea adevărul.

- Da, un bărbat de pe vapor. Un american.

-Hmm, înţeleg. Şi?

- Și asta este tot.

-Asta este tot.

Eva ridică din umeri şi începu să mănânce, fiind gata să treacă peste subiect. Nora scoase un zgomot adânc.

- Nu te cred. Nu ai lăsa un străin să-ţi lase semne de muşcături pe gât. Clar între voi a existat o scânteie de vreun fel. Cine a fost?
O scânteie? Mai degrabă un infem.
- Nimeni important. Un flit pe vas şi atât. Prinşi în furtună, fără nimeni în jur. Am cinat împreună, apoi luminile s-au stins. M-a dus în cabina lui şi mă tem că şampania şi-a spus cuvântul.
- Cu şampanie sau fără, nu este genul tău. Te ştiu de mult timp şi nu cred că vreodată te-ai purtat necuviincios cu un bărbat. Eu pe de altă parte...
Eva nu îi răspunse, şi Nora începu să bată darabana în masă.
-Vorbeşte, Eva. E clar că nu spui tot. Ce te îngrijorează, că o să te judec? Te rog, sunt ultima care va judeca un flirt. Eu şi Julius n-am aşteptat până la căsătorie, şi a mai fost şi Robert. Poţi să ai încredere în mine.
- Nu se pune problema de încredere. *Ştii* că am încredere în tine. Doamne, eşti cam singura persoană căreia îi pot face destăinuiri. Dar totul a fost ciudat. Am trecut de la a mânca împreună la a ne săruta. Şi nici măcar nu-i ştiu numele de familie.
Asta o făcu pe Nora să mărească ocbii.
- Nici măcar nu-i ştii numele de familie?
- Nu, şi i-am spus că numele meu este Evelyn.
- Doamne sfinte! Ce eşti, un fel de spion de război?
- Este o prostie, bineînţeles. Eu doar... nu voiam să ştie cine sunt.
- De ce? Când Eva nu îi răspunse, Nora continuă: Oh, porecla aia ridicolă.
- Nu chiar aşa de ridicolă când iei în considerare circumstanţele.
Nora se aplecă spre ea, bătând cu un deget în tăblia mesei.
- Eşti conştientă că nu ai avut nimic de-a face cu morţile celor trei bărbaţi, da?
Eva îşi iubea şi mai mult prietena pentru răspunsul aprig.
- Desigur, dar societatea nu vede lucrurile aşa. Şi nici ziarele - şi nici proprietarul acestui hotel pe care îl construiesc. Sunt considerată un blestem.
- Se pot duce la dracu cu toţii. Ţi-ai pierdut logodnicul de trei ori. De acord că este un pic ciudat, dar bărbaţii tineri fac lucruri nebuneşti. Unul a murit după ce a fost aruncat de pe cal, unul de

gripă şi unul s-a înecat când i s-a scufundat barca. Doamne sfinte, Eva! Oamenilor ar trebui să le fie milă de tine, nu să te defăimeze.
- Nici mila n-o vreau. Tatăl meu a vrut acei parteneri, nu eu. Mi-a plăcut fiecare suficient, dar n-am avut sentimente pentru ei.
- Nici o scânteie?
- Nu, nici una... Eva văzu ce încerca să facă Nora. încetează cu ide- ea asta chiar acum. Nu vreau să mă mărit. Nici cu el, nici cu nimeni.
-Asta o spui acum, dar căsătoria nu este chiar aşa de rea. Nu cu bărbatul potrivit.
-Vorbeşti ca o femeie proaspăt căsătorită. Ultimul lucru de care am nevoie este un alt logodnic mort - sau mai rău, un soţ încuiat, care să mă controleze şi să încerce să-mi interzică toate activităţile la fiecare cotitură. Trebuie să mă concentrez pe moştenirea tatălui meu, şi apoi să încep să lucrez la a mea.
- Bine. Mă voi abţine de Ia a face pe peţitoarea. Renunţă la rolul ei. Spune-mi, era frumos?
-Absurd de frumos. Mare, ca unul dintre muncitorii de pe şantierele de construcţii.
Eva îşi duse mâinile la umeri pentru a arăta umerii lui Phillip. -Oh!
- într-adevăr. A fost... Ei bine, o distracţie drăguţă pentru câteva ore.
Se uită la ceas. Oh, nu! Avea să întârzie, dacă nu pleca în curând. După ce mai luă câteva îmbucături de şuncă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.
-Trebuie să plec. ÎI aşteaptă pe E.M. Hyde pe şantierul hotelului ca să treacă în revistă câteva lucruri înainte de a începe mâine.
- Ce palpitant! Abia aştept să te văd muncind aici, în New York.
- Munca tatălui meu.
Nora clătină din cap.
- Nu, munca *ta,* Eva. Să fie clar - este munca ta. Poate că poartă numele tatălui tău, dar clădirea este a ta.

Trăsura se opri în faţa unui lot imens gol la intersecţia dintre Ihirty-Fifth Street şi Fifth Avenue. Eva trase de zăvor şi deschise portiera fără să mai aştepte după vizitiu. Un grup de bărbaţi erau adunaţi într-

un colţ, formând un cerc de pălării maro şi negre, în vreme ce traficul din New York continua pe lângă ei.

Strângând de geanta mare, coborî din trăsură, atentă la mers. Dacă se împiedica sau părea slabă în vreun fel, aceşti bărbaţi aveau să simtă şi să își piardă tot respectul faţă de ea. James, vizitiul familiei Cortland, îi apăru în faţă, blocându-i vederea.

-Sunteţi bine, domnişoară? Nu mă aşteptam să săriţi jos de una singură.

-Ştiu, James. Am tendinţa să fiu un pic mai independentă decât alte femei. Nu cred că voi sta mult, dar dacă vrei să...

- Rămân. Mă aşez bine și vă aştept, Excelenţă.

O salută atingându-şi şapca şi se îndreptă spre locul lui.

Trăgând aer adânc pentru a prinde curaj, se îndreptă spre grupul de bărbaţi. Aceasta era o întâlnire cu domnul Mansfield, şeful construcţiei, şi cu câţiva dintre maiştrii care urmau să supravegheze lucrările. Tonul acestei întâlniri avea să dicteze tonul tuturor viitoarelor întâlniri, aşa că era imperios necesar să facă o impresie bună.

Cel mai mare dintre bărbaţi avea ceva familiar. Era cu spatele la ea, cu umerii laţi întinzând materialul hainei. Păr scurt brunet. Pentru o clipă aproape crezu că este Phillip.

Aproape izbucni în râs. O noapte de săruturi și îl vedea peste tot. Ce patetic!

Și apoi bărbatul se întoarse.

Rămase fără aer, inima îi sări în gât, strangulând-o.

Doamne, *el* era! Phillip Americanul. Phillip cel înalt, cu maxilar pătrat, cu umeri musculoşi. Ea făcu un pas în spate în timp ce el păşi în faţă şi se îndreptă spre ea. Ce căuta el acolo?

Ceva în pieptul ei palpită la revederea lui. încercă să își analizeze reacţia şi hotărî că era pe jumătate jenă, pe jumătate atracţie primară animalică faţă de sexul opus. O reacţie femeiască prostească. Strânse de mânerele de piele ale genţii şi încercă să își controleze expresia.

Sprâncenele lui se uniră, pe chipul lui citindu-se precauţie când ajunse lângă ea.

- Evelyn, ce cauţi aici?

- Eu.... Stai, ce cauţi tu aici?

El o luă de cot într-o strângere puternică şi o îndepărtă de ceilalţi bărbaţi.
- Nu că nu mă bucură să te văd, dar sunt destul de ocupat în dimineaţa asta. Poate putem cina în seara asta? Spune-mi doar unde stai şi fac eu toate aranjamentele.
-Crezi că...?
Ce? Că trecea pe acolo şi îl văzuse? Ideea era aşa de ridicolă că nu o putea termina.
-Bănuiesc că m-ai văzut stând aici. Privirea lui se înceţoşă din cauza confuziei. Oricare ar fi motivul, mă bucur să te văd. După ce ai dispărut de pe vapor, credeam că n-o să te mai găsesc niciodată. Te-am căutat peste tot înainte să ajungem în port.
Ea clătină din cap ca să îşi limpezească mintea.
-M-ai căutat?
-Desigur. Voiam să... ei bine, voiam să te mai văd. Să te scot la cină.
-Asta nu este o idee bună.
Asta îl opri puţin.
-Atunci ce cauţi aici?
- Sunt aici pentru o întâlnire. Tu de ce eşti aici?
- Pentru o întâlnire. îi studie chipul. Cu cine te întâlneşti?
Phillip... aici pentru o întâlnire. Putea să fie? Bucăţile de puzzle începură să se aşeze.

Oh, nu.
Nu, nu, nu.
Scoase cuvintele cu forţa.
-Oh, Doamne! Tu eşti Phillip Mansfield.
El îşi puse mâinile în şolduri, privind-o enervat şi nerăbdător.
-Da, eu sunt. îmi dau seama că nu ne-am spus numele de familie pe vapor, dar nu înţeleg de ce te-ai albit ca laptele când ai aflat cine sunt. Şi tot nu am idee cine eşti *tu.*
Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să îi spună. Nu avea cum să evite asta. Şi totuşi, nu îi era uşor să vorbească, nu atunci când ştia ce însemna. Acesta era bărbatul care îl angajase pe tatăl ei, cel care îi încredinţase lui E.M. Hyde proiectarea spectaculosului său hotel. Pentru a realiza, cum se exprimase Mansfield, cea mai mare construcţie pe care a văzut-o America.

Ea era aici ca să supravegheze proiectul. Pentru acest bărbat pe care îl sărutase în neştire. Lângă care dormise toată noaptea, aproape dezbrăcată în anumite momente. Doamne, el fusese fără cămaşă în faţa ei... ca să nu mai menţioneze ce se întâmplase înainte. Putea să moară de jenă.
Şi el era angajatorul ei.
- Evelyn, ce este în neregulă cu tine? Mă sperii. Eşti bolnavă?
- Nu, răspunse ea instantaneu, conştientă de ochii curioşi aflaţi la câţiva paşi distanţă. Nu putea să pară slabă, nu în faţa acestor bărbaţi. Sunt foarte bine. Dar trebuie să ştii ceva.
El îşi lăsă greutatea de pe un picior pe celălalt, nerăbdător, în timp ce ea încerca să îşi facă curaj ca să vorbească.
- Ei bine, insistă el, văzând că ea rămâne mută. Trebuie să ne grăbim. Aştept să apară arhitectul pentru hotel în orice moment.
-Nu, nu-l aştepţi, şuieră ea.
El o privi fix.
-Nu?
-Vreau să zic că nu îl mai aştepţi. Arhitectul este aici.
- Pentru numele lui Dumnezeu, n-am timp pentru asta. Treci la subiect.
- Eu. Eu sunt arhitectul. îşi drese glasul şi repetă, de data asta mai puternic: Eu sunt arhitectul.
După o clipă, el îşi dădu capul pe spate şi râse, din corzile lui vocale puternice auzindu-se uşurarea.
-Aproape m-ai făcut să te...
- Eu sunt. Arhitectul.
Simţi cum furia i se adună la baza gâtului, împrăştiindu-se rapid în tot corpul, înlocuind orice urmă de jenă legată de trecutul lor. Bineînţeles că nu o credea. Nu era cu nimic diferit de oricare dintre logodnicii ei sau de oricare bărbat care credea că femeile nu ar trebui să aibă propriile cariere.
El se linişti încet, şi amuzamentul i se risipi când îşi dădu seama că ea nu glumea. Clipi şi buzele i se lipiră într-o linie dreaptă, nefericită.
-Vrei să spui că...?
Eva întinse mâna.
-Sunt Lady Eva Hyde, fiica lui E.M. Hyde. Şi voi supraveghea acest proiect.

CapitoCuC4

Phillip abia își putea stăpâni furia în timp ce cupeul mergea săltând pe Fifth Avenue. își ținea privirea spre străzile cunoscute și clădirile din piatră de var, spre orașul pe care îl știa și îl iubea așa de mult, în timp ce încerca să își țină în frâu emoțiile. Evelyn - nu, *Lady Eva* stătea tăcută lângă el, iar geanta ei mare de piele stătea pe podeaua vehiculului.

Lady Eva, cunoscută și ca Lady Ghinionista, fiica lui E.M. Hyde - sau Lord Cassell cum devenise în urmă cu câțiva ani - și arhitectul lui Phillip.

Dumnezeule mare!

Phillip scrâșnea din dinți. Nu era de mirare că își păstrase identitatea secretă pe vapor, ținând cont de reputația pe care o avea. Nu că lui i-ar fi păsat de istoricul ei privind logodnicii; nu voia ca ea să lucreze la hotelul lui. Sub nici o formă.

Din clipa în care se prezentase, o luase de braț și o înghesuise în trăsura lui, ordonându-i lui Gabriel să termine întâlnirea. Trebuia să clarifice asta cu Lady Eva și nu aveau nevoie de audiență.

-Vrei să vorbești sau o să-ți scrâșnești dinții tot drumul?

El își încleștă și descleștă pumnii. își dorea să dea cu pumnul în ceva, să scoată energia periculoasă care îl rodea precum un cancer. Poate avea să-l viziteze pe McGirk în seara asta. Clubul de box de pe Bowery era singurul loc din New York în care se putea pierde realmente și putea să renunțe la educația lui elegantă. Să se înece în activitate fizică brută timp de câteva ore. Să își recapete echilibrul.

- îmi spui măcar încotro mergem?

- Biroul meu, mârâi el, fără să o privească. Privea în schimb afară pe fereastră la ceața de oameni și trăsuri.

-De ce?

- Pentru că doresc să vorbesc singur cu tine.

- Suntem singuri acum, în cazul în care n-ai observat.

- Suntem pe o stradă publică într-un oraș foarte aglomerat. Orașul *meu* aglomerat. Nu suntem deloc singuri.

- Cu alte cuvinte, vrei să țipi la mine și ți-e teamă că cineva te-ar putea auzi.

- N-am spus niciodată asta.
Eva bombăni.
- Nu trebuia să spui. Pot să văd clar pe fața ta.
„Ai temperamentul tatălui tău", îi spunea deseori mama lui. „Trebuie să găsești o cale să-l controlezi." încercă să se relaxeze, să nu se gândească la cele trei milioane de dolari pe care le pusese la bătaie pentru a construi hotelul. Sutele de locuri de muncă pe care acest proiect le aducea. Venitul pe care hotelul avea să-l genereze odată deschis. Proiectul era moștenirea lui, la dracu'!
Și programul construcției era așa de ambițios; nu avea timp să găsească un alt arhitect și să refacă proiectul.
- La dracu', înjură el încet.
Ea se încordă, dar nu mai spuse nimic.
Ajunseră pe Eighty-First Street, și trăsura încetini. Cu inima bubuind, el deschise portiera și coborî înainte ca roțile să se oprească din mișcare. întinse mâna și o ajută să coboare pe trotuar, apoi o însoți în casa lui.
-Ăsta este...? Loggia del Capitanio. Bărbia ei se ridică în timp ce analiza exteriorul casei lui. Doamne, este uluitor!
Bineînțeles că o recunoscuse. „Nu, mie doar îmi place să mă uit la clădiri. Sunt curioasă să văd cât de diferit este peisajul tău de cel din Londra și din alte orașe europene." O minciună. Femeia era fiica celui mai mare arhitect în viață din lume. Despre ce altceva mai mințise?
„Când ne-am văzut prima dată mi-ai părut foarte savuros."
Și cu asta? îl păcălise tot timpul?
Ușa de la intrare se deschise și apăru Roberts. Ochii i se lărgi ră când își văzu stăpânul trăgând după el o doamnă micuță bine îmbrăcată.
- Bună dimineața, domnule.
- Nu vreau să fiu deranjat, Roberts.
-Foarte bine, domnule. Pot să iau...?
Cuvintele rămaseră pierdute în camera goală. Phillip părăsise deja intrarea și o conducea pe Eva în casă. Observă felul în care capul ei continua să se rotească, micile oftaturi la operele de artă și la detaliile din tot interiorul. încetini pasul pentru a-i permite să țină pasul, deși mâna lui rămase ferm înfășurată în jurul părții superioare a brațului ei.

Desigur că o atinsese şi înainte, iar gândurile despre acele atingeri îl bântuiau de când se trezise într-un pat rece pe vapor. De când o căutase în fiecare colţ şi ungher de pe acea bucată plutitoare de oţel. Nu voise să o piardă. Aşa că se luptase, căutând, sigur că ceea ce fusese între ei pe vapor fusese real, că atingerea ei poate că fusese ceva mai real decât orice avusese el.

Cât de mult se înşelase!

Deschise trântind uşa grea de lemn de la birou şi îi făcu semn să intre. Cu umerii şi spatele drepte, păşi pe lângă el şi se lăsă pe unul din scaunele opuse biroului său.

El îşi dădu jos haina de dimineaţă şi o aruncă pe un scaun în timp ce trăgea aer adânc în piept, pregătindu-se să se uite la ea. Se întări împotriva părului roşu şi lucios care era la fel de moale cum părea, împotriva pielii fine, albe care cedase sub buzele şi dinţii lui. Gura bogată care îl sărutase precum un înger şi îl chinuise precum diavolul.

îşi reaminti fiecare detaliu al serii petrecute împreună, de la râsete şi discuţii în timpul cinei la cum îi răsunase orgasmul ei în ureche. Fusese una dintre cele mai frumoase nopţi pe care le avusese cu o femeie de ani buni, poate dintre toate. Acele amintiri erau acum murdare, distruse.

Pe vapor presupusese că ea avea... experienţă. Femeile nu călătoreau singure, mai ales englezoaicele bogate, şi nu fusese nici urmă de însoţitoare în preajma ei. Bănuise că era văduvă. La dracu', ar fi putut foarte bine să fie căsătorită şi să pună coame soţului absent. Nu întrebase.

„Nu ai întrebat pentru că îţi doreai ca ea să fie experimentată."

De asemenea, ea se purtase îndrăzneţ şi îi răspunsese... deloc ca o virgină. Fusese caldă şi udă, o surpriză plăcută. încă putea auzi micile suspine pe care ea le scosese în timp ce el îi provoca plăcere.

- Eşti virgină?

Pielea ei palidă se înroşi.

- Nu văd de ce asta ar fi treaba ta.

- Greşit, ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat pe vapor. Ca să nu mai zic de ce s-ar mai fi putut întâmpla.

- Dacă lucrurile ar fi progresat, te-aş fi informat.

- Sper că vorbeşti serios. Nu-mi plac surprizele.

-încep să văd, spuse ea sec, apropiindu-se de el. Dar asta nu schimbă nimic. Trebuie să lăsăm trecutul în urma noastră şi să nu ne gândim la ceea ce s-a întâmplat pe vapor.

- Nu sunt supărat pentru vapor, minţi el. Da, am fost dezamăgit când nu te-am putut găsi, frustrat că ai plecat fără să-ţi iei la revede re, dar în momentul ăsta există lucruri mai grave. Nu mai era nevoie să menţionase că îi ceruse secretarului său, Gabriel, să o caute, că oricum ar fi găsit-o. Sunt supărat că m-ai minţit.

- Că te-am *minţit?*

El arătă spre geanta de piele de pe covor.

- Când au fost făcute acele schiţe, când s-au semnat contractele, mi s-a promis că E.M. Hyde va fi în New York să supravegheze pro iectul - nu fiica lui.

înghiţi greu, dar vocea nu îi şovăi:

- Este bolnav şi m-a rugat să vin în locul lui. Sunt perfect califica-tă. Mi-a fost mentor toată viaţa...

- N-am plătit o avere să accept următorul după cel mai bun, Eva. Acesta este un hotel de trei milioane de dolari cu numele meu pe el. Am plătit pentru E.M. Hyde şi îl vreau, la dracu'!

- Mă judeci fără măcar să-mi dai o şansă. Sunt mai mult decât capabilă să fac asta.

O femeie... ca arhitect al proiectului? Ideea era în cel mai bun caz ridicolă. în cel mai rău era periculoasă.

El îşi strânse pumnii şi privi focul aprins din şemineu. Ce trebuia să facă? Construcţia era programată si înceapă a doua zi. Detesta să se simtă aşa, de parcă pierduse controlul proiectului înainte să înceapă.

- Când îşi revine?

- Doctorii nu sunt siguri, dar poate să răspundă la telegrame şi la scrisori. Cunosc planurile pe dinăuntru şi pe dinafară. Pot să fac asta, Phillip. Nu aş pretinde altfel, ştii ce înseamnă reputaţia lui. Şi-a petrecut viaţa construindu-şi moştenirea. Nu aş îndrăzni să fac ceva să o stric.

-Este mai mult decât să ştii planurile. Vei fi aşteptată pe şantier, care nu este un loc sigur pentru o doamnă. Ca să nu mai zic de echipă. Ăştia sunt bărbaţi duri, deseori needucaţi, care nu au maniere delicate. Te-ai gândit la asta?

- Nu ar fi primul proiect pe care l-aş supraveghea. îţi promit, am mai avut de-a face cu toate astea.

- Da, dar nu cu proiectul *meu* şi cu siguranţă nu unul atât de important. La dracu'! îşi trecu mâinile prin păr. Ar trebui să te concediez pe loc.

-Dar nu o vei face. Se întinse după geanta ei. îţi voi demonstra că ştiu proiectul. Am câteva idei pentru salonul doamnelor de la parter.

în ciuda furiei, era curios.

- Eu şi cu tatăl tău am căzut de acord asupra marmurei italieneşti şi a frescelor.

- Eu prefer stilul franţuzesc. Mi-ar plăcea să recreez apartamentul Măriei Antoaneta.

-Bine, să vedem ideile astea. Eva...? O privi dur. Ar fi bine să fie bune.

Măcar nu o dăduse afară. încă.

Eva încercă să nu orbecăie când îşi deschise geanta şi scoase schiţele revizuite pentru salonul doamnelor. El nu ridicase problema poreclei sale, deci poate nu auzise de ea. Dumnezeu ştia că ea nu avea nici o intenţie să îi spună.

Mai ales că părea pe punctul să-şi piardă cumpătul.

Bărbatul din spatele biroului era complet diferit de cel pe care îl cunoscuse pe vapor. Pe durata călătoriei păruse... jucăuş. încântător. Relaxat. Această versiune avea trăsături dure şi era tăios. Un vlăstar fără milă al afacerilor, care domina o cameră cu simpla sa prezenţă. Era şocant să admită, dar ar fi preferat să aibă de-a face cu charismaticul monden. Măcar aşa ştia la ce să se aştepte.

în picioare, desfăcu pe birou o bucată lungă de hârtie. Phillip ocoli mobila mare şi veni lângă ea.

- Camera este deja ovală, explică ea, deci trebuie doar să adăugăm nişte nişe şi să coborâm un pic tavanul. Arătă spre o schiţă detaliată a priveliştii din faţă. Aici, aici şi aici oglinzi, cu candelabre în faţa fiecăreia. Totul cu mobilă în stil franţuzesc şi mobilier cu email alb. Luăm un artist să picteze o frescă pe tavan.

- Eşti sigură că asta seamănă cu originalul?

- Da, este aproape identică.

El îşi lovi bărbia şi studie desenele.

-I-am scris lui Will Low să văd dacă face unele dintre picturile originale. Poate pot adăuga şi fresca asta la lista lui.
În pieptul ei se aprinse speranţa.
-Deci îţi place?
- Este diferit. Nimeni nu a mai încercat ceva în stilul ăsta, nu aici, și cred că publicitatea va ajuta când va fi momentul. întoarse capul spre ea. Schiţele tale sunt chiar bune. Nu te-a ajutat nimeni cu ele?
Ea îşi încleştă maxilarul, reţinându-şi dorinţa de a ţipa la el.
-Am făcut totul de una singură.
- Este clar că ai moştenit ceva din talentul tatălui tău. Cu toate astea, asta nu atenuează îngrijorarea mea.
Se sprijini cu un șold de biroul mare din lemn de trandafir şi îşi încrucişâ braţele, atrăgând atenţia spre pieptul lui ridicol de mare. Prin mintea ei trecu ca un fulger imaginea umerilor lui musculoşi goi pe cearșafurile albe de bumbac, o privelişte pe care cu greu o va uita.
Simţindu-se dintr-odată inconfortabil şi iritată, trase de gulerul bluzei. Privirea lui se îndreptă spre gâtul ei - şi nările i se dilatară.
Semnul. Probabil văzuse semnul palid pe care îl lăsase pe pielea ei în noaptea dinainte.
Lăsă mâna jos, dar nu înainte ca în ochii lui să se vadă reflexia satisfacţiei întunecate şi primitive, ceea ce îi făcu pielea de găină pe braţe. Amândoi erau conştienţi de ce era între ei, amintirea săruturilor pasionale şi a cuvintelor fierbinţi. 0 parte din ea se aştepta ca el să exulte, să îi arunce în faţă comportamentul ei desfrânat.
Cu toate astea însă, în loc să comenteze, el făcu stânga împrejur şi se întoarse după birou. Pielea ei luă foc, o reacţie pentru care se ruga ca el să nu o observe.
-Şi ce îmi spui despre reputaţia ta, Lady Ghinionista?
Deci auzise despre ea. Se strădui să nu-i arate cât de mult o deranja porecla.
- O exagerare prostească din partea celor care bârfesc şi care n-au nimic mai bun de făcut cu timpul lor.
- în vreme ce tu şi cu mine putem crede că este o prostie, publicul este o turmă superstiţioasă. Dacă există cel mai mic indiciu că clădirea este blestemată, nici un suflet nu va vrea să stea acolo. Simpla ta implicare pune în pericol tot proiectul.
-Nu sunt blestemată.

-Trei logodnici morţi în trei ani spune fix invers.
Ea tresări, dar nu se eschivă analizei lui.
- Nu i-am omorât, dacă asta te întrebi.
- Nu mă întrebam, dar mulţumesc pentru clarificare. Erai îndrăgostită de vreunul din ei?
întrebarea o luă prin surprindere şi îl privi cu uimire pentru un scurt moment. Reuşi într-un final să-i răspundă.
- De ce ar trebui să te intereseze aşa ceva?
El ridică arogant din umăr.
-Trei pare un număr mare pentru o femeie aşa de tânără. Nu i-ai jelit cum se cuvine? Eu cred că nu, ceea ce mă face să mă întreb: de ce era tatăl tău atât de disperat să te mărite?
în urechile ei bâzâi jena. Fiecare logodnic fusese o mişcare de afaceri calculată de tatăl ei, fie pentru un proiect, fie pentru bani. Fusese un pion în schemele bărbaţilor, ceva ce jurase să nu mai fie niciodată.
Cu toate astea, Phillip nu avea dreptul să ştie nici una din aceste informaţii.
- Nu că ar conta, dar nu era disperat să mă mărite. Am ţinut destul de mult la fiecare dintre ei.
El scoase un sunet de neîncredere gutural, dar nu o contrazise.
- Proiectul ăsta trebuie să meargă lin. Chiar dacă muncitorii nu au nimic împotrivă să muncească sub conducerea unei femei - ceea ce e lucru mare, aş putea să adaug -, porecla ta îi va face să se uite peste umăr la fiecare mişcare, îngrijoraţi să nu dea de necazuri. Nu pot să permit să fie temători şi să provoace accidente. Mă tem că...
- Nu voi spune nimănui cine sunt, izbucni ea.
Nu avea idee de unde îi venise gândul, dar acum că-l scosese pe gură îi părea soluţia perfectă.
- Ce vrei să spui?
-Voi pretinde că sunt secretara lui Hyde, în loc de fiica lui. Inventăm un nume.
- în cazul ăsta, nu vei avea nici un pic de autoritate. Ca fiica lui şi doamnă, ai impune un anumit nivel de respect. Ca secretară, ai fi doar un înlocuitor incapabil al angajatorului tău, până ajunge el în New York. Asta e ceea ce vrei cu adevărat?
După toate orele petrecute muncind la acele schiţe, analizând atent fiecare detaliu al interiorului şi exteriorului hotelului, nu putea să

plece. Şi ştiind că tatăl ei nu va ajunge niciodată la New York, trebuia să ducă asta mai departe pentru el - pentru ei - chiar dacă trebuia să se lupte cu fiecare maistru, zidar, tâmplar şi proprietar dictatorial ca să reuşească.
- Da, asta vreau.
-De ce?
Pentru că trebuia să îşi vadă munca terminată, să vadă rezultatul final înălţându-se falnic peste oraş pentru generaţiile viitoare. Ca să nu mai spună despre bani, care ar ii asigurat ca tatăl ei să primească cea mai bună îngrijire pe măsură ce sănătatea lui se deteriora. Dar Phillip nu avea de ce să ştie lucrurile astea. Credea că asta este munca tatălui ei.
- Proiectul ăsta înseamnă mult pentru tata. Este chiar pasionat de ceea ce speri să realizezi aici şi a investit în a se asigura că hotelul va fi la înălţimea aşteptărilor.
- Numele lui conferă o greutate incredibilă publicităţii. Oameni din toată lumea vor călători ca să se cazeze în acest hotel.
Un hotel proiectat în întregime de ea.
Eva încercă să nu îşi frece mâinile de bucurie.
-Atunci ne-am înţeles? Am terminat discuţia?
- Nu. El se lăsă pe spate în scaun. Nu am fost de acord cu nimic. Nici una dintre astea nu este soluţia ideală.
-îmi dau seama că te-am luat prin surprindere. Dar este ceva temporar, minţi ea.
-Cât de temporar?
Ea ridică din umeri.
- O lună. Şase săptămâni cel mult.
Spera să îl poată convinge să o lase să rămână până la terminarea construcţiei.
El înălţă un oftat.
-Atâta vreme cât eşti în legătură permanentă cu tatăl tău pe toată perioada asta. Vreau să fie pus la curent în mod regulat cu tot ce se întâmplă şi să ofere îndrumare. Aşa va fi ca şi cum ar fi aici.
„în locul tău."
Ca aproape toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse Eva, Phillip credea că femeile nu erau capabile decât de bârfit şi să aibă grijă de

gospodărie. Nu aveau încredere într-o femeie cu ceva minte şi încercau să o înjosească cu orice ocazie.

„Ştii că poţi să faci asta. Spune-i ce vrea să audă şi apoi demonstrează-i că eşti indispensabilă."

- Da, exact aşa voi face.

încruntarea lui nu se diminuase încă.

- Mai este ceva ce aş vrea să discut cu tine şi are legătură cu ce s-a întâmplat pe vapor.

Ea sperase că el nu avea să deschidă subiectul. Vreodată. Nu era suficient de rău că trebuia să îşi amintească pentru totdeauna că se făcuse de râs în faţa lui?

- Nu există nici un motiv ca să discutăm despre asta. Nu se va repeta.

- De acord. Orice fel de continuare iese din discuţie. Ca angajator, trebuie să menţin o distanţă profesională ca să nu afecteze proiectul la care colaborăm.

-Stai liniştit, cu asta suntem de acord.

El îşi lăsă în jos bărbia.

-Du-te acasă şi ne vedem mâine la ceremonie.

-Asta înseamnă că mă l^şi să stau?

-Până găsesc o altă soluţie, se pare că nu prea am de ales.

Phillip supraveghea mulţimea adunată în dimineaţa caldă de vară. Apăruseră pentru anunţul legat de construcţia hotelului politicieni, reporteri, prieteni şi cunoştinţe. îşi ajustă manşetele şi încercă să nu se holbeze la Eva care se grăbea spre platforma ridicată pentru eveniment.

Slavă Cerului că îşi luase o rochie cu guler înalt pentru a acoperi acel semn ridicol pe care el i-l făcuse pe piele. Ce bărbat de vârsta lui făcea prostii de felul acesta? Nu mai făcuse sau nu i se mai făcuse un semn de dragoste de când era adolescent, la naiba! Tot ce îşi putea aminti era cum se îmbăta cu mirosul ei delicios, moliciunea pielii ei şi felul cum ea îl ţinuse mai strâns în timp ce el îi muşca şi sugea pielea de pe gât. Un fior îl străbătu, şi el îl înăbuşi imediat.

Se părea că îşi pierduse minţile. Faptul că permitea asta, că îi permitea să rămână în proiect, era gest de nechibzuinţă. „Ţi-a intrat sub piele, Mansfield."

Nu, cu siguranţă nu. Nu îl afectase şi nici nu îl va afecta. Nu avea să permită aşa ceva, oricât de bine ştia ea să sărute. Trei logodnici morţi însemnau scandaluri - şi Phillip detesta scandalurile. Detesta atenţia negativă de orice fel.

Eva ajunse lângă el, cu tocurile botinelor tropăind pe podiumul de lemn. Părul ei roşu era strâns bine sub o bonetă de paie, prinsă cu o panglică de culoarea piersicii sub bărbie. Părea tânără şi cu chipul proaspăt... şi al naibii de delicioasă.

- S-a întâmplat ceva?

Eva stătea în faţa lui, privindu-l de parcă ar fi înnebunit.

- Sunt bine - iar tu ai întârziat.

Ochii ei se aprinseră, apoi se calmară. Aceea fusese furie?

- îmi cer scuze. Mi-a fost greu să găsesc o birjă. începem?

- Da, dar te-ai decis asupra unui nume pentru șiretlicul ăsta?

-Oh! îşi muşcă buza de jos şi îşi analiză botinele pentru un moment. Ce zici de domnişoara Ashford? A fost numele de fată al mamei.

El încuviinţă din cap şi îi făcu semn primarului că ar trebui să înceapă. Primarul Grant linişti mulţimea şi vorbi primul. După o scurtă introducere, vorbi pe îndelete despre familia Mansfield şi contribuţiile lor la oraş şi despre progresul care se întâmpla în jurul lor. îi mulţumi lui Phillip în numele oraşului şi apoi urmă o rundă de aplauze.

Phillip făcu un pas în faţă şi strânse mâna primarului. Apoi fu rândul lui. Expuse viziunea lui asupra hotelului, discutând despre schiţele făcute de Hyde şi cum sperau să schimbe turismul de lux din Statele Unite pentru totdeauna.

- Permiteţi-mi să vă prezint echipa din spatele hotelului Mansfield. La capăt se află John Milliken, şeful principalului antreprenor, Milliken Brothers. Lângă el este Alfred Carew, supervizorul proiectului construcţiei. Apoi domnişoara Ashford, aici în numele arhitectului nostru, E.M. Hyde, Lord Cassell. Aveţi întrebări pentru mine în această dimineaţă?

-Domnule Mansfield, strigă un reporter mustăcios. E.M. Hyde are în plan să vină la New York pentru a superviza proiectul?

-Da, deşi nu se ştie exact când. Excelenţa Sa este bolnav în Londra şi nu poate călători momentan. Domnişoara Ashford va fi persoana de legătură între timp.

-Asta vă îngrijorează? întrebă un alt reporter.

„Da, din mai multe motive."

- Nu. Domnişoara Ashford este foarte competentă şi progresele moderne în comunicaţie ne permit să fim în legătură strânsă cu Excelenţa Sa. Fără nici un dubiu, hotelul nu doar că va fi la standardele mele, dar va fi la standardele oricărui locuitor al New Yorkului.

Un creion se ridică.

-Termenul de construcţie pentru hotel este ambiţios, domnule Mansfield. Vreo teamă că nu îl veţi putea respecta?

- Deloc. Suntem foarte încrezători că proiectul poate fi finalizat în doi ani. Intenţionez să mă implic direct în deciziile zilnice şi să avansăm cât de repede se poate.

Eva scoase un mic zgomot în spatele lui, dar el rămase concentrat pe mulţime.

Reporterii se împrăştiară câteva minute mai târziu, şi Phillip îi mulţumi primarului şi celorlalţi politicieni de pe podium. Exact când se întorcea să o găsească pe Eva, o mână ateriză pe umărul lui. Se întoarse şi dădu de James Keene, adjunctul de la Tam- many Hali, puternica - şi corupta - maşinărie politică ce conducea New Yorkul.

- Domnule Mansfield, spuse Keene cu un zâmbet mieros, întinzându-se ca să îi strângă mâna. Felicitări. Trebuie să fii foarte entuziasmat să începi.

- Bună ziua, Keene. Da, chiar sunt.

Nu era surprins să-l vadă pe Keene şi pe câţiva dintre acoliţii lui în mulţime. Nimeni nu construise o proprietate aşa de mare precum hotelul Mansfield fără ca Tammany să încerce să obţină o felie din ea. Făcuseră presiuni ca să obţină controlul asupra construcţiei şi Phillip rezistase. Totuşi, când permisele stagnaseră la primărie, se văzuse nevoit să potolească setea celor din Tammany cu o „donaţie" mare în schimbul lucrărilor de demolare. De fapt, o donaţie foarte mare.

Deci ce dracu mai voia Keene acum?

Keene cerceta zona plată care fusese curăţată.

-Am venit să-ţi urez succes. Ar trebui să fie un hotel frumos când va fi gata.

-Asta este şi intenţia mea.

- Băieţii au făcut o treabă tare bună la demolare, nu crezi?

Phillip îşi încrucişă braţele la piept. Care era obiectul acestei discuţii de salon, de fapt?

-Așa este. N-am de ce să mă plâng.

- Știi, încă nu este târziu să ne lași să te ajutăm cu construcția. Avem unii dintre cei mai buni zidari...

- Nu este nevoie. Tammany era precum Hidra; cu fiecare cap tăiat mai apăreau două. Phillip refuza să le mai dea vreo ocazie. Contractele noastre sunt semnate și avem tot ce trebuie.

Keene îl bătu pe Phillip pe umăr.

- Te lași greu, Mansfield. îmi place asta la tine. Nu ești cu mult diferit de tatăl tău. Și el era un dur când i se aprindea temperamentul.

Phillip auzise asta deseori de-a lungul anilor, deși amintirile lui despre tatăl lui erau vagi. Phillip avea doar cinci ani când tatăl lui murise.

- Dar știa și cum să mențină pacea, termină Keene. Nu vrei să-ți creezi dușmani la primul tău proiect în New York, nu?

-Asta suntem acum, dușmani?

- Nu, nu. Nu vrem să creăm probleme aici, dar trebuie să te extinzi și pe aici, mai ales că ai un arhitect britanic, în loc de unul newyorkez, cum ar fi domnul White sau domnul Mead. Iar Milliken și echipa lui sunt din Chicago. Carew cu siguranță nu este unul de-al nostru, fiind negru. Nu vrem să avem localnici plini de resentimente pentru că sunt excluși.

Lui Phillip prea puțin îi păsa ce simțeau localnicii. Angajase cei mai buni oameni pentru acest proiect, punct. Ca să nu mai menționeze faptul că majoritatea muncitorilor erau imigranți care trăiau chiar aici în oraș. Dar nu se lăsa păcălit: presupusa îngrijorare a lui Keene se referea strict la politicienii bogați care voiau să scoată bani din proiect prin mită.

Se luptă să rămână calm și să își păstreze vocea egală.

- Ce nu reușești să vezi este faptul că proiectul este făcut din banii mei. Asta înseamnă că eu am ultimul cuvânt. Nu mi se va forța mâna, nici măcar de către Tammany.

Keene își lovi bărbia gânditor, trecând cu privirea peste locul gol.

- Dacă așa vrei să joci, Mansfield, îl voi informa pe Crocker.

- Să faci asta, spuse Phillip, apoi făcu stânga împrejur, gata să o caute pe Eva.

Dar îl găsi pe Milliken în schimb. Contractorul său principal avea expresia obişnuită de nemulţumire, semănând un pic ca un hidrant, cu trăsături plate şi dure.

- Domnule Mansfield, putem vorbi?

Cei doi păşiră la marginea platformei, pentru intimitate. Phillip îşi băgă mâinile în buzunare.

-Ce este?

- Domnule, femeia aia, domnişoara Ashford. Va supraveghea planurile? Mă tem că nu înţeleg.

- Supraveghează în numele lui Hyde, care nu poate călători momentan. Ştiu că nu este ideal, dar nu prea avem de ales din punctul ăsta de vedere.

- Domnule, ceilalţi bărbaţi, membrii echipei? Nu vor dori să fie sub papucul unei femei. Nu sunt încântaţi nici de Carew.

Supervizorul construcţiei era unul dintre cei mai buni ingineri din ţară. Lui Phillip nu-i păsa deloc de culoarea pielii unui om. Ce conta era să găsească cea mai pregătită persoană pentru munca respectivă, iar Carew îşi dovedise eficienţa în proiectele anterioare. Aceste plângeri meschine trebuiau reprimate complet pentru ca lucrurile să evolueze lin.

- înţeleg că prezenţa domnişoarei Ashford este ceva neobişnuit pentru bărbaţi. Crede-mă, dacă o să cred că nu este la înălţimea provocării, o trimit înapoi la Londra cu primul vapor.

Milliken încuviinţă din cap, deşi nu părea deloc împăcat.

-Bine.

-Aş vrea să o cunoşti. Ridicându-şi capul, o găsi pe Eva la câţiva paşi distanţă, clar aşteptându-1. îi făcu semn să se apropie. Domnişoară Ashford, acesta este domnul Milliken, şeful companiei Milliken Brothers. Milliken, aceasta este domnişoara Ashford.

Milliken îşi atinse melonul.

- Domnişoară Ashford.

- Domnule Milliken. Abia aştept să muncim împreună.

Era stăpână pe ea şi politicoasă, dar Milliken nu se înmuie. Maxilarul îi rămase încordat, buzele drepte şi lipsite de viaţă. El încuviinţă scurt din cap şi se îndepărtă.

- Ei bine, zise ea cu faţa spre Phillip, pare încântat să mă aibă prin preajmă.

-Trebuia să te aştepţi. Nici muncitorii nu vor fi mai uşor de câştigat, să ştii.

- Mă descurc cu ei. Nu trebuie să-ţi faci griji - proiectul va fi terminat fără nici o piedică. Ai să-ţi întâmpini primii oaspeţi în cel mai scurt timp.

El îşi dorea să aibă aceiaşi încredere ca ea. Surprizele nu erau binevenite când era vorba de milioane de dolari şi el băgase deja destui bani până acum.

- L-ai cunoscut pe Carew?

- Da. A fost mai binevoitor decât Milliken.

- Cum ţi s-a părut ceremonia de azi?

- Mi s-a părut că a fost suficient de pompoasă şi strălucitoare. Reporterii erau nerăbdători şi răspunsurile tale au fost la obiect. Un succes, aş zice eu. Se mută de pe un picior pe celălalt. Ce ai vrut să spui când ai zis că intenţionezi să fii implicat în procesul zilnic?

- Exact asta. Intenţionez să fiu aici în fiecare zi.

Obrajii ei se colorară, o reacţie pe care el o observă cu un interes înverşunat.

- Dacă credeai că îmi voi petrece vara în Newport în timp ce construcţia începe, îmi pare rău să te dezamăgesc.

Ea rămase cu privirea la mulţimea care se îndepărta.

- Nu, nu. Asta este hotelul tău, bineînţeles că ar trebui să faci cum vrei...

Vocea ei se opri şi el avu impresia că voia să spună mai multe.

-Dar?

- Nu, nimic. Ridică ochii la el. Doar că majoritatea clienţilor tatălui meu aveau încredere în planuri şi în echipă. Nu se deranjau cu micile detalii şi cu plictiseala de pe şantier.

- Poate că aşa o fi, dar ultima dată când am verificat nu erai E.M. Hyde. Deci hai să spunem că am tot dreptul să veghez asupra investiţiei mele.

- îţi voi dovedi rapid că sunt foarte capabilă, domnule Mansfield.

Fără să îi pese de mulţimea care mai zăbovea pe acolo, se aplecă, apropiindu-se mult de ea. Ea nu se retrase, ci rămase cu privirea la el, cu bărbia încăpăţânată în aer, cu sfidarea strălucindu-i în ochi.

- Sper, spre binele tău. Ar fi bine să te obişnuieşti cu prezenţa mea pentru că voi privi peste umărul tău până apare tatăl tău.

CapitoiuiS

Eva stătea pe zidul de piatră al grădinii, cu o grămadă de pietricele lângă şold, pe care le organizase în forme şi movile. Pătrate, dreptunghiuri, piramide. Orice ca să-şi ţină mâinile şi mintea ocupate.
Phillip Mansfield nu semăna deloc cu clienţii bogaţi pe care îi întâlnise în ultimii ani. Construcţia asta însemna ceva pentru el. Chiar îi păsa de rezultat, mai mult decât să îşi pună numele pe colţul clădirii. Cuvintele lui din acea dimineaţă îi răsunau până şi în stomac, ca o teamă acră legată de tot ce ar putea merge prost.
„Voi privi peste umărul tău până apare tatăl tău."
Şi ce avea să se întâmple când tatăl ei nu va ajunge niciodată? Phillip avea să stea peste umărul ei ca un şoim timp de doi ani? Doamne, urma să fie o epavă până atunci.
- Ce faci aici afară?
Eva ridică privirea de la piramida ei de pietre şi o zări pe Nora venind pe aleea din grădină. Prietena ei ieşise la cină cu Julius în seara de dinainte, aşa că ea şi Eva nu avuseseră ocazia să vorbească de când Eva descoperise identitatea noului ei şef. Eva fu fericită să îşi vadă prietena.
- Mă gândeam.
-Visai, vrei să zici. îţi ştiu privirea aia. Prietena ei se aşeză pe piatră, pe jumătate către Eva. De ce eşti aşa de încruntată?
Nu avea sens să ascundă vestea de Nora; avea să afle oricum.
- Phillip de pe vapor?
Ochii Norei sclipiră şi gura i se curbă într-un zâmbet.
- Domnul cu semnul de iubire?
-Este de fapt Phillip Mansfield, care este şi...?
-Angajatorul tău. Nora îşi acoperi gura cu mâna, bucuria transformându-se rapid în groază. Oh, nu! Nu-mi pot imagina reacţia lui. Ce-a zis? l-ai spus despre tatăl tău? Şi despre Lady Ghinionista? Auzise de poreclă?
Eva îşi frecă fruntea în timp ce făcea ordine în învălmăşeala din mintea ei.
-La început a fost furios. A zis că a plătit destui bani pentru tatăl meu şi că i se promisese că E.M. Hyde avea să supravegheze personal

proiectul. Când i-am explicat că tata este bolnav şi că eu voi interveni până când el va putea călători...
- Stai, credeam că nu poate călători.
-Adevărat, dar Mansfield nu trebuie să ştie asta acum.
- Oh, Doamne!
- Nu face faţa asta, Nora. Dintre toţi oamenii, tu înțelegi de ce o fac.
Cele două femei erau prietene de ani întregi, şi Nora ştia cât de mult muncise Eva. Câţi ani studiase şi făcuse practică pentru a învăţa meşteşugul tatălui său. Cum sănătatea tatălui ei se deteriorase pe măsură ce banii se împuţinau. Dacă Eva nu accepta acest proiect, ea şi tatăl ei ar fi ajuns săraci lipiţi.
- Sunt aproape doi ani de când tata nu a mai putut munci, explică ea. Nu am de ales.
Nora prinse mâna Evei.
- Ştii că Julius ar fi mai mult decât fericit să te ajute cu datoriile tale, dacă îl întreb. La fel şi mătuşa, şi unchiul meu. Este îngrozitor cât de prost a gestionat tatăl tău banii.
Oferta o emoţionă foarte mult, dar asta nu era problema Norei. Eva trebuia să se descurce singură, nu împrumutând bani şi rămâ nând dependentă de bunătatea altora.
- Nu te pot contrazice, dar furia nu rezolvă trecutul. Şi îţi mul - ţumesc pentru oferta amabilă, dar trebuie să mă descurc singură. Găsesc eu ceva să îi spun lui Mansfield când va sosi momentul.
- Poate poţi trage de timp până când nu va mai conta. Tu eşti talentată, Eva. Odată ce îşi va da seama că tu ai făcut acele planuri, se va răzgândi.
Eva îşi dorea să aibă aceiaşi încredere ca prietena ei.
-Aproape m-a dat afară, spunând că reputaţia mea va face echipa să creadă că şantierul este blestemat.
- Oh, Doamne. Nu de asta ne temeam?
- Ba da, cu siguranţă. Ca să nu pierd proiectul, i-am promis să îmi ţin identitatea secretă pentru toată lumea.
Nora clipi de câteva ori şi apoi lovi o albină din apropiere.
- Stai, nu spui nimănui altcuiva decât lui Mansfield că eşti Lady Eva? Cum îţi spunem în public?
- Mă îndoiesc că echipa va merge la operă, deci poţi să-mi spui pe numele real în continuare, zise ea sec. Dacă vizitezi şantierul însă,

sunt domnişoara Ashford. Din fericire, Mansfield a fost de acord cu schema asta momentan.
-A fost? Mă surprinde asta. Despre Mansfield se ştie că nu este flexibil. Este... rigid. Bani moşteniţi şi maniere educate.
După ziua de azi, şi Eva credea asta.
- Parcă vorbeşti despre un duce bătrân şi demodat.
- Comparaţia este una corectă. Familia lui este în vârful societăţii din New York, mai bogată decât oricine, cu excepţia reginei. Nora studie chipul Evei mijindu-şi ochii. Ştii ce altceva am mai aflat?
Momeala fusese aruncată, şi Eva nu putu rezista, disperată după orice fel de informaţie.
-Ce?
- Este chiar chipeş.
Eva îşi dădu ochii peste cap.
- Spune-mi ceva ce nu ştiu deja.
- Bine. Ştii că are o amantă? Sau măcar avea. Una dintre cele mai cunoscute actriţe din oraş.
încercă să nu reacţioneze la veste, dar adevărul i se aşeză pe limbă precum o sardină stricată. „Credeai că e călugăr? Normal că are o amantă, una care probabil este frumoasă şi talentată. Venerată şi de succes. O femeie de lume, sociabilă, o femeie obişnuită să facă bărbaţii să se simtă bine."
Cu alte cuvinte, exact opusul *ei.*
Nora rămase cu gura căscată.
-îţi place de el.
-Nu fi absurdă! Este angajatorul meu. Şi este prea... neînduplecat pentru gustul meu.
- Haide, vorbeşti cu mine. Te ştiu mai bine decât oricine, deci nu ai de ce să minţi.
-Bine. A fost ceva acolo, la bordul vaporului. Era mult mai diferit.
Nora ridică o sprânceană întrebătoare, aşa că Eva continuă:
-A fost încântător, amuzant.
-Continuă. Nora dădu un ghiont cu cotul în braţul Evei. Şi nu uita de detalii.
Eva râse şi continuă să îi povestească Norei despre răul lui de mare şi despre noaptea furtunii.

-Erau toate sticlele alea de şampanie deschise şi nu le puteam lăsa să se irosească, termină ea.
-Oh, un act de serviciu public. Şi atunci ce a fost sărutatul cu el? Generarea propriii electricităţi?
într-adevăr, electricitate. Eva încă mai putea să simtă cum zumzăia în ea de fiecare dată când Phillip era în apropiere.
-O noapte de beţie şi hedonism, atât şi nimic mai mult. Suntem complet nepotriviţi. Mi-a spus că sunt vioara a doua.
- Ei hine, nu poţi da vina pe el. Din ce ştie el, arhitectul care a făcut schiţele pentru hotelul Mansfield este în Londra.
Un punct de vedere corect, dar Eva nu terminase.
-A întrebat de ce tata era aşa de disperat să mă mărite.
Nora icni, dar Eva continuă:
-A mai întrebat dacă am fost îndrăgostită de vreunul dintre logodnicii mei. îţi imaginezi ce tupeu?
Nora privi în jos şi începu să îndrepte cutele rochiei călcate perfect.
-Totul este foarte interesant.
Eva ştia acel ton, ştia acea expresie. Ştia destul de bine ca să îi fie teamă.
- Nu începe să faci vreun plan. Orice schemă îţi imaginezi nu este înțeleaptă şi nu este dorită.
Prietena ei se ridică de pe zid şi îşi netezi fustele.
- Eva, ai fost logodită de trei ori. Trei bărbaţi diferiţi care ţi-ar fi putut fi soţi decenţi, singura lor crimă fiind că te-au plictisit îngrozitor timp de şase luni. Nu ai fi fost nefericită, dar nici unul dintre ei nu te-a făcut să-ţi strălucească ochii şi nici nu te-a făcut să roşeşti. Nici unul nu te-a impresionat precum o face Phillip Mansfield.
-Dar...
-Şi un singur lucru are Mansfield diferit faţă de ceilalţi trei.
Umeri largi şi minunaţi? Abilitatea de a o săruta până îşi pierdea minţile? O părere şocant de proastă despre femei în general? Eva putea să înşire o sută de motive pentru care Phillip era atât de diferit de logodnicii ei, dar nici unul dintre motive nu era potrivit într-o conversaţie civilizată.
-Ce? întrebă ea când Nora rămase tăcută.

- Mansfield trăieşte aici, în New York. Şi eu locuiesc acum în New York şi mi-ar face mare plăcere ca prietena mea cea mai bună să fie aici.

în pieptul Evei se instală panica, şi inima îi bătea nebuneşte. Nora era precum o locomotivă când îşi propunea ceva, mergând înainte fără a mai ţine cont de consecinţe pentru oricine altcineva.

- Să nu începi să complotezi, vorbesc serios. Orice îţi trece prin cap acum, las-o baltă. Chiar dacă aş fi dispusă să accept un soţ american - ceea ce nu sunt -, tatăl meu este în Londra şi nu îl pot părăsi, nu acum.

Ar fi fost cel mai mare act de cruzime să-l părăsească, chiar dacă în ultimele zile nu o mai recunoştea tot timpul. Poate că nu-şi va mai reveni niciodată, dar tot tatăl ei era. Era responsabilitatea ei.

-Ar vrea să fii fericită - cum sunt şi eu.

Eva se ridică şi ea, iar pietricelele se împrăştiară pe jos.

-Atunci lasă lucrurile aşa cum sunt. Un bărbat ca Phillip Mansfield nu ar înţelege niciodată ambiţia mea sau pe mine. Ar fi o pierdere de timp pentru toată lumea.

Bowery nu era un loc pentru gentlemeni.

Abunda în hoţi, curve, ucigaşi şi bandiţi, iar străzile de aici erau un sanctuar pentru ei fiindcă poliţia renunţase de mult la cartier. Bandele de stradă erau cele care conduceau în Bowery, cârciumile erau saloanele lor. Sunetul făcut de o trăsură era la fel de comun precum un cântec de jazz la pian.

Totul putea fi cumpărat între aceste adăposturi de vicii pentru suma corectă. Tatuaje, alcool, opium sau o partidă cu o femeie - sau cu un bărbat, dacă asta preferai. Phillip venea pentru un cu totul alt motiv, singurul fel de exerciţiu fizic pentru care bărbaţii din înalta societate îl considerau prea violent pentru a-l încerca.

Vizitiul lui Phillip, Sullivan, se feri de un cărucior cu stridii şi se grăbi să-l prindă din urmă. Servitorul irlandez insista să îl însoţească pe Phillip în aceste drumuri.

- Sunteţi sigur că este înţelept, domnule?

Nu, nu era sigur. Aceste ieşiri erau mereu noaptea. Bowery era mai periculos atunci, dar erau mai puţine şanse să fie recunoscut. Phillip făcea multe eforturi ca să îşi ţină distracţia ascunsă. îşi putea doar imagina ce ar crede societatea - inclusiv mama lui - dacă aflau cum îşi păstra sănătatea mintală.

Dar azi nu îi era de ajutor, nu cu doi ochi căprui arzători care îi bântuiau fiecare respirație.

„Dacă am profita unul de celălalt?"

își dorea să nu se mai gândească la ea. Cu toate astea, amintirile erau acolo, urmărindu-1. Forțându-l să își aducă aminte cât de pasională fusese, cât de perfectă.

La dracu', o *plăcea.* Acum că aflase adevărul despre ea, tot aștepta ca și corpul lui să primească mesajul. Eva nu era pentru el.

Atunci de ce această constatare doar îl deprima?

- Poți să rămâi în cupeu, pe Canal, îi spuse lui Sullivan.

Sullivan scoase un zgomot.

-Și să vă las singur pe străzile astea? Nici gând.

Se opriră în fața unei case din cărămidă cu două etaje. în afară de adresă, fațada sumbră nu avea nici o firmă, nici un semn care să indice ce se afla dincolo. Phillip împinse ușa și intră într-o anticameră întunecată. După un drum în jos pe scări și de-a lungul unui coridor umed, ajunse la destinație. Bătu la ușă și așteptă.

O față tuciurie își făcu apariția. Ochii suspicioși îl cercetară pe nou-venit și un zâmbet știrb se zări.

- Oh, dar este Prințul. Ce faci aici pe timpul zilei?

-Lasă-mă să intru, Joe.

Ușa de lemn se deschise, și Phillip intră. îl întâmpină zgomotul familiar făcut de carnea care lovește came și nerăbdarea zumzăi în sângele lui. Mușchii îi erau încordați și pregătiți, energia curgea prin el. îl auzi pe Sullivan spunând câteva fraze în gaelică în spatele lui, dar nu îi acordă atenție. Cu capul în jos se duse spre micul vestiar.

Sullivan fusese cel care îl dusese pe Phillip la McGirk. După ce participase la un meci de box, Phillip se arătase interesat de sport, lucru care îl determinase pe Sullivan să îi sugereze o vizită aici ca să încerce. Phillip fusese cucerit pentru că într-un antrenament se elibera de agresivitate și de frustrare. Durerea și pericolul îl făceau să se simtă viu, așa cum nimic altceva nu reușise să o facă.

Bărbații care veneau la McGirk nu făceau box de plăcere. Boxau pentru că *trebuiau* să pocnească pe cineva, să consume furia și neputința care putea dărâma un om. Fiecare boxer era capabil să ucidă un om cu mâinile goale, și din acest motiv erau potriviți să se lupte numai între ei. Dacă ieșeai de acolo încă respirând, erai bine-ve- nit înapoi.

Se dezbrăcă repede, trăgând pe el o pereche de pantaloni de lână şi pantofi de piele, care îl ajutau să nu alunece pe pânză. Rămase cu pieptul gol. Se întoarse în camera principală, unde îl găsi pe Joe aşteptând.

Joe trase mănuşile căptuşite peste mâinile lui Phillip, apoi îi legă şireturile.

- Este cineva pe aici care să merite timpul meu? întrebă Phillip.

- Poate unu sau doi. încălzeşte-te şi văd cine este interesat.

Phillip se îndreptă spre un sac mare de piele, ancorat între tavan şi podea. Sullivan veni în urma lui, reproşurile atârnând greu în aer:

-Sunteţi sigur că vreţi să plecaţi cu faţa aia frumuşică plină de vânătăi şi sângerând în timpul zilei, domnule?

-Nu-ţi face griji pentru mine, zise Phillip.

-Are legătură cu hotelul dumneavoastră?

-Poţi să zici şi aşa.

De fapt, nimic nu mersese conform planului, de când o cunoscuse pe Eva. Toată viaţa lui i se părea un talmeş-balmeş, şi detesta asta. Tatăl ei nu putea să ajungă suficient de curând ca să fie pe placul lui Phillip.

Avea să fie agonizant să treacă prin fiecare zi - să o privească, să o dorească. Cum putea să păstreze distanţa în timp ce supraveghea construcţia hotelului? Era clar că ea sperase că Phillip va dispărea şi că o va lăsa la conducere. Aproape pufni. După cum spusese Sullivan, nici gând.

Sullivan luă sacul în braţe, iar Phillip începu să-l mişte cu o serie de pumni, lovituri şi croşee, rămânând ferm pe picioare, în timp ce braţele lui lucrau. După câteva sugestii din partea lui Sullivan să „o lase mai moale", în sfârşit se relaxă şi lăsă mişcarea să pună stăpânire pe el. Mintea lui se concentră complet pe ceea ce făcea, la loviturile rapide şi puternice în pânza groasă. în curând respira greu şi pe piele i se vedea transpiraţia.

- Prinţule! Tu urmezi.

Phillip îşi lăsă braţele în jos şi se întoarse, domic să boxeze cu un partener real. înlemni pentru o clipă când îl văzu pe bărbatul care se sprijinea leneş de frânghiile ce încadrau ringul.

- Ce caută aici? murmură Sullivan lângă Phillip. Credeam că face meciuri demonstrative în circuitul din sud.

Bărbatul care îl aştepta pe Phillip în ring era nimeni altul decât James „Cărămidă" O'Reilly, un favorit al Tammany şi unul dintre cei mai faimoşi boxeri din New York. îşi câştigase notorietatea ca boxer cu mâinile goale în meciurile ilegale din Five Points. Un meci durase opt ore, terminându-se când loviturile lui O'Reilly într-un final omo- râseră oponentul.

Phillip înaintă - şi apoi Sullivan îl prinse de braţ.

- Sunteţi sigur, domnule? Am un presentiment râu legat de asta.

-Voi fi bine. îmi prinde bine provocarea.

Se eliberă şi urcă în ring printre frânghii. Joe păşi în faţă şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

-Vrea vreunul din voi să arbitrez?

Din obişnuinţă, Phillip clătină din cap.

- Nu-i nevoie.

Apoi surprinse rânjetul lent al lui O'Reilly şi se întrebă de ce.

Joe ieşi din ring, şi O'Reilly îndepărtă frânghiile şi înaintă alene.

- Te aşteptam, zise el cu accentul lui irlandez.

-Aşa carevasăzică?

Phillip îşi scutură braţele ca să le ţină relaxate şi încălzite.

- Da. Ştiu cine eşti, domnule Mansfield. Domnii Crocker şi Keene m-au rugat să-ţi ofer un salut special.

Ah! Phillip nu putea spune că era complet surprins. Tammany Hali avea ochi peste tot - mai ales pentru duşmanii lor. Era clar că refuzul lui Phillip de a le permite să controleze construcţia hotelului nu fusese bine primit şi ei îi descoperiseră distracţia secretă.

îşi ridică mănuşile şi se ancoră în picioare.

-Atunci ar trebui să începem.

Birja ajunse la şantier când răsăritul roz palid brăzda cerul de deasupra Manhattanului. Eva păşi jos, tocurile botinelor cufundându-se în pământul umed datorită ploii târzii din ajun, şi plăti birjarul. Privise burniţa de la fereastra camerei timp de ore, neputând să doarmă. Excavaţiile erau programate să înceapă în acea zi, şi asta făcea ca nervii ei să fie întinşi la maximum, iar corpul acaparat de o nerăbdare care aproape o paraliza. Acest proiect trebuia să meargă fără probleme.

Erau o grămadă de lucruri pentru care se putea îngrijora. Domnul Milliken nu păruse prea prietenos în scurta lor discuţie, şi ea se aştepta ca el să nu cedeze nici un pic. Echipa avea cel mai probabil să preia atitudinea lui Milliken, ceea ce însemna multe lupte pe viitor.

Apoi mai era Phillip, a cărui simplă prezenţă era şi distragere, şi iritare. Cum se presupunea că ea va munci cu un bărbat mare şi frumos care o urmărea peste umăr, având dubii asupra ei în fiecare moment?

„Concentrează-te pe clădire şi totul se va aranja."

Cuvintele tatălui ei îi reveniră în minte, înţeleptul sfat pe care el îl repetase deseori în timpul proiectelor grele. Mementoul o ajuta să calmeze panica ce îi strângea stomacul. Putea să facă asta. Nu avea să îşi dezamăgească tatăl - şi nici pe toţi oamenii care se bizuiau pe acest proiect. Aceasta avea să fie cea mai prestigioasă şi cunoscută clădire făcută de E.M. Hyde până atunci... şi realizarea ei secretă.

Trebuia doar să supravieţuiască. Să rămână în picioare. Să-şi afirme cunoştinţele şi intuiţia.

Şi cel mai important, trebuia să stea departe de Phillip Mansfield.

Decisă, se strecură prin peretele despărţitor temporar din lemn, construit pentru a ţine publicul la distanţă de zona de construcţie. Patru excavatoare pe abur uriaşe stăteau liniştite, aşteptând, gata să sape spre stratul de granit care se afla sub insulă. Un zâmbet îi apăru pe faţă. Acesta era primul pas pentru a transforma desenele ei plate în cel mai splendid hotel pe care l-a văzut America.

- Bună, Eva.

Tresări la vocea groasă cunoscută, şi mâna îi zbură spre gât când se întoarse. Doamne, de unde venise? Phillip Mansfield stătea în spatele ei, arătând perfect pentru o oră aşa de inumană, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu un zâmbet amuzat pe buze. Doamne sfinte! Pe obraz avea o vânătaie întunecată, deasupra sprân- cenei stângi o tăietură mică. Părul brunet îi era pieptănat pe spate, de parcă tocmai ieşise din baie, şi era îmbrăcat într-un costum de un griardezie.

Ea se uită fix, înmărmurită la vederea chipului său răvăşit.

-Ce naiba ai păţit?

-Nimic serios. Doar un mic accident. Nu mă aşteptam să fii aici aşa de devreme.

Ea observă schimbarea subtilă a subiectului. Nu îi convenea să discute despre răni? Fusese implicat într-o bătaie?
„Nu este treaba ta, Eva."
- Nici eu nu mă așteptam să te găsesc. Nu este deloc o oră decentă pentru oamenii mondeni să fie treji și gata de treabă.
-îmi pare rău să te dezamăgesc, dar acest om monden se trezește devreme.
Normal că se trezea devreme. De ce era mereu așa de surprinzător? Fiecare dintre logodnicii ei dormea toată ziua și petrecea toată noaptea.
- Mi-a fost greu să dorm și am decis să vin aici.
-Nervoasă?
- Deloc. O minciună, dar ea nu ar fi admis niciodată asta în fața lui, nici măcar dacă cineva i-ar ține un ciocan deasupra capului. Mai degrabă nerăbdătoare. Care-i scuza ta?
-Aceiași.
Păși lângă ea și amândoi priviră spre imensul lot gol. Hotelul avea să se întindă pe întreaga zonă dintre Fifth Avenue și străzile Thirty-Fifth și Thirty-Sixth.
-Ador să văd terenul gol, chiar înainte de a începe. Să-mi imaginez posibilitățile.
Ea tocmai se gândea la același lucru.
-Și eu la fel.
-Mergem? Să examinăm puțin pământul?
Eva încuviință din cap, recunoscătoare pentru o scuză ca să înceapă să se miște. între prezența neașteptată a lui Phillip și emoțiile ei pentru prima zi, aproape că vibra din cauza tensiunii.
El o luă de braț și o conduse prin perimetru.
-Sunt curios. Planurile tatălui tău... ai contribuit cu ceva idei?
Eva înghiți și se gândi cu grijă ce să spună. Era o conversație alunecoasă pe care să o aibă cu angajatorul său. Nu putea să admită să intervenise prea mult, altfel Mansfield avea să pună la îndoială sursa fiecărei decizii. El îl voia pe E.M. Hyde pe piatra de temelie, nu Hyde & Hyde. Sau, Doamne ferește, Lady Eva Hyde.
- Pe ici, pe colo, se eschivă ea. Este destul de receptiv la sugestiile mele.
-Ai studiat cu el mult timp?

Un val cald de amintiri o inundă. Adorase să îşi vadă tatăl făcând schiţe, să-l vadă cum lua o idee din minte şi o desena pe hârtie. Mirosul creioanelor de grafit, vederea compasului şi a riglei de lemn. Felul cum el îi ceruse părerea când încerca să treacă peste o problemă.
-L-am urmat în aproape fiecare loc unde a fost de când eram mică. Mereu îmi înnebuneam guvernanta prin eforturile mele de a scăpa de ea. Când a văzut că eram serioasă cu învăţatul, a început să mă înveţe chiar el.
- Câţi ani aveai atunci?
-Aveam unsprezece când am început să îl urmez. Paisprezece când s-a decis într-un final să mă înveţe.
În urmă cu opt ani, ceea ce părea aşa de departe din anumite puncte de vedere. Multe se schimbaseră în tot acest timp.
- Deci ai călătorit cu el prin Europa?
- Destul de mult, da. A fost mai greu după ce mi-am făcut debutul, din cauza responsabilităţilor mele în Londra.
Cum era boala tatălui ei.
- Responsabilităţi, adică logodnici?
Era ceva în vocea lui caie îi atrase atenţia. Bineînţeles că avea să deschidă subiectul, reputaţia de Lady Ghinionista care îi ameninţa hotelul.
- Da, asta era una dintre ele.
- Mai degrabă trei, mormăi el.
Eva scrâşni din dinţi. Da, fuseseră trei, dar ea nu aprecia să îşi bată joc cineva de suferinţa şi de umilinţa ei. Din păcate însă nu putea să rostească răspunsul ce-i ardea pe limbă. Avea nevoie de acest proiect, şi de banii, şi de notorietatea care rezultau din el. Părea complet imprudent să se certe cu angajatorul ei, care deja avea suficiente motive să o dea afară.
Aşa că o întoarse frumos.
- Nu credeam că eşti genul de bărbat gelos.
-Trei logodnici morţi nu inspiră gelozie - inspiră îngrijorare.
Ea îl bătu pe braţ.
-Nu-ţi face griji - eşti în siguranţă atâta vreme cât nu ne logodim.
Fără să mai aştepte un răspuns, se îndepărtă, cu intenţia de a se concentra pe muncă, în locul acestei conversaţii înnebunitoare cu un bărbat şi mai înnebunitor.

- Ştii că nu la asta mă refer, zise el în urma ei.
- Da, motiv pentru care aleg să te ignor.
El scoase un sunet, ceva ce semăna cu un râs.
- Eşti o femeie încăpăţânată.
Eva se întoarse ca să-l înfrunte, tocul botinei scrâșnind în pământul moale.
- De ce spun bărbaţii că o femeie este încăpăţânată dacă nu este de acord cu ei? Nu avem voie să avem propriile păreri?
Se apropie de ea, cu licăr de provocare sclipind în privirea lui întunecată. Ea avu straniul sentiment că trebuie să dea înapoi, să se retragă, dar rămase fermă pe poziţie, înclinând capul pe spate când el se apropie. Mirosul lui familiar - curat, de săpun cu miros lemnos amestecat cu lumina soarelui de vară - îi umplu nările și îi făcu inima să bată cu putere sub corset.
-Dacă crezi că inteligenţa și încăpăţânarea ta nu sunt atractive pentru mine, mai gândește-te. Nu pot să scap de amintirile despre femeia curajoasă și îndrăzneaţă pe care am întâlnit-o pe vapor, doamna de pe care nu puteam să-mi iau mâinile. Trebuie să-ţi demonstrez...?
Poarta de lemn scârţâi deschizându-se, şi Eva făcu instant un pas în spate pentru a pune distanţă între ea și Phillip. Nu avea nevoie ca echipa să o vadă vorbind intim cu proprietarul hotelului. Drumul ei era destul de nesigur fără ca ea să mai adauge și încurcătura asta.
Cu toate astea, o parte din ea se întreba ce voise el să spună. Să demonstreze... ce? Numărul de posibilităţi îi făcu pielea ca de găină. O reacţie ridicolă, ţinând cont de faptul că amândoi fuseseră de acord ca relaţia lor să rămână strict profesională. Distantă. Respectuoasă.
în nici o împrejurare nu avea să se mai afle într-o cameră în întuneric și cu mâinile lui făcând magie pe sub fustele ei. Şi chiar dacă asta îi provoca un junghi de dezamăgire în stomac, avea să ignore acest sentiment.
Gândurile de seducţie fură repede înlăturate când echipa își făcu apariţia pe șantier.
- Conversaţia asta nu s-a terminat.
Respiraţia caldă a lui Phillip alunecă pe lângă urechea ei, în vreme ce el plecă să îl întâmpine pe domnul Milliken. Cu pielea arzând, Eva se îndepărtă, disperată după un moment pentru a se calma. Să-l ia dracu'! Avea capacitatea să o tulbure cum nimeni nu reușea. în acest

moment avea nevoie să pară încrezătoare şi calmă, nu zăpăcită şi ameţită de un bărbat.

Un bărbat frumos, surprinzător de fermecător. Și totuși...

- Domnişoară Ashford.

îi luă o secundă, dar tresări recunoscând ciudatul numele de fami lie. „Tu eşti, prostuţo." Capul ei se întoarse în direcţia din care Phillip şi domnul Milliken se apropiau. Fără să-l bage în seamă pe Phillip, îi întinse mâna şefului de şantier.

- Bună dimineaţa, domnule Milliken. Eu abia aştept să începem astăzi.

Milliken îi ignoră mâna şi îşi încrucişă braţele la piept.

-Ar trebui să fim gata cu dinamita în vreo oră şi ceva. Dacă nu vă supăraţi, domnişoară, ar fi bine dacă n-aţi fi prin preajmă.

Braţul ei căzu şi ea rămase cu gura căscată.

- îmi pare rău, să nu fiu prin preajmă? De ce?

- Este o muncă periculoasă. Nu ne prinde bine să auzim ţipete în vreme ce...

-Ţipete? Simţi cum căldura îi cuprinde ceafa când îşi strânse pumnii. Privi rapid spre Phillip şi-l văzu cu fruntea încruntată. Ştiuse că Milliken avea să-i ceară să plece? Vreţi să spuneţi că dumneavoastră credeţi că asta mă va face să... ce? „Să devin isterică?"

- Ei haideţi, să ne calmăm cu toţii, începu Phillip, până când Milliken îi aruncă o privire hotărâtă.

-Domnule, oamenii, zise Milliken. Ar putea să fie distraşi de prezenţa ei. Ziua de astăzi este periculoasă. O mişcare greşită cu dinamita aia...

Phillip îşi mângâie maxilarul şi privi cum muncitorii clădeau cuti ile şi organizau uneltele. Apoi trecu cu mâna peste faţă.

- Domnişoară Ashford, este ceva adevăr în îngrijorările lui Milliken. Dinamita este destul de volatilă şi nu putem face o greşeală, nu în mijlocul oraşului New York. Sunt sigur că înţelegi.

înţelege? Nu, cu siguranţă nu înţelegea. O obligau să *plece?* Şi englezii credeau că aici americanii erau mai luminaţi. Aceşti doi bărbaţi erau la fel de luminaţi ca o placă groasă de granit.

Privirea ei se plimbă de la unul la altul, observându-le hotărârea. Putea să se certe şi să se plângă, dar ce ar fi câştigat? Ei nu s-ar fi clintit, şi ea le-ar fi întărit credinţa asupra incapacităţii ei de a

rămâne calmă. Cu toate astea, detesta să cedeze, să își înghită mândria și să plece. Nu i-ar fi cerut niciodată asta unui bărbat.

Ura faptul că el era de partea lui Milliken, validând imediat teoriile ridicole ale șefului de șantier legate de temperamentul ei. Nu avea să uite asta. își îndreptă spatele, apoi i se adresă lui Milliken:

- Mă voi întoarce la amurg. Dacă lucrurile nu vor fi pe placul meu, voi discuta - îi aruncă o privire dură lui Phillip - cu amândoi. O zi bună, domnilor.

Ccipitoiui6

- Sunt aici ca să-l văd pe domnul Mansfield.

Majordomul lui Mansfield, un bărbat în vârstă cu buze subțiri și o frunte lată, deschise ușa mai mult.

- Desigur, milady. Vă rog intrați, eu mă voi duce să văd dacă domnul Mansfield este acasă.

- Dacă nu este acasă, zise ea, scoțându-și deja mănușile, spune-i că îl voi aștepta până va fi acasă.

Cu alte cuvinte, nu pleca până când Phillip nu era de acord să o primească.

După ce fusese dată afară din scurt de pe șantier, parcursese pe jos cele peste patruzeci de cvartale până la casa Norei, sperând să își facă ordine în minte. Nu funcționase. Și mai mult mers prin grădinile Cortland, și tot nu i se diminuase furia. Nici desenatul, nici un pahar de sherry, nici lovitul într-o pernă.

Și furia ei se îndrepta într-o singură direcție. Sau mai degrabă, spre un singur om.

-Este în regulă, Roberts. Un bărbat tânăr apăru din interiorul casei. Domnul Mansfield m-a rugat să o conduc pe Lady Eva în biroul lui.

Eva încercă să nu pară surprinsă. De unde știuse Mansfield că era ea? Fusese la fereastră când ea ajunsese? înainte să apuce să se mai gândească, majordomul dispăru și tânărul inaintă cu o mână întinsă spre ea. Apoi păru să devină conștient și-l văzu cum i se înroșește pielea. Lăsă să îi cadă brațul și făcu în schimb o plecăciune stângace.

- Eu sunt domnul Gabriel, secretarul domnului Mansfield. Excelența Voastră dorește să mă urmeze?

Ea încuviinţă din cap şi el o conduse pe acelaşi drum pe care îl parcursese în ziua anterioară cu Phillip, când el practic o târâse în biroul lui. Doar că de data asta, ea era cea plină de nervi.

După un labirint de capodopere nepreţuite şi splendoare arhitectonică, ajunseră la uşa grea din lemn a biroului. Domnul Gabriel apăsă pe clanţă şi o însoţi pe domeniul complet masculin. Aici nu erau bibelouri. Podeaua era acoperită de covoare Aubusson groase, cu o mobilă închisă la culoare, robustă şi funcţională. Un uriaş birou din lemn de trandafir, cu sculpturi complicate, ocupa un colţ, iar un birou mai mic - cel mai probabil al domnului Gabriel - era în apropiere. Lângă perete, aproape de o canapea somptuoasă, era un bufet generos pe care se aflau mai multe sticle decât pe tejgheaua unui magazin de parfumuri.

Domnul Gabriel închise uşa în urma lui, lăsându-i pe Phillip şi pe Eva singuri. Phillip se ridică din spatele biroului, lăsându-şi tocul pe sugativă.

- Lady Eva. Nu pot să zic că asta este neașteptat.

Luptându-se să rămână calmă, ea netezi mătasea crem-deschis a rochiei de după-amiază. Materialul avea un model cu romburi mov de-a lungul fustei și mâneci până la cot. Dintr-un anumit motiv, ţinuta îi amintea de *Alice în Ţara Minunilor,* una dintre cărţile ei preferate din copilărie. Mereu se simţise legată de Alice, o fată blocată într-o lume unde nimic nu avea sens.

-îmi datorezi nişte scuze.

-Da?

-Da, îmi datorezi. Ai idee când le-aş putea primi?

Buzele lui zvâcniră, de parcă se lupta cu un zâmbet.

-Trebuie să recunoşti că Milliken avea dreptate. Lucrurile astea trebuie făcute corect. Trebuie să îţi intri în rol pe şantier sau altfel muncitorii s-ar putea revolta.

-Asta este ridicol, şi tu i-ai dat lui Milliken curaj pentru data viitoare când va vrea să mă trimită la plimbare.

-Milliken răspunde în faţa mea. Nu are capacitatea să te trimită la plimbare. Nici azi, nici în vreo altă dată.

Phillip era în continuare calm, chipul lui lovit era relaxat şi vocea calmă. Cumva asta o enerva şi mai mult. Normal că era calm. Acesta era un bărbat a cărui autoritate nu fusese niciodată pusă în discuţie în

mod deschis. Nu pierduse niciodată, nu se chinuise niciodată. Nu fusese obligat să demonstreze cine este niciodată.

- I-ai acordat prima rundă lui, Phillip. Prefer să continui așa cum încep - și în cazul ăsta eu voi fi dată afară de pe șantier de fiecare dată când lui i se va părea necesar.

- Exagerezi. Dacă ai fi tresărit cât de puţin astăzi, dacă ai fi strănutat la momentul nepotrivit sau dacă ţi-ai fi acoperit urechile în timpul exploziilor, ai fi făcut mai mult rău decât prin a nu fi acolo.

-Nu aş fi făcut nici unul din acele lucruri. Nu sunt proastă şi sunt conștientă că este un proiect de construcţie - proiectul *meu* de construcţie. Nu aveai nici un drept să mă trimiţi de acolo ca pe un copil neascultător!

El clipi de câteva ori, încruntându-se.

- întâi de toate, hotelul construit este al meu, ceea ce înseamnă că proiectul este al *meu.* Chiar şi aşa, nu ai vrut să zici proiectul tatălui tău?

La dracu'! Temperamentul pusese stăpânire pe limba ei şi o făcuse să îi scape cuvintele.

- Normal că am vrut să spun proiectul tatălui meu - dar sunt responsabilă de el cât timp tata este în convalescenţă.

-Iar eu sunt responsabil de voi doi... şi de oamenii din șantier. Asta înseamnă că nu trebuie să îţi dau ţie socoteală pentru decizia asta sau orice altă decizie.

- Eşti imposibil.

El îi aruncă o privire cunoscătoare.

- Eşti liberă să te întorci la Londra când vrei, Lady Eva. Angajez fericit un alt arhitect care să acţioneze în numele lui Hyde până vine el.

Ea îi studie expresia, încercând să vadă dacă juca la cacealma. Din păcate, nu putea fi sigură. Asta era cea mai mare teamă a ei, că el ar da-o afară şi ar angaja pe altcineva în loc. Cum tatăl ei nu avea să ajungă vreodată, ar pierde proiectul pentru totdeauna.

Asta nu era acceptabil.

Indiferent de situaţie, trebuia să rămână calmă. Cu boala tatălui ei şi cu problemele financiare însemna că îl putea presa pe Phillip numai până la un anumit punct. De ce nu fusese tatăl ei mai responsabil cu banii? Dacă ar fi fost, atunci nu ar fi fost nevoită să mintă şi să cedeze în faţa altora în fiecare moment.

-Un alt arhitect nu ar înțelege viziunea tatălui meu asupra hotelului.

- Da, dar el - pentru că ar fi un bărbat, Eva - nu ar face ca echipa să se revolte.

- Ce este mai important pentru tine? O echipă docilă și obedientă sau să ai un hotel construit după proiectul lui Hyde?

El își miji periculos ochii.

-încă nu m-am decis.

Un lucru era clar, o dezamăgise. Eva se așteptase ca Phillip să-l pună la punct pe Milliken, dar el nu era sigur că Milliken greșea complet. Trebuia să își intre în rol cu echipa. Muncitorii din construcții erau foarte superstițioși și temători. Dacă voiau să țină muncitorii mulțumiți și la lucru, atunci Eva trebuia să se poarte cu grijă, nu să dea buzna ca un taur.

Cu toate astea, dezamăgirea ei îl afecta destul de mult. Nu știa de ce. El era căpitanul acestei nave, cel al cărui nume va sta deasupra intrării. Cel care finanțase întreaga afacere. Cel care pusese totul la bătaie.

Dacă ei nu îi păsa de felul cum el se ocupa de lucruri... atunci asta era.

Și dacă el tânjise să îi sărute gura încăpățânată înainte ca ea să plece ca o furtună... ei bine, atunci asta era și în cazul ăsta.

Dădu totul la o parte. Dezamăgirea ei. Dorința lui. Expresia arogantă a lui Milliken. Nervozitatea legată de noul hotel. Nu avea să mintă ca să îi facă ei lucrurile mai ușoare. Credea în a spune adevărul, oricare ar fi fost pagubele care rezultau.

-Eva, proiectul ăsta este mai mare decât orice altceva în care ai fost implicată până acum. Este mai mare decât orice în care am fost eu implicat - și trebuie să fac ceea ce este mai bine pentru hotel. Nu pentru tine.

Ea îl studie intens, cercetătoare.

-Sunt curioasă. Este vorba de familia ta? Că ești în New York? Te-ai transformat dintr-un bărbat de lume care bea șampanie într-un bătăuș obsedat de afaceri în câteva zile. Ea arătă către chipul lui lovit și cu vânătăi. Este ca și cum ai fi doi oameni diferiți - un bărbat simpatic și amuzant, și altul nemilos și stoic.

Receptivitatea ei îl zgudui. Poate că devenise mai intens cu trecerea anilor pe măsură ce responsabilitățile lui crescuseră, dar era capul familiei Mansfield. Averea și moștenirea familiei se sprijineau doar pe umerii lui. într-un oraș neiertător, cu ochi care te judecau cu orice ocazie, erau momente când acea presiune amenința să îl copleșească, precum o oală care fierbea pe sobă. Așa că învățase să se adapteze, să țină lucrurile sub control. Drumurile ocazionale la McGirk erau de ajutor.

Asta explica și de ce abia aștepta drumurile în afara orașului, în orice parte a lumii unde nimeni nu se aștepta ca el să se poate într-un anumit fel. Unde nimeni nu auzise de Phillip Mansfield și nimănui nu-i păsa de averea sau de influența familiei sale - sau măcar erau mai puțin impresionați de ea.

Totuși, nu-i plăcea semnificația vorbelor ei.

- Mă distrez destul cât sunt aici, zise el, deși cuvintele sunau neconvingătoare până și urechile lui.

Ea încuviință solemn, încrețindu-și buzele ca să exagereze efectul.

- Nu mă îndoiesc. Te iei la bătaie pe docuri, după câte văd.

Asta îi fu suficient.

Phillip se apropie de ea, nesigur pe intențiile lui, știind doar că voia să îi demonstreze cumva că se înșela. Să-i arate că dedesubt era același bărbat de pe vapor.

Ea se retrase doi pași odată cu apropierea lui și apoi se înfipse în picioare, forțându-se parcă să se mențină pe poziții. Era exact ce se așteptase el să facă.

Se apropie suficient de mult încât ea fu nevoită să își dea capul spre spate pentru a-l vedea. Mirosul de vanilie și de trandafiri îl asaltă și prin sângele lui își făcu loc un zumzet scăzut. Ceva se aprinse în ochii ei căprui, un gând fugar pe care el își dori să-l fi putut descifra. Se gândea la cât de bine se simțiseră împreună atunci? Cât se înfierbântaseră în noaptea aceea în cabina lui? Sau când avusese orgasm pe degetele lui?

Cerul știa că lui îi era teribil de greu să uite.

Vârfurile pantofilor lui din piele neagră atinseră tivul rochiei când el se aplecă.

-Te porți de parcă nu ai fi și tu încordată ca un arc. Ai nevoie disperată de un răgaz.

Ea trase tremurător aer în piept, dar nu se mișcă.

- Nu de la tine - și nu în felul în care sugerezi. Am căzut de acord. Distanţă profesională.

Detesta atitudinea calmă din vocea ei când el era disperat după ea. Se mândrea cu autocontrolul lui, însă ea era cea sigură pe ea în această seară.

-De unde ştii ce sugeram?

Ea ridică uşor colţurile gurii şi făcu un pas înapoi.

- Poate că sunt nemăritată, dar asta nu înseamnă că sunt idioată.

-N-am crezut niciodată asta. De fapt, mereu am crezut că ești chiar inteligentă.

De la tehnici de relaxare chinezeşti şi gargui la schiţe şi pasiune pentru proiectare, îl impresionase de fiecare dată, şi nu era ceva ce putea spune deseori despre o femeie în afara dormitorului.

- Nu este nevoie să mă flatezi. Sunt angajata ta. Este mai bine dacă rămânem în aceşti termeni.

Un val de iritare trecu prin el, deşi nu putea spune de ce. Ea avea dreptate: el era angajatorul ei. Dar asta sugera o distanţă pe care el nici nu o simţea, nici nu o dorea. Nu putea pretinde că ea este o străină.

-Nu suntem nici măcar prieteni? Aş vrea să cred că suntem mai familiari unul cu celălalt, ţinând cont...

„Ţinând cont că mâna mea a fost între picioarele tale şi limba mea în gura ta."

Ea îşi miji ochii, şi el putu să vadă că era sceptică faţă de idee. La fel şi el. Nu avea multe prietene, nu dintre cele cu care să nu se fi culcat, dar îi plăcea ideea de a o avea pe Eva ca prietenă. Aveau să lucreze împreună în următoarele luni, deci avea sens. Animozitatea nu rezolva nimic.

-Şi ce ar implica asta? întrebă ea.

O întrebare corectă. Din păcate, toate răspunsurile care îi veneau în minte erau senzuale. El ridică din umeri.

- N-am nici cea mai vagă idee. N-am mai fost prieten cu o femeie, dar sunt sigur că putem să găsim calea.

-Bine, suntem prieteni.

O spusese expeditiv, dar el avea toate intenţiile să o facă să ţină cont de asta.

- Excelent. Prima regulă a prieteniei este să ai încredere în prietenii tăi. Asta înseamnă să ai *încredere* în mine că iau deciziile corect în beneficiul hotelului. Să ai *încredere* că nu îi țin partea lui Milliken în detrimentul tău.

Ea pufni şi îşi încrucişă braţele.

- Doar m-ai manipulat ca să-ţi demonstrezi punctul de vedere.

- Nu, nu chiar - dar vreau să fiu clar.

- Clar că eu trebuie să urmez orbeşte ce spui tu şi să nu te chestionez în nici un moment. Asta nu este în interesul meu, Phillip. Slujba asta înseamnă totul şi întregul meu viitor este în joc.

-Vrei să spui viitorul tatălui tău, nu?

Ea flutură din mână.

- Da, dar el se bizuie pe mine când nu este aici. Poate că este mai bine să ne consideri aceiaşi persoană, dacă ajută.

-Nu ajută. Este de-a dreptul deranjant, dacă vrei să ştii adevărul.

- Fii serios - sau nu mai suntem prieteni.

Refuzul ei îl frustra şi se trezi fiind sarcastic:

-Acum cine este cea care joacă diferit? Unde este femeia îndrăzneaţă care mi-a frecat încheieturile ca să-mi treacă răul de mare?

- Şi-a venit în fire - şi ce s-a întâmplat pe vapor a fost o greşeală.

Făcu stânga împrejur şi ieşi pe uşă.

O privi cum pleacă, copleşit de emoţii. O greşeală? Incomod poate, dar nu o greşeală. El nu regreta acea seară petrecută împreună, deşi îi provocase o oarecare durere de cap când îi aflase adevărata identitate. Dar o greşeală?

Se îndreptă spre bufet, unde îşi turnă un pahar de whisky. Nu, noaptea lor împreună nu fusese o nenorocită de greşeală... şi avea să găsească o cale să îi demonstreze asta noii lui *prietene.*

Huruitul şi şuieratul excavatoarelor o întâmpinară pe Eva când ajunse pe şantier. Dimineaţa de vară era plină de umiditate şi ea începuse deja să transpire sub haine. Desigur că guvernanta ei i-ar fi spus că doamnele nu transpiră... dar Eva ştia mai bine. Şi apoi, nu fusese niciodată o doamnă.

După ce trecu de barierele de lemn, se opri un moment pentru a se bucura de haos. Un şantier era precum o simfonie, cu multe părţi în mişcare, toate lucrând împreună în armonie. Datorită anvergurii şi programului ambiţios stabilit de Mansfield pentru hotel, două ture de

câte trei sute de muncitori fiecare muncea non-stop să sape fundaţia, realizând un curent constant de zgomot şi corpuri. Când aveau să termine, baza hotelului urma să aibă aproape opt mii de metri pătraţi de ciment solid aflat la sub cincisprezece metri sub nivelul străzii.

îl căută pe Milliken prin mulţime. în ultimele zile descoperise că omul prefera să lucreze alături de muncitori. Nu stătea degeaba să privească de la distanţă. își sufleca mânecile şi muncea cot la cot cu echipa lui. Eva respecta acest lucru la el.

Dacă şi el ar începe să o respecte.

Cu o zi în urmă verificase suprafaţa excavată de la turnul de est şi descoperise că Milliken greşise calculele la măsurători. Milliken nu apreciase să afle despre greșeală, spunându-i că nu trebuie să își bage nasul peste tot prin șantier ca o găină bătrână.

Eva scrâşnise din dinţi ca să nu îi dea un răspuns furios. Deşi aproape o omorâse, îl găsise pe Carew şi îi explicase cu calm eroarea. Acesta ascultase, verificase ce găsise ea şi apoi îl abordase pe Milliken legat de schimbare. Milliken făcu imediat corectura.

„Ai răbdare. îl vei câştiga într-un final."

îl zări pe Milliken lângă peretele de vest, unde vorbea cu un bărbat înalt şi brunet care purta un melon. își simţi stomacul greu de parcă înghiţise o mână de pietricele. Phillip. Nu vizitase șantierul de câteva zile, de când discutaseră în biroul lui, şi Eva se bucurase de puţină autonomie asupra proiectului. Acum şeful se întorsese.

Fără îndoială Milliken era ocupat să se plângă din nou de ea, deşi făcuse toate eforturile să nu-i stea în cale cât era acolo. Adevărul era că ea nici nu avea prea multe de făcut până nu terminau cu excavaţule. Cu toate astea, cum se putea aştepta cineva ca ea să stea departe de toată distracţia? Capul lui Phillip se ridică şi prinse privirea Evei. Se scuză faţă de Milliken şi se îndreptă spre ea. Tăietura de deasupra sprâncenei era acum o linie roz şi vânătaia de pe obraz aproape trecuse. Contrastul, aceste două faţete ale personalităţii lui, o fascina. Era un derbedeu îmbrăcat într-un costum de dimineaţă făcut la comandă.

- Bună, zise Phillip când ajunse la ea. Mă surprinde să te găsesc aici.

- Prefer să verific periodic pe durata excavărilor. Şi bine că am făcut-o, pentru că ieri era o greşeală în măsurătorile pentru aripa de est.
- Era? Milliken nu mi-a zis nimic.
Eva pufni. Normal că nu i-a zis.
- în loc să-mi mulţumească, Milliken a zis să nu îmi mai bag nasul prin şantier ca o găină bătrână.
Gura lui Phillip zvâcni, şi el îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.
- îmi pot imagina cum a decurs asta.
-M-am abţinut să-i dau una în fluierul piciorului, deşi a fost tare greu.
-Sunt convins. Rămaseră tăcuţi, haosul maşinilor, oamenii şi praful învârtindu-se în jurul lor, oferindu-le un soi ciudat de intimitate. Nu au mai fost sub autoritatea unei femei înainte, Eva. Trebuie să ai răbdare.
Ea trebuia să se adapteze? Greşit. Ea avea să îşi continue munca şi bărbaţii vor trebui să se obişnuiască cu *ea.*
-Atât timp cât el îşi face treaba - şi o face bine -, atunci nu avem probleme.
Putea vedea frustrare în încordarea maxilarului lui, dar vocea lui rămase calmă.
- Milliken este foarte competent. Altfel nu îl angajam. Eu îi angajez doar pe cei mai buni, după cum ar trebui să fie evident, luând în considerare cât mi-a luat pentru a-l angaja pe tatăl tău.
- Măcar ai început să ai în sfârşit încredere în mine.
El îşi înclină capul.
-Poftim?
-Ultimele două zile... nu ai fost pe aici. Nu este treaba mea, bineînţeles...
-A trebuit să merg la Boston. A fost un mic incendiu în bucătăria hotelului şi am vrut să cercetez pagubele. Am revenit ieri spre seară şi am venit aici în primul rând. Tu plecaseşi deja.

Doamne, se simţea prost! Iat-o crezând că el hotărâse să îi dea o şansă şi să nu stea peste umărul ei ca un vultur care aştepta să ciugulească dintr-un cadavru putrezit.

-Ţi-a fost dor de mine, Lady Eva?

„Poate un pic." De teamă că adevărul s-ar putea vedea, ea se îndepărtă de el.

- Nu fi ridicol! Am crezut ca proasta că în sfârşit ai încredere să laşi proiectul în mâinile mele.

El îşi pierdu zâmbetul provocator şi se încruntă.

-Nu este chestiune de încredere. Hotelul acesta este investiţia mea, responsabilitatea mea, cu numele meu deasupra uşii. Fiecare ochi din Manhattan priveşte spre acest loc, aşteptând să vadă ce va ieşi. Nu voi permite să eşueze, să rămână în urmă sau să depăşească bugetul.

Bineînţeles, numele şi reputaţia tatălui ei erau în joc - la fel şi viitorul ei -, dar se abţinu să sublinieze asta. Dacă proiectul eşua, avea să fie obligată să vândă casa părintească şi să se mute amândoi în afara Londrei, cu speranţa că aşa vor scăpa de creditori. O furie cunoscută faţă de incapacitatea financiară a tatălui ei îi ardea în plămâni, alături de dorinţa ca el să fi cerut sfaturi de la alţii despre cum să investească înţelept. Dacă ar fi făcut-o, poate ea ar fi fost scutită de nevoia de a minţi la fiecare mişcare.

-Apropo, zise Phillip, dacă tot discutăm despre toate posibilităţile prin care acest proiect ar putea să meargă rău, ar trebui să-ţi spun ultima grijă a lui Milliken. Tatăl tău are licenţă de arhitect pentru New York. Tu însă nu ai. Asta ne cam pune într-o situaţie precară, mai ales că tu eşti cea care modifică planurile.

- N-a fost o problemă până acum.

Acţionase în numele tatălui ei în multe proiecte prin Europa. Cu câteva scrisori falsificate, care conţineau semnătura lui, autoritatea şi abilităţile ei nu fuseseră niciodată puse la îndoială.

-în orice alt oraş nu ar conta. New Yorkul funcţionează diferit. Corupţia este aici la fel de abundentă precum şampania. Cred că voi fi forţat să fac încă o donaţie scandaloasă celor de la Tammany Hali dacă fac probleme.

- încă o donaţie scandaloasă? Când ai făcut-o pe prima?

-Am fost forţat să las oamenii lor să se ocupe de demolare. Celor de la Tammany Hali le place să aibă control asupra a tot ce mişcă în oraşul ăsta.

- Mai ştiu eu pe cineva, murmură ea.

Comentariul îl făcu doar să clatine din cap.

- Bănuiesc că ai dreptate, dar ei speră să obțină orice poate fi folosit pentru a-mi forța mâna cu hotelul ăsta.
Vinovăţia îi strânse măruntaiele, un şarpe insidios care se hrănea cu minciunile ei. Nu voia să mai adauge la grijile lui Phillip şi putea doar să îşi imagineze ce urma să se întâmple când va deveni clar că tatăl ei nu va veni niciodată să o scape de acest proiect. Dar deja era implicată prea mult şi nu avea să dea acum înapoi. Hotelul era prea important pentru ea.
-Voi încerca să nu atrag atenţia atunci.
-De parcă asta ar fi posibil. Chiar dacă nu erai incredibil de frumoasă, încrederea în tine şi ţinuta ta atrag atenţia oricui din apropierea ta. Ăsta este un alt motiv pentru care Milliken vrea să pleci. Crede că felul cum arăţi va distrage atenţia echipei sale.
„Phillip crede că eşti incredibil de frumoasă."
Complimentul o încălzi, izgonind sentimentul de vinovăţie din urmă cu câteva momente. Cu toate astea, îşi muşcă buza şi încercă să rămână profesională.
-Asta este ridicol. Nu-mi aruncă nimeni o privire când sunt aici.
- Pentru că i-a ameninţat Milliken - şi asta pentru că *eu* l-am ameninţat pe *el.* I-am spus că toţi vor fi înlocuiţi dacă păţeşti ceva rău sau eşti jignită în orice fel.
- Phillip! Nu poţi face aşa ceva. Surpriza o făcu să se clatine pe călcâie. Gestul o flata şi o enerva. N-o mă placă nici unul.
- Nu mă interesează, Eva. Dacă nu te pot împiedica să vii pe şantier, atunci trebuie să te ţin în siguranţă.
Făcea asta doar dintr-un simţ al responsabilităţii?
- Toată lumea va bănui că suntem implicaţi intim.
- Din nou, nu mă interesează - şi nu este chiar aşa greşit, ţinând cont de ce s-a întâmplat pe vapor.
Eva simţi căldura pe şira spinării, o dorinţă aprinsă care se opri între coapsele ei. El nu avea să renunţe niciodată?
-Prietenii ar trebui să fie prea politicoşi ca să reamintească prietenilor de indiscreţii.
Gura lui se curbă într-o jumătate de zâmbet periculos.
-Acest prieten nu este chiar aşa de politicos.
- Eşti imposibil.
-Aşa mi s-a zis. O dimineaţă minunată, milady.
O salută atingându-şi pălăria şi se îndreptă spre poartă.

CapitoCuC 7

Ajunse târziu în mod intenţionat.
Când Phillip intră, invitaţii la dineu erau adunaţi în salonul mamei sale, bând şampanie. Pe canapea, femeile sporovăiau despre ultimele bârfe, în timp ce bărbaţii erau adunaţi în partea cealaltă a camerei, discutând fără dubiu despre bursă.
Chipul lui Phillip nu se vindecase încă, şi mama lui avea să fie nemulţumită. Dar dacă învăţase un lucru repede în viaţă era să îi dezvăluie lucrurile neplăcute în public, unde nu putea face scandal. în ochii semenilor ei, Ellen Mansfield era întruchiparea bunei cuviinţe.
Un valet se apropie cu o tavă cu şampanie, şi Phillip luă recunoscător un pahar, golindu-l dintr-o înghiţitură.
- Phillip! Mama lui se apropie, cu un zâmbet larg pe faţă. Iată-te.
El se întoarse spre ea - şi nările ei se dilatară brusc când îi văzură rănile.
- Bună seara, mamă. Scuzele mele pentru că am întârziat.
- Discutăm despre faţa ta mai târziu, murmură ea doar pentru urechile lui, în timp ce el se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Haide, să te prezint tuturor.
De parcă nu îi cunoştea deja bine pe fiecare din cameră.
- Desigur. După tine.
îşi oferi braţul şi ea îl luă, aducându-I la canapeaua doamnelor.
Erau cinci femei pe care le cunoştea de-o viaţă. Le salută cum se cuvine, cum cerea obiceiul, apoi hotărî să caute băutura. Orice ca să scape de ochii curioşi care încercau să înţeleagă ce păţise la faţă fără să întrebe direct. îi trecuse prin cap să le spună doar ca să se bucure de şocul lor.
- Pot să ofer cuiva un alt cocktail? întrebă el.
- Rebecca?
Doamna Hali arătă cu privirea spre blonda drăguţă de la dreapta ei.
- Excelentă idee. Cred că domnişoara Hali ar mai vrea unul, anunţă mama lui. O însoţeşti tu la bufet, Phillip?
Dumnezeule, mama lui era transparentă ca sticla. Să se fofileze din asta ar fi fost nepoliticos, aşa că încuviinţă din cap.
-Aş fi fericit. Mergem, domnişoară Hali?

Rebecca se ridică și veni mai aproape, cu două pete de culoare în obraji. Roșeața se potrivea cu nuanța de roz pal a rochiei de seară.

- Mulțumesc, domnule Mansfield. II însoți până în partea cealaltă a camerei, la bufet, unde erau, din fericire, singuri. Doamne, Phillip, îmi pare rău. Este îngrozitor de jenant.

El chicoti și îi luă paharul din mână.

-Asta trebuie să îndurăm ca să le facem pe plac mamelor noastre. Ce bei?

Ea privi peste umăr.

-Whisky ar fi prea îndrăzneț?

- Nu pentru mine. Luă carafa și turnă puțin în paharul ei de cristal. Haide, te ascund eu de cei din cameră.

Se mișcă pentru a o bloca din vederea celorlalți invitați, și Rebecca dădu alcoolul pe gât ca un chefliu experimentat. Apoi oftă.

-Așa e mai bine. Ce naiba ai pățit la față?

- M-ai crede că am intrat într-o ușă?

- Sigur, dacă ușa ar avea pumni.

- Sunt bine. Aproape că nu mai doare. Spune-mi de ce bei tărie, zise el arătând spre whisky.

- Oh, a fost groaznic în ultima vreme. îmi pare rău că tu ești mielul de sacrificiu în seara asta.

Becca Hali făcea parte din una dintre cele mai bune familii, era o tânără frumoasă cu păr blond și ochi verzi. Mai mult, era inteligentă și avea un simț al umorului fin. Ea și Phillip nu rămâneau niciodată fără subiecte de conversație și interacțiunile lor erau mereu plăcute. Se știau de așa de mult timp încât el o considera o prietenă.

- Nu mă deranjează să te însoțesc, Becca. Există moduri mai rele de a petrece o seară. Deci, ce te supără?

- Insistența mamei de a mă mărita. își trase o șuviță de păr după ureche. Mă tem că nu o voi mai putea amâna mult timp.

-Credeam că fiecare tânără vrea să se mărite.
Se gândi la Eva şi la cei trei logodnici ai ei morţi. Ea insistase că tatăl ei nu fusese nerăbdător să o mărite... deci ea fusese cea care insistase pentru logodne? Curiozitatea lui asupra detaliilor acelor aranjamente friza nebunia.
Becca scoase un sunet din gât.
- Nu, nu vreau să mă mărit.
Felul în care o spuse îl făcu pe Phillip să se oprească.
- Pentru că este vorba de mine sau de oricine?
-De oricine. Eşti frumos, un bărbat destul de bun, chiar dacă un pic cam intens, dar eu...
îşi strânse buzele şi privi pe furiş în jur.
- Nu ne poate auzi nimeni, o asigură el. Şi oricum simţisem că eşti la fel de neinteresată de o căsătorie cu mine ca şi mine.
-Ai simţit bine. Nu vreau să mă mărit cu nici un bărbat.
-De ce?
- Eu... nu-ţi pot spune.
îi înţelegea nevoia de intimitate. în lumea lor - un loc în care oricine încerca să fie independent era izgonit - erau puţini oamenii cărora să te destăinuieşti. Dumnezeu ştia că era şi mai rău pentru femei.
-îmi poţi spune. Jur că voi păstra secretul.
Ea clătină din cap şi îşi umplu paharul - de data asta cu sherry.
-Ar fi chiar un scandal dacă ţi-aş spune.
- Mai rău decât doamna Bishop?
Doamna Bishop divorţase de soţul ei afemeiat cu mai puţin de doi ani în urmă. Societatea o izolase pe biata femeie, fără să o mai recunoască.
- Mai rău.
- Eşti îndrăgostită de un valet? De un grăjdar?
Nu era ceva de neîntâlnit, dar destul de puţin probabil.
-Doamne, nu. Aproape aş fi vrut să fie aşa de simplu.
- O servitoare, atunci? O zisese în glumă, dar ochii ei se măriră într-o surpriză panicată înainte ca ea să îşi revină - şi el îşi dădu seama. Nu-ţi face griji, nu voi spune nimănui.
- Nu ştiu la ce te referi.
El nu o băgă în seamă.

- Știi, parizienii sunt destul de liberali în gândire pe tema asta. Te-a gândit...?

- Nu, nu pot pleca din New York.

-Atunci îmi pare rău, Becca.

Ea îi întâlni privirea, ochii ei verzi adânci studiindu-l cu atenție.

-Vorbești serios?

- Fără dubiu. Nu ți-aş purta niciodată pică fiindcă ești fericită.

Dumnezeu știa că unele părți ale corpului său aveau propria minte. în aceste zile nu se putea gândi decât la Eva, goală și transpirată în patul lui.

- Dar trebuie să știi că mama ta nu se va opri. Dacă nu vrei să pleci în Europa, ori te măriți, ori îi spui.

-Exclus. Știi ce va face dacă află adevărul. O să mă închidă într-unui din locurile alea.

Phillip auzise de ele. Aziluri cu tratamente radicale, unde operații inutile erau făcute sub pretextul „medicației". Majoritatea femeilor nu se mai întorceau din asemenea locuri.

-Atunci mărită-te cu un bărbat care are un secret similar de ascuns.

Ea își cobori sprâncenele și privi fix la perete.

-Nu luasem asta în considerare deloc. Unde găsești... oh, las-o baltă. De ce te întreb pe tine?

- Nu sunt complet ferit de asemenea lucruri, să știi. Deși nu le-am vizitat eu însumi, am auzit că există destul de multe locuri pentru bărbații care au aceleași interese în Bowery.

Trecuse pe lângă ele deseori în drumurile lui la McGirk.

-Eu... nu știu cum mă ajută asta acum, dar mulțumesc, Phillip. Nu-ți pot spune ce înseamnă pentru mine faptul că mă înțelegi.

își tnmă și el un sherry și toastă cu ea.

-Eu îți sunt doar extrem de recunoscător că nu vrei să te măriți cu mine.

Becca îl bătu pe braț.

- Dacă aş vrea un bărbat, ai fi o alegere bună.

-Bună? El pufni, prefăcându-se indignat. De-ai fi tu așa de norocoasă...

- Iată-vă! exclamă mama lui, în vreme ce se apropia de bufet. Se servește cina. Phillip, o însoțești pe domnișoara Hali?

El își termină băutura și puse paharul pe bufet.

-Aş fi încântat.

- Oh, excelent! Mama lui radia, de parcă Phillip abia făcuse cererea în căsătorie. Ador să vă văd împreună.
După ce mama lui plecă într-un vârtej de mătase scumpă, Becca chicoti.
-Dacă ar şti.
-Tot ar încerca să facă aşa cum vor ele. Asta fac toate mamele din societatea New Yorkului.
-Am mai zis asta, dar îmi este puţin teamă de mama ta. Ştiu că are intenţii bune, dar nu-mi pot imagina cum a fost să creşti în casa ei.
El aşteptă, în vreme ce ceilalţi oaspeţi începură să se ridice şi să se îndrepte spre coridor. Nu avea sens să se grăbească.
- Surorile mele au trecut prin ce era mai greu. Eu cred că doar am exasperat-o.
- Cu reputaţia ta, pot să înţeleg de ce. Aşeză paharul jos. Deci de ce nu vrei să te însori?
„Pentru că m-am mai ars."
- Bănuiesc că nu prea am avut noroc să găsesc femeia potrivită.
-Să nu-mi spui că este din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu ani în urmă.
Părea ridicol să o admită, dar păcăleala din partea fostei lui logodnice îl făcuse să-i fie silă de căsătorie pentru totdeauna. Dar asta tindea să se întâmple când o femeie te convingea că este însărcinată cu copilul tău şi aflai că de fapt era al altui bărbat.
- Nu văd sensul. Sunt perfect fericit aşa cum sunt lucrurile.
- Hmm. Bănuiesc că pot înţelege asta. Amanta ta este actriţa aia, Flora Anderson?
-A fost, da. Nu ne mai vedem.
-Vreun detaliu senzual de împărtăşit?
El rămase cu gura căscată. Dacă cineva i-ar fi spus cum avea să decurgă conversaţia din această seară, nu ar fi crezut.
- Deloc. Eu nu vorbesc de lucruri intime, Becca.
Ea oftă.
-La naiba! Nu eşti amuzant.
-De ce fiecare femeie din viaţa mea îmi tot spune asta?
Acum fu rândul Beccăi să se arate surprinsă.
- Oh, da? Deci există o femeie în viaţa ta. Cine este?

El clătină din cap şi o luă de cot.
- Uită că am zis ceva.
Se îndreptară spre sufragerie.
- Nu voi uita nimic. Haide, tu ai aflat cel mai ascuns secret al meu, cel mai întunecat. Este corect să aflu şi eu unul de-al tău.
-Asta este societatea din New York, Becca. Nimic nu este corect.

Eva îşi şterse praful de pe mâini. Soarele care apunea strălucea portocaliu pe cer, iar ea era mai mult decât gata să plece. De fapt, dacă pleca acum ar fi putut să li se alăture Norei şi mătuşii ei la un sherry înainte de cină.
În ultima oră, ea şi Alfred Carew, supervizorul şantierului, verificaseră zona excavată pe partea de vest a hotelului. Era uşor de văzut de ce Phillip îl angajase pe Carew; inginerul era incredibil de inteligent şi meticulos în munca sa. De asemenea, nu îi vorbea de sus ca unui copil. îi explica lucrurile cu calm când ea întreba, o trata ca pe un egal.
Construcţia avansa rapid. După cum se aşteptau, apa începuse să se infiltreze în gaura uriaşă din pământ. A doua zi avea să fie folosit aer comprimat pentru a crea chesoane care le vor permite să sape mai adânc, până la stratul de rocă.
-Se mişcă mult mai repede decât anticipasem eu, îi spuse ea lui Carew.
Carew îşi încrucişă braţele şi arătă cu bărbia spre echipă.
- Milliken este un contractor eficient. îşi respectă oamenii şi ei îl respectă. De asemenea, domnul Mansfield plăteşte bine. Banii sunt suficient de motivanţi.
Cu un program aşa de ambiţios, era bine că Phillip nu hotărâse să fie zgârcit.
- Ce este chestia aia de acolo? Eva arătă spre o structură de lemn din apropierea gardului din spate. Căsuţa micuţă?
- Nu ţi-a spus Mansfield?
-Nu.
- Oh, credeam că ţi-a spus, zise Carew. Aia este pentru tine.
- Pentru mine?
- Da. A vrut să ai un loc în care să poţi merge dacă se face prea cald sau devine prea periculos. I-a zis un mic birou. Poţi să-ţi ţii

planurile acolo, dacă vrei. Mă tem că este destul de neprelucrată, dar ar trebui să își facă treaba.

Ea rămase cu gura căscată. Un mic birou? Prea cald sau prea periculos? Nu ştia dacă să-l îmbrăţişeze sau să-l lovească... Era grijuliu, în felul lui condescendent. Credea că se va ofili precum un boboc preţios în soarele de vară? Deşi trebuia să admită, nu era deloc neplăcut să aibă un loc unde să poată sta din când în când.

Fără să vrea, era mişcată. Deşi prezenţa ei îl supărase, el era îndatoritor, în felul lui superior. Se asigura că ea se simte confortabil, deşi ea nu-şi dorea să fie tratată diferit faţă de orice alt arhitect.

„Biroul" avea însă să iasă în evidenţă în faţa echipei, fiind un alt motiv pentru care ea nu trebuia să fie aici. Nu era de mirare că oamenii erau ofensaţi de prezenţa ei, când pentru ea fusese nevoie de un efort în plus.

îi zise lui Carew:

- Insist ca şi tu să îl foloseşti. Te rog, ţine-ţi hârtiile şi instrumentele acolo. Nu am nevoie de tot spaţiul ăla pentru mine.

- Este o ofertă amabilă, dar domnul Mansfield a fost foarte precis. A spus...

- Nu-mi pasă ce a zis domnul Mansfield. îşi domoli tonul. M-aş simţi ciudat dacă asta ar fi doar pentru mine. Şi nu aş vrea ca echipa să creadă că eu am nevoie de tratament special.

-Ah. Cred că înţeleg. Atunci îţi mulţumesc, o voi utiliza bine.

- Domnişoară?

Unul dintre muncitori stătea acolo, privind în jos spre ghetele lui zgâriate, în loc să o privească pe Eva în ochi.

-Da?

-Este o doamnă într-o trăsură care vrea să vorbească cu dumneavoastră.

- Cu mine?

- Da, domnişoară. Chiar acolo, dincolo de poartă, zise el arătând spre gard.

Ea îi mulţumi, îşi luă la revedere de la Carew şi se îndreptă spre ieşire. Săpăturile aveau să continue, excavatoarele cu abur urmau să scoată pământ fără încetare, cu muncitorii care lucrau în schimburi. Totul mergea rapid - o uşurare, pentru că Eva ar fi fost cea penalizată dacă construcţia rămânea în urma programului.

O trăsură neagră care părea scumpă aștepta la colțul străzii, o trăsură care fusese destul de folosită de-a lungul anilor. Deși cu siguranță nu era în stare proastă, trăsura aparținea unei familii cu bani moșteniți, nu una care încerca să facă paradă cu proaspăta avere obținută.

Ce doamnă cerea să o vadă pe Eva? Nu știa pe nimeni aici în afară de Nora și de mătușa ei - și Nora ar fi intrat pur și simplu pe șantier, în loc să o cheme.

Un valet îmbrăcat în livrea deschise portiera și ajută o femeie înaltă și brunetă să coboare cele două trepte. Era elegantă și rafinată, cu trăsături dure, care lăsau să se înțeleagă statul și încrederea. O femeie obișnuită să obțină ceea ce vrea. Eva se opri pe trotuar și așteptă curioasă.

Când misterioasa matroană ridică ochii, o privire familiară o străpunse pe Eva pe loc. Trase aer adânc în piept. Era oare... mama lui Phillip?

Femeia purta o rochie de după-amiază violet uimitoare. O creație Worth, dacă ar fi fost să ghicească Eva. Măgulitoare prin simplitatea și inventivitatea ei, rochia era un amestec de satin și bengalin, cu naturi de sidef în față, de-a lungul corsajului. în comparație, bluza și fusta ei de un bej prăfuit păreau de-a dreptul neîngrijite.

- Domnișoara Ashford? întrebă femeia.

-Eu sunt domnișoara Ashford. Și dumneavoastră sunteți?

Femeia îi întinse mâna înmănușată, pe care Eva o scutură prompt. Strângerea de mână fu puternică.

-Sunt doamna Mansfield. Lucrați pentru fiul meu.

Deci era mama lui. Se zvonea că aproape tuturor în New York le era teamă de ea, și Eva putea înțelege foarte bine de ce. Cu toate astea însă, Eva nu era genul care să se lase intimidată, indiferent de persoana pe care o avea în față. Se certa în mod obișnuit cu ingineri, contractori, comercianți și muncitori. Putea face față la orice.

-Așa este. Cum vă pot ajuta?

Doamna Mansfield o privi gânditoare.

-Fiul meu vorbește foarte elogios despre abilitățile dumneavoastră, dar eu sunt curioasă ce calificări aveți pentru a superviza acest proiect.

Calificările... ei? Eva rămase cu gura căscată.

-Poftim?

-Am motivele mele pentru care întreb.

-Şi eu am motivele mele să nu vă răspund. Apoi adăugă: Doamnă.
Buzele doamnei Mansfield tresăriră abia perceptibil. De fapt, dacă Eva ar fi clipit nu ar fi văzut asta.
-Aveţi dreptate. Lucraţi pentru E.M. Hyde?
- Lord Cassell - şi da, lucrez pentru el.
-Am auzit că Excelenţa Sa este bolnav.
Unde ducea această conversaţie tendenţioasă? Eva se strădui din greu să-şi păstreze răbdarea şi îi răspunse calm:
-O mică gripă. Fără îndoială că îşi va reveni în scurt timp.
- Credeţi că poate lucra la ceva nou cât nu se simte bine?
Eva se gândi la chipul moale al tatălui său, la ochii goi. Ultima dată când îl văzuse, chiar înainte să plece spre America, el nu îşi amintise numele ei, crezuse că era soţia lui decedată cu mult timp în urmă. în aceste zile momentele lucide erau din ce în ce mai puţine, şi fiecare conversaţie cu el era preţioasă, de parcă ar fi putut să fie ultima. Data viitoare poate nu îşi va mai putea aminti de ea deloc - ceea ce aproape îi frângea inima. Nu era pregătită să îl piardă, acest bărbat care era încă curajosul, sclipitorul ei tată.
Cu toate astea însă, continuă să mintă:
-Desigur. Eu comunic des cu Excelenţa Sa.
-Excelent. Am un mic proiect pentru care aş vrea părerea sa. Banii nu sunt o problemă. Sunt dispusă să plătesc oricât cere pe consultaţie.
Eva analiză cuvintele. O consultaţie... unde banii nu erau o problemă? Detesta să refuze aşa ceva - în numele tatălui ei, desigur.
-Aş fi bucuroasă să mă întâlnesc cu dumneavoastră şi apoi să cer sfatul Excelenţei Sale. Când?
- Luni se poate? Scoase o carte de vizită şi o întinse cu două degete înmănuşate. Vă aştept la ora două.
O privire rapidă la cartea de vizită îi arătă adresa doamnei Mansfield. Fifth Avenue şi Fifty-Ninth Street, fix în mijlocul cartierului milionarilor. Acelea erau cele mai mari şi mai scumpe case din oraş.
-Prea bine. îmi voi aduce caietul şi creionul.
Acordul nu avu nici un efect asupra doamnei Mansfield, şi Eva bănui că nimeni nu-i spusese vreodată nu. Doamnei Mansfield nici măcar nu îi trecuse prin cap că Eva ar putea refuza. Exact ca fiul ei.
Doamna Mansfield îşi încrucişă braţele.
-Aş aprecia o mică favoare, însă.

-Da?

Expresia ei deveni mai dură, voinţa de fier fiind fără îndoială vizibilă.

-Vreau ca această întâlnire să rămână între noi două. Fiul meu nu are de ce să ştie.

Eva îşi strânse buzele ca să nu zâmbească. Oh, asta era prea delicios. Ce oare dorea mama lui să îi ascundă? încuviinţă rapid din cap, gata să fie părtaşă în această conspiraţie împotriva lui Phillip. Omul merita o răzbunare după ce îi bântuise visele cu chipul lui frumos şi umerii ridicol de laţi.

- Desigur. Nu voi pomeni nici un cuvânt.

- Excelent. Vă voi aştepta luni după-amiază, atunci.

- Pe luni. O după-amiază frumoasă.

Doamna Mansfield plecă într-un vârtej de violet, lăsând-o pe Eva pe trotuar, întrebându-se ce punea la cale mama lui Phillip... şi de ce nu voia ca fiul ei să afle.

Phillip îi asculta cu jumătate de ureche pe Carew şi pe Milliken care dezbăteau ramificaţiile teribilei furtuni din ziua anterioară. Ar fi trebuit să pună întrebări pertinente despre teren şi program, dar el era distras. Eva era acolo, plimbându-se şi luând notiţe, studiind şi măsurând cu ochii ei pasionaţi, în timp ce fustele ei albastre se legănau înainte şi înapoi. Femeia asta îl fascina, cu inteligenţa ei sclipitoare şi încăpăţânarea ei energică, toate înfăşurate într-un pachet delicios capabil să aducă un bărbat în genunchi. Era diferită de orice altă femeie pe care el o cunoscuse.

încercase să uite. Chiar încercase. își spusese de sute de ori să nu se încurce cu ea din nou. Să stea aproape, dar nu *prea* aproape. Să menţină un nivel profesional.

Dumnezeu să-l ajute, dar logica nu funcţiona. încă o dorea. O foame incontestabilă pentru ea îi intrase sub piele. își amintea clar energia dintre ei din noaptea furtunii, cum ea tremurase la atingerea lui. Sunetele când avusese orgasm...

Căldura îi inundă vintrele, conștienţa îi înţepa pielea. Se desprinsese de acele amintiri de mai multe ori în ultimele zile. Acum o privea în timp ce îngenunchea şi apăsa pământul cu degetele goale. Nu era o femeie căreia să îi fie teamă să își murdărească mâinile... şi de ce i se părea asta aşa de atractiv?

- Domnule Mansfield, ne ascultaţi?
întoarse capul şi îi văzu pe Carew şi Milliken încruntându-se la el. Despre ce vorbiseră? își ridică mâinile şi încercă să răspundă la nimereală.
- Haideţi să nu ne grăbim. Nu ar trebui să ne grăbim cu nimic.
Sprâncenele închise ale lui Carew coborâră până aproape se întâlniră.
-V-am întrebat dacă vreţi să vorbiţi cu domnul Weller. Se află în spatele dumneavoastră.
Ce căuta inspectorul în construcţii al oraşului aici? Phillip se întoarse şi întinse mâna către omul mare care se contura în spatele lui.
-Weller. Cărui fapt datorez plăcerea?
Richard Weller purta un costum cu carouri galbene şi maro, o vestă maro întinsă peste talia mare. Lanţul ceasului de aur strălucea în soarele dimineţii.
- Domnule Mansfield. Mă întreb dacă putem discuta despre planurile dumneavoastră.
Phillip simţi suspiciunea cum îi urcă pe şira spinării.
- Credeam că am discutat deja despre subiect. De mai multe ori, dacă nu mă înșel.
Weller studiase planurile lui Hyde cu lupa, punând multe întrebări care avuseseră nevoie de răspunsuri detaliate de la arhitectul din Londra. Carew intervenise și el, certificând că hotelul urma să aibă o structură solidă, la fel cum o făcuseră și alți ingineri din oraş.
-M-am răzgândit. Opresc construcţia până când...
Phillip înlemni.
-*Poftim?* Nu puteţi face asta. Am început deja, zise el arătând cu mâna spre imensa groapă din pământ.
Weller nu dădu înapoi în faţa furiei lui Phillip.
- Ba chiar pot dacă clădirea dumneavoastră este un pericol pentru oraş. Mă tem că...
- Este vreo problemă?
Extrem de indignat, Phillip se uită la Eva, care tocmai se poziţionase între el şi Weller.

- Ne închide, zise el printre dinţii strânşi.

La dracul Simplu fapt că o spunea cu voce tare îl enerva şi mai mult. Nenorocitul ăsta de oraş. Nimic nu putea fi vreodată uşor, nici pentru un Mansfield. Avea să fie batjocura tuturor în curând dacă proiectul acesta eşua.

- Să ne închidă? zise Eva înclinându-şi capul şi adresându-se calm inspectorului.

Carew şi Milliken se apropiara şi ei.

-Care este problema?

Weller îşi drese vocea, privind la chipurile neliniştite care îl înconjurau.

-Greutatea. Clădirea dumneavoastră se va prăbuşi din cauza greutăţii.

Hyde venise cu o idee inedită şi inteligentă de a susţine greuta tea clădirii. întreaga structură avea să fie sprijinită pe un grilaj de oţel Bessemer, permiţând astfel interiorului să susţină greutatea în loc ca aceasta să fie susţinută de pereţii exteriori. Phillip verificase personal viabilitatea structurii împreună cu nu mai puţin de patru ingineri, inclusiv Carew.

- Nu, nu se va prăbuşi, zise Eva. Greutatea se susţine pe cadrul intern. Hotelul va cântări o treime din cât cântăreşte o clădire construită după vechile metode, unde greutatea se sprijinea pe zidurile exterioare.

-Asta bănuiţi.

Ea rămase dreaptă.

-Nu, *ştiu.* Chiar dacă nu am făcut eu calculele, au folosit deja această metodă în Chicago pentru clădiri mai înalte, sublinie Eva. Şi clădirea Tacoma, şi clădirea Asigurărilor Imobiliare...

- Domnişoară Ashford. Weller pronunţă cuvintele cu scârbă, de parcă ar fi simţit mirosul unei grămezi de bălegar lăsată la copt în soare. Nu suntem în Chicago. Poate că acolo se joacă cu regulile, dar în New York suntem mai atenţi. Nu vrem să avem o clădire de paisprezece etaje prăbuşindu-se în mijlocul oraşului.

-Treisprezece etaje, îl corectă ea. Şi mai sunt două clădiri în Liverpool, Anglia, care au folosit aceiaşi tehnică. Nu există nici un risc ca această clădire să se prăbuşească.

El făcu un gest către Eva, dar i se adresă lui Phillip:

-Asta este doar orgoliu, şi în plus domnul Hyde nici măcar nu este aici să apere...

-*Eu* sunt aici. Eva îşi încrucişă braţele pe piept. Şi îl voi apăra eu.

-Nu vreau să vă jignesc, domnişoară, dar de ce aş crede o secretară?

Phillip interveni:

-Este asistenta lui Hyde, nu secretara lui, şi cunoaşte foarte bine aceste planuri, la fel de bine ca însuşi Hyde. Ea - şi domnul Carew - vă pot răspunde la orice întrebări, vă pot linişti orice temeri puteţi avea.

Doamne, spera ca asta să fie adevărat. Risca trei milioane de dolari şi reputaţia sa.

-Vă arăt bucuros din nou calculele mele, interveni Carew. Proiectul lui Hyde este solid.

-Se întâmplă să ştiu, zise Phillip, că Pulitzer foloseşte acelaşi cadru ca structură - şi el face o clădire cu douăzeci şi trei de etaje. De fapt, inginerii clădirii Pulitzer verificaseră proiectul lui Hyde anul anterior. De ce nu sunteţi în centrul oraşului, să verificaţi proiectul lui?

Weller se foi şi îşi feri privirea.

-Am vorbit cu domnul Pulitzer şi suntem mulţumiţi de faptul că clădirea lui este solidă ca şi structură.

Dintr-odată Phillip îşi dădu seama exact de ce era Weller acolo, în loc să fie în centrul oraşului. Dracu să îi ia pe cei din Tammany Hali. Keene şi Crocker stârneau probleme pentru a-şi demonstra punctul de vedere. Făcu un pas în faţă ameninţător, încolţindu-l pe Weller.

- Nu ştiu cât de mult te plătesc, zise el încet, dar ştiu exact cine este în spatele acestui lucru. Gândeşte-te de două ori înainte de a-ţi face un duşman din mine, Weller. Şi eu am prieteni sus-puşi - în locuri *legale.*

- Domnule Weller. Eva păşi din nou în faţa lui Phillip, blocându-i calea spre inspector. Poate că dumneavoastră, cu domul Carew şi cu mine ar trebui să ne retragem undeva să discutăm despre asta. Să revedem planurile înainte de a lua decizii pripite?

Weller părea din ce în ce mai nesigur.

-Nu ştiu...

-Aţi încercat vreodată un adevărat ceai englezesc după-amiaza?

La întrebarea Evei, Milliken rămase cu gura căscată, în vreme ce Carew se încruntă, deși de obicei avea o expresie relaxată. Aceiași surpriză îl făcu și pe Phillip să tresară, deși încercă să ascundă asta. Ceai? Vorbeau despre *ceai?* își pierduse mințile?
Weller păru luat prin surprindere.
- Nu, nu pot să zic că am avut ocazia, domnișoară.
-Atunci insist să mă însoțiți în această după-amiază pentru un ceai cum trebuie. Domnul Carew va participa de asemenea și vom discuta despre situație mai în detaliu.
Weller privi spre Phillip, apoi spre Eva.
- Bănuiesc că putem face asta. Trebuie să insist să opriți munca pe șantier până discutăm, totuși.
Phillip își încleștă pumnii.
-Bineînțeles că nu...
- Bine. Eva puse o mână pe brațul lui Phillip, încheind discuția. Domnule Milliken, haideți să le dăm oamenilor o zi liberă, plătită desigur.
Un șir întreg de înjurături îi trecu lui Phillip prin cap, dar nu spuse nimic, scrâșni doar din dinți și încercă să nu trimită un pumn în falca lui Weller. Ar fi bine ca ea să aibă un motiv bun pentru toate astea. Să facă ce cerea Weller era împotriva a tot ce credea Phillip.
- Domnule Mansfield?
Domnul Milliken se uită la Phillip pentru confirmare. El încuviință rapid din cap, și Milliken făcu stânga împrejur ca să închidă șantierul pentru acea zi.
-Am o întâlnire la ora două, deci poate veniți la ora patru?
îi oferi lui Weller o carte de vizită embosată, apoi îi dădu una și lui Carew.
Weller studie adresa.
- Bănuiesc că pot face asta.
- Excelent. Ne vedem atunci.
Weller plecă încuviințând din cap pentru ultima dată, iar Phillip se apropie de Eva.
- Carew, lasă-ne singuri pentru un moment.
Inginerul își ridică mâinile și începu să se retragă.
- Ne vedem la ora patru, domnișoară Ashford. Mansfield.
- Particip la această întâlnire, o informă el imediat cum rămaseră singuri.

- Nu, nu participi. Weller nu te place şi este clar că sentimentul este reciproc. Nici nu-ţi poţi controla temperamentul când eşti m preajma lui şi eu nu pot să stau îngrijorată că tu o să strici toate vorbele mele dulci din această întâlnire.

-Vorbe dulci?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Phillip, există momente când dacă te porţi ca un bătăuş nu ajungi nicăieri. Acum este un astfel de moment. Nu l-ai văzut pe Weller? Se aştepta ca tu să latri şi să mârâi la el, şi era gata de bătaie. El are puterea aici şi trebuie să găsim o cale să avem şi noi puţină putere. De aia vreau să nu fie pe şantier, ci într-un mediu nefamiliar.

- Doar nu crezi că o ceaşcă de Earl Grey şi câţiva biscuiţi vor rezolva problema asta, nu?

-Asta doar demonstrează că nu ai mâncat niciodată biscuiţi buni. Stai departe de întâlnire.

-Nu.

-Ai încredere în mine?

Phillip îşi încleştă maxilarul şi încercă să se gândească la un răspuns potrivit.

-Din nou, nu are nimic de-a face cu abilităţile tale. Ăsta este hotelul meu, banii mei. Nu pot sta fără să fac nimic în după-masa asta, ştiind că soarta unei decizii atât de importante nu este în mâinile mele.

-Atunci păcat, pentru că îţi interzic să intri în casa familiei Cortland.

- Eva, eu conduc aici - nu tu. Dacă vreau să fiu acolo, nici o brigadă de oameni înarmaţi nu mă poate opri.

- Poţi să vorbeşti cu Weller separat, dacă eu nu reuşesc să îl potolesc. Ce zici de asta?

- Nu. Trebuie să fiu la această întâlnire. Bănuia că putea să facă un *mic* compromis. Pentru Eva. Dacă promit să stau tăcut şi să nu scot un cuvânt?

- Eşti în stare de o astfel de faptă uimitoare?

Enervarea se răsuci în el.

- Da - şi din moment ce nu mă poţi împiedica să vin, asta este cel mai mult ce poţi obţine de la mine.

- Bine, dar nu scoţi un cuvânt, Phillip.

-Bine. Oftă şi se prinse de nas. Unde este întâlnirea ta de la ora două?

Ea îşi ridică fustele şi începu să se îndepărteze.
- Nu este treaba ta. Ne vedem la patru.

CapitoCui8

Stăpâna familiei Mansfield locuia într-un conac în inima cartierului milionarilor. Casa era proiectată în stilul celui de-al doilea imperiu francez, cu margini dantelate de fier în jurul unui acoperiş înalt mansardat şi cu ferestre cu fronton elaborate. O scară de piatră impresionantă cu balustradă conducea spre intrarea principală. Casa era modestă prin comparaţie cu opulentele conace Vanderbilt şi Astor din cartier, dar averea proprietarului nu putea fi pusă sub semnul întrebării. Uşa se deschise înainte ca Eva să folosească inelul de metal aurit.

- Domnişoară Ashford, spuse majordomul zvelt, făcându-i semn să intre. Doamna Mansfield vă aşteaptă.

- Mulţumesc.

Holul de marmură era impresionant, din marmură albă de Carrara, accentuată de sculpturi italieneşti, covoare luxuriante şi tablouri remarcabile. O uriaşă lucarnă cu vitralii opalescente se afla cu trei etaje mai sus, lumina colorată reflectându-se din cristalele care ornau candelabrul de sub ea. O scară maiestuoasă urca graţios spre etajele superioare, curbându-se pentru a armoniza spaţiul, dominând într-o manieră teatrală. Eva l-ar fi felicitat pe proiectant dacă ar fi fost posibil.

îşi lăsă umbreluţa la majordom şi apoi îl urmă în salon. Casa era tăcută, fără voci şi paşi, în afară de ai ei şi ai majordomului. Nici măcar ticăitul unui ceas nu se auzea. Semăna puţin cu un mormânt - un mormânt frumos, nepreţuit.

Primul lucru pe care Eva îl observă în salon fu tavanul aurit. Clipi de la strălucire. Apoi o văzu pe doamna Mansfield, care purta o rochie de un albastru pal, care aproape se asorta cu tapetul.

- Domnişoară Ashford. Veniţi, luaţi loc, spuse femeia mai în vârstă şi făcu un gest către canapea.

în vreme ce se aşeza, Eva observă că pe masa joasă de cireş se aflau nişte suluri lungi de hârtie. Acestea erau schiţe, desene arhi-

tecturale pe hârtie de calc. Acesta trebuia să fie proiectul pentru care doamna Mansfield avea nevoie de o părere. Pe Eva o mâncau degetele să desfacă sulurile și să le analizeze.

- Mulțumesc că ați venit, domnișoară Ashford. Aş prefera să nu pierdem timpul cu vorbărie inutilă, dacă nu vă deranjează.

Eva aprecia abordarea directă a femeii mai în vârstă. Și ei îi convenea promptitudinea, mai ales că avea o altă întâlnire în mai puțin de două ore.

- Chiar deloc. Cu ce vă pot ajuta?

-Aş vrea să mă consult cu angajatorul dumneavoastră în legătură cu o mică adăugire la căsuța mea din Newport.

Eva știa destul despre americani încât să știe că de fapt „căsuță" însemna conac. Și știa destule despre doamnele din New York ca să își dea seama că „mic" însemna de fapt „obscen de mare".

-Văd că deja aveți planurile făcute.

-Așa este. Mama lui Phillip se întinse după sulurile de hârtie. Vreau să demolez aripa de est și să o măresc. Arhitectul mi-a prezentat ceva absolut de neconceput. Angajatorul dumneavoastră are o reputație remarcabilă și eu sper ca el să dorească să ofere o consultație pe acest proiect.

Curiozitatea Evei era stârnită.

- De neconceput?

- Cu siguranță. Să vă arăt. începu să desfacă una dintre schițele aflate pe masa de ceai. Casa a fost construită în urmă cu treizeci de ani. Atunci aveam o familie mică și nici eu nu luasem în considerare cât de mult se va schimba Newport în tot acest timp.

Ah, deci doamna Mansfield voia mai mare şi mai bine, o casă care să corespundă statutului ei din oraș. încuviință din cap și făcu un gest către desene.

-înțeleg. Să vedem ce au propus.

întâi îi arătă parterul și fațada. Stoneacre era o casă englezească georgiană în stilul Palladian, case tipice construite la începutul şi mijlocul secolului. O lăsă pe doamna Mansfield să vorbească despre noul proiect, cum aripa extinsă avea să îmbunătățească capacitatea. Dormitoare mai mari, dușuri noi în toate băile, un sistem nou de răcire care avea să funcționeze în verile fierbinți de vară...

Mai erau şi câteva dormitoare mai mici, „pentru nepoţi", explică doamna Mansfield. Eva încercă să nu se gândească la Phillip cum umplea acele dormitoare mici cu copii perfecţi, făcuţi fără dubiu cu o femeie pretenţioasă şi adecvată, care nu ar fi săpat niciodată în pământ cu mâinile goale.

Era ridicol cât de mult o afecta ideea. Nu voia să se mărite, nici măcar cu un bărbat aşa de frumos şi ambiţios cum era Phillip. Da, el înţelegea arhitectura şi iubea tot ce ţinea de clădiri, dar dincolo de asta nu se mai potriveau. El ar încerca să controleze fiecare mişcare a soţiei lui... şi Eva nu ar fi tolerat niciodată asta.

- Deci, concluzionă doamna Mansfield, mi-au propus să înfăşurăm casa într-un fel de stucatură şi să o protejăm. Apoi să construiască o anexă folosind unele dintre detaliile arhitecturii *beaux art* care este la modă acum.

Eva se încruntă când auzi.

-Au testat fundaţia şi centrul casei să se asigure că structura este solidă?

- Nu, confirmă doamna Mansfield. Dar nu-mi place nici una dintre schiţele pentru exterior. Parcă ar fi făcute... în pripă.

Eva fu de acord. Ideea semăna puţin cu învelirea unei plăcinte de mere în pandişpan. Dedesubt ar fi fost o mizerie.

- Metoda asta a fost folosită pentru a salva costurile?

-Au avut un buget generos. Tot ce am cerut a fost să se păstreze cât mai mult posibil din clădirea originală, dar s-o modernizeze.

- După mine, ce v-au propus este o greşeală. Fundaţia trebuie să poată suporta greutatea în plus. Teoretic, orice s-a construit în urmă cu treizeci de ani ar fi încă solid, dar nu se ştie niciodată. Am văzut clădiri care aveau mai puţin de zece ani şi începuseră să crape.

- Deci cum aflăm asta?

- Luăm măsurători şi calculăm. Structura ar trebui examinată cu grijă. Ea studie schiţele. Spuneţi-mi, dacă vreţi ceva în stilul *beaux art,* de ce nu dărâmaţi totul şi nu reconstruiţi?

Chipul doamnei Mansfield căpătă o expresie ciudată, aproape îndurerată.

- Soţul meu a construit această casă pentru mine la aniversarea a cinci ani de la căsătorie, a fost un cadou. Nu sunt dispusă să o pierd.

Cine ar fi ghicit că bătrâna doamnă era aşa de sentimentală? Eva mai văzuse asta înainte la alţi clienţi.

- Dacă aţi păstra partea centrală, zona asta de aici? Arătă spre holul de la intrare, flancat de salon şi de sufragerie. Să dărâmăm totul pe ambele părţi şi să construim aripi noi. Poate adăugăm o logie în spate pentru a capta aerul de mare şi o conectăm cu dormitoarele.

- Sună minunat, dar este mai mult decât am nevoie. Poate angajatorul dumneavoastră ar avea o soluţie?

Eva se lăsă pe spate, sprijinindu-se de canapea, amintindu-şi că doamna Mansfield credea că ea nu era decât asistenta lui Hyde.

- îl consult bucuroasă pe Excelenţa Sa, dar ceea ce vreţi dumneavoastră cere un echilibru delicat. Vreţi să modernizaţi o structură care are valoare sentimentală pentru dumneavoastră, amestecând două stiluri complet diferite, prin urmare nimic nu vă va mulţumi. Nu puteţi avea ambele lucruri. Dacă încercaţi, schimbarea este sortită eşecului din start.

Femeia rămase cu gura căscată uşor - era clar că nu se aştepta ca Eva să expună situaţia atât de direct. Dar tânăra putea să vadă clar că doamna Mansfield îi îndrepta pe toţi spre eşec: pe arhitect, pe contractor, pe ea însăşi. Nimeni nu avea să fie mulţumit de rezultate - şi casa merita mai mult. Doamna Mansfield îşi întoarse privirea spre ferestre, unde trecea traficul aglomerat de după-masă de pe Fifth Avenue. Trăsuri, căruţe, cupeuri şi din când în când câte un bărbat călare mergând la trap pe această arteră principală. Secundele se auzeau ticăind, zgomotoase în camera tăcută şi în casa şi mai tăcută.

- Bănuiesc că aveţi dreptate, spuse femeia mai în vârstă după un moment mai lung. Nu mă gândisem din punctul ăsta de vedere, dar are sens.

- Nu este nimic în neregulă cu casa aşa cum este. Este o casă adorabilă de vară.

- Da, este. Privi spre schiţe. Aşa de multe amintiri fericite acolo. Dar trebuie să mă uit spre viitor, nu spre trecut. Walter al meu ar înţelege.

- Foarte bine. Sunt sigură că arhitecţii dumneavoastră pot revizui planurile...

- Nu, aş vrea s-o faceţi dumneavoastră.

- Eu? Aproape râse, dar din fericire înăbuşi reacţia la timp. Vreţi să spuneţi E.M. Hyde.

- Nu, domnişoară Ashford. Aproape mereu spun direct la ce mă refer. Mă refer la dumneavoastră.

Eva nu știa ce să spună. „Spune da, proasto. Ai nevoie disperată de bani și apoi, acesta ar fi primul tău proiect, cu numele tău." îi ieși în schimb:

-De ce?

Doamna Mansfield se așeză mai bine pe canapea și își încrucișă brațele.

-Fiul meu vorbește foarte frumos despre dumneavoastră și el nu este genul care să tolereze ușor proștii, mai ales femeile. Dacă ați fi fost o incompetentă, v-ar fi înlocuit deja. Și este clar din întâlnirea noastră că spuneți ceea ce gândiți - și Dumnezeu știe că apreciez o femeie puternică și care poate spune ce gândește.

Eva nu o putea contrazice. Nu avea să învețe niciodată arta de a fi fățarnică sau de a se purta politicos de dragul politeții.

-Atunci vă mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere să mă ocup de asta. Am să schițez ceva și vă trimit cât de curând posibil. Aș putea să vizitez Stoneacre între timp? Aș vrea să iau pulsul locului și să văd ce se poate salva.

își dădu seama că ideea îi plăcu doamnei Mansfield.

- Desigur. Eu plănuiesc să mă întorc în Newport miercuri. Puteți veni în vizită oricând.

-Voi veni. Mulțumesc.

- Cum vi se pare munca alături de fiul meu?

Eva înghiți în sec și încercă să se gândească la un răspuns potrivit, rugându-se în tot acest timp ca pielea ei palidă să nu se facă roz.

- Este corect. Pe lângă procesul de construcție, știe și arhitectură. Este mult mai implicat decât mi-am imaginat eu.

- O spuneți ca și cum nu ați fi sigură dacă asta este bine sau nu.

-Asta este pentru că încă nu am decis, zise ea onest, și doamna Mansfield râse.

-Fiul meu este foarte ambițios. Nu era așa, să știți. Nu a fost mereu așa de dur. Dar mă tem că asta face o inimă frântă unui bărbat tânăr.

- O inimă frântă?

Eva aproape căzu de pe canapea. Phillip fusese îndrăgostit?

- Oh, da. Nu sunt sigură că ar fi mulțumit să afle că împărtășesc povestea, totuși. A fost destul de cunoscută la vremea respectivă. Lui i se pare umilitoare, deși nimic nu a fost din vina lui. L-a învățat însă o lecție valoroasă - că oamenii deseori nu sunt ceea ce par.

Eva simţi vinovăţia pe limbă, în vreme ce se lupta să formuleze un răspuns. Phillip mai fusese păcălit în trecut - de o femeie cu care voia să se însoare? Doamne, îşi putea doar imagina lovitura primită de orgoliul lui.

Şi acum Eva îl minţea în legătură cu sănătatea tatălui ei şi cu cine era adevăratul arhitect din spatele noului hotel Mansfield. Ar fi furios dacă ar fi să afle vreodată adevărul.

Nu trebuie să afle niciodată. Orice s-ar întâmpla, trebuia să se asigure că el nu o să afle niciodată ceea ce făcuse ea. Nu voia să distrugă această... prietenie pe care o dezvoltau. Era importantă pentru ea.

îşi dădu seama că doamna Mansfield se uita fix la ea într-un mod ciudat.

- Ei bine, cu siguranţă voi ţine cont de asta când am de-a face cu el. Ar trebui să plec, mai am o întâlnire în curând. Am să vă telegrafiez în legătură cu o vizită la Stoneacre. Poate duminică?

Doamna Mansfield se ridică, lungul ei şirag de perle cloncă- nind uşor.

-Ar fi minunat. Abia aştept.

Deşi fu martor la întreaga întâlnire, Phillip nu putea să spună cum exact reuşise Eva. Cu ceai negru şi prăjiturele de calitate, Eva îl fermecase pe Weller şi îi calmase grijile legate de integritatea structurală a hotelului. Şi mai important, îl câştigă clar de partea lor. Tammany Hali nu mai avea nici o şansă să îl corupă pe Weller din nou.

împreună cu Carew, revizuise cifrele, explicase sistemul cu cadru de oţel şi cum se conecta cu grinzile de susţinere. Vorbiră despre abaterile existente pentru a contrabalansa forţele laterale şi verticale, cum ar fi presiunea vântului şi atracţia gravitaţională, şi chiar despre estimările de sarcină secvenţială din timpul construcţiei. Participase total la discuţie, arătând că are un impresionant bagaj de cunoştinţe.

- Domnule Weller, soţia dumneavoastră trebuie să încerce gemul de stafide, spunea acum vulpiţa roşcată. Voi cere bucătăresei să ne trimită un borcan înainte să plecaţi.

Făcu un semn valetului, care încuviinţă din cap şi ieşi din cameră.

- Mulţumesc. Vârful urechilor lui Weller se înroşiră. Sunt sigur că va aprecia amabilitatea dumneavoastră.

- Plăcerea este a mea. Este un mod de a împărţi lucruri din iubita mea ţară. Vreţi şi dumneavoastră unul, domnule Carew?

Carew încuviinţă din cap.

- Da, aş vrea. Mulţumesc.

- Mai aveţi întrebări pentru noi, domnule? îl întrebă ea pe Weller. Puteţi reveni pe şantier de câte ori aveţi nevoie, desigur, dar am în-credere că v-am răspuns la toate îngrijorările.

- Mai mult decât suficient, aş zice eu. Hyde este foarte inteligent şi îmi este clar că nu şi-a pus încrederea în dumneavoastră degeaba.

- Sunteţi prea amabil şi cuvintele cu siguranţă sunt un confort pentru domnul Mansfield, care a fost foarte răbdător acolo, în colţul lui.

Toţi se întoarseră spre Phillip şi el zâmbi încordat. Da, era profund uşurat, dar mult prea impresionat, mult prea... zăpăcit pentru a se alătura veseliei.

Eva se ridică, punând punct vizitei interminabile, şi ceilalţi se ridicară şi ei. Phillip se ridică mai încet, cu o stranie anticipare fier-bându-i în stomac. Femeia asta îl nedumerea şi îl atrăgea; o făcuse din prima clipă când o întâlnise pe vapor. încercase să uite noaptea aceea, să menţină relaţia lor la nivel profesional - nu personal. Nu reuşea.

Phillip detesta să eşueze.

Bineînţeles. Răspunsul îi apăru clar. Trebuia să o aibă şi pe ea, *şi* hotelul. Urma să o convingă să continue de unde rămăseseră cât fuseseră pe Atlantic. întoarse ideea pe toate părţile, lăsând-o să se sedimenteze în venele lui. Cu cât o analiza mai mult, cu atât avea mai mult sens. De ce să nu se lase pradă atracţiei dintre ei cât ea era încă în New York?

Nu avea experienţă, recunoscuse asta în acea zi în biroul lui, dar el se putea asigura ca ea să rămână virgină pentru viitorul ei soţ. Existau multe alte feluri de a oferi şi de a primi plăcere dincolo de actul sexual. Tânjea să le experimenteze pe toate cu ea.

Toţi plecau. Dădu din cap către cei doi bărbaţi care plecau, strân-gându-le mâinile, dar fără să vorbească, apoi rămase singur cu Eva.

Imediat cum se închise uşa, ea căzu pe canapea şi oftă.

-A fost absolut obositor.

- Nu, zise el, aşezându-se lângă ea. A fost absolut remarcabil. Ai realizat un miracol, Eva.

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet de automulţumire, încrezut.

-Am reuşit, nu-i aşa? Probabil te doare să recunoşti, după ce ai avut îndoieli aşa de mari în privinţa mea.

-Nu așa de mari cum ai crede, de fapt.
Ea se întinse să ia o mică tartă cu căpşune.
-Şi de ce zici asta?
- Pentru că am avut toată încrederea în tine şi în Carew.
Ea pufni şi luă o gură din desert. Ochii ei se închiseră cu un geamăt, lăsându-se cuprinsă de ceea ce el recunoscu ca fiind o plăcere extremă, similară cu momentul când avusese orgasm în cabina lui. Prin sânge şi pe coloana spinării simţi cum îi sfârâie un flux de electricitate.
„în curând", îşi jură el. Foarte curând.
-Aş vrea să ieşim să sărbătorim.
Ea se îndreptă.
- Să ieşim? Ce înseamnă asta?
Nu decisese încă, dar știa că trucurile obişnuite pentru a ademeni o femeie aveau să eşueze cu Eva. Nu i-ar păsa de flori sau de ciocolată. Nici nu părea genul care să agreeze opera sau îngheţata. Urma să fie nevoie de creativitate.
- înseamnă că te scot în oraş. înseamnă să petrecem timp împreună unul în compania plăcută a celuilalt.
-De ce aş vrea compania ta? Am crezut că am căzut de acord să rămânem prieteni.
Nu mai era cazul. El trecuse de statutul de prieteni şi se îndrepta rapid spre cel de amanţi.
-Aş vrea să renegociem semnificaţia acelui cuvânt.
Ea îşi miji ochii, studiindu-i faţa. Puse jos ce îi mai rămăsese din tartă şi îşi scutură mâinile.
-Atunci cred că trebuie să te duci cu tema asta la etimologi, nu la mine.
-Aici greşeşti. Eşti exact persoana cu care aș vrea să negociez. Ce fel de prieteni suntem, Eva?
- Prieteni care muncesc împreună şi apoi la sfârşitul zilei pleacă separat fiecare la el acasă.
Era suficient de aproape de ea pe canapea încât să se o atingă, dar se abţinu. Trebuia convinsă, dar de data asta fără alcool sau o furtună care să le ameninţe vieţile. Trebuia să ajungă la decizie de una singură, să unească singură punctele, cum doar creierul ei analitic putea. Asta însemna să o ia încet şi să îi explice ce avea în minte. Să stabilească parametrii şi să îi spună ce aşteptări avea.

- Nu este suficient. Vreau să fim prieteni *apropiaţi.* îşi coborî vocea la un ton mai intim. Genul de prieteni care ocazional pot să nu se ducă singuri acasă.
Ea înghiţi cu greu şi liniile delicate ale gâtul ei se mişcară în vreme ce pe frumoasa ei piele albă se întinse roşeaţa.
-Asta nu ţi-a luat mult. Am fost de acord să fim prieteni acum un minut.
- Un pic mai mult de un minut, dar chiar şi aşa, eu cred în adaptare când o situaţie nu mai este potrivită nevoilor mele.
-Aici eu trebuie să întreb de nevoile tale - ceea ce ar rezulta într-un schimb de insinuări şi împunsături verbale?
El rânji, larg şi fără un gram de ruşine.
- Dacă vrei.
îşi lovi exasperată genunchii cu palmele.
- Nu ştiu ce să zic despre asta. Mă zăpăceşti la fiecare pas. Mai mult, nu-mi pot bate capul cu nevoile tale când mă chinuiesc să le descopăr pe ale mele.
- Şi eu simt la fel, dar nu mă pot opri să nu mă uit la tine, să nu mă gândesc la tine. îmi tot amintesc noaptea aceea de pe vapor.
Privirea i se îndreptă în altă parte, apoi Eva se foi pe canapea. Dar nu se mişcă, şi el se gândi că probabil era intrigată.
Bănuiala lui fu confirmată când ea întrebă:
-Şi ce anume mai exact propui?
- O multitudine de plăceri, milady.
Se întinse şi îi atinse încheietura cu vârful degetului, făcând un cerc pe pielea ei moale. Adora încheietura femeii, oasele fine şi înguste care erau aşa de feminine, iar ale Evei erau în mod special încântătoare. Mângâie abia atingând suprafaţa suplă şi goală şi dintr-odată îşi dori să o atingă cu gura acolo, să treacă cu limba peste acel loc. Să îl lingă, să ia urma venelor albăstrui şi să descopere dacă nervii erau la fel de sensibili cum spera el.
- Doar că de data asta vei fi complet trează.
Un mic tremur o străbătu şi ea îşi linse buzele.
-Este o idee groaznică. Eu nu sunt...
„Interesată? Atrasă de tine?" O mulţime de cuvinte îi trecură prin minte în completarea acelei propoziţii pe care ea o lăsase neterminată.

-Nu eşti...?

- Dispusă să risc totul. închise ochii pentru un scurt moment şi clătină în cap. Dacă crezi că mă poţi controla prin...

- Opreşte-te. Degetele lui alunecară pe maxilarul ei, înclinându-i capul până îi găsi ochii. Nu am să amestec cele două lucruri. Asta va rămâne complet separat de orice se va întâmpla cu hotelul înainte ca tatăl tău să vină. Lăsându-şi capul în jos, îşi apropie nasul de obrazul ei, inhalând mirosul de săpun şi feminitatea dulce care îi emana din piele. Şi nu am nici un dubiu că tu vei fi cea care mă va controla.

Corpul ei se clătină şi el simţi victoria. Gura îi ajunse la lobul urechii, pe care îl muşcă uşor. Ea suspină, iar el simţi acel sunet precum un foc care îl străbătea.

- De fapt, încep să mă tem de ce sunt în stare să fac pentru o altă noapte cu tine.

- Nu pot. Pieptul ei se ridica şi cobora repede, dar ea clătină din cap. Viitoarea mea carieră - ca să nu mai zic reputaţia - pot suferi din cauza asta.

-Nu voi permite, Eva. îţi jur, te voi proteja cu tot ce am - prin orice mijloace corecte sau murdare.

-Nici măcar tu nu poţi controla atât de multe, Phillip. Dacă suntem descoperiţi... Nu, nu-mi pot asuma riscul ăsta.

Eva se ridică şi merse până în mijlocul camerei, cu mâinile cuprinzându-şi talia.

-Tot ce-ţi cer este să te gândeşti. Ne-am putea întâlni undeva discret. Nimeni nu ar şti.

- Nu, nici măcar aşa. Eu ies pierzând din acest aranjament.

El se ridică. Din doi paşi fu lângă ea şi se aplecă să îi şoptească la ureche, atingând-o cu buzele pe pielea fină.

- Greşeşti. Amândoi câştigăm.

Ieşi din cameră fără să privească în urmă, lăsând-o să se gândească.

Reflecta la ideea unei aventuri cu angajatorul ei.

Ei bine, mai degrabă încerca să se convingă să *nu* aibă o aventură. Era o idee teribilă, din multe motive, dar Eva nu îşi putea scoate imaginea din cap. Membre transpirate, săruturi adânci, mâinile lui mari şi aspre pe pielea ei goală... Sânii i se îngreunară imaginându-şi cum ar fi fost o noapte împreună.

Și cum rămânea cu cariera ei? Nu se mai lăsase distrasă de un băr-bat înainte, nici măcar de cei trei logodnici. Era pregătită să arunce toată munca ei pentru câteva săruturi? Intimitatea ar fi complicat relația cu el, și ea urma să fie cea care va avea de suferit la sfârșit, fără îndoială. El ar fi putut chiar să o dea afară sau să refuze să o lase pe șantier. Și atunci ea și tatăl ei aveau să fie săraci.

Ar trebui să spună nu.

Și totuși...

Curiozitatea o omora și era cauza a multor ore de nesomn. „O multitudine de plăceri, milady." Dumnezeule, acele cuvinte o făceau să simtă fiori pe șira spinării - chiar și sub soarele arzător de vară.

Drept rezultat era distrasă și neliniștită. Nervoasă și nesigură. Această perioadă ar fi trebuit să fie cea mai incitantă din viața ei, într-un oraș nou, o țară nouă, supraveghind cel mai mare, cel mai prestigios proiect din cariera tatălui ei. în schimb, strica totul tânjind după un bărbat.

Ce era în *neregulă* cu ea?

Se scutură mental și continuă să se plimbe prin perimetrul șanti-erului. Fundația trebuia să fie gata în următoarele săptămâni. Echipa lui Milliken mai folosea din când în când câte o explozie cu dinamită, folosind rogojini țesute din oțel pentru a înăbuși zgomotul, în vreme ce excavatoarele construiau mormane de pietriș și pământ care erau cărate de căruțe. Era cea mai rapidă excavare pe care ea o văzuse, dar și eficientă.

în vreme ce își croia drum printre câteva grămezi de moloz, hotărî să înceapă munca la celălalt proiect, cel pentru doamna Mansfield. Măcar așa va avea mai multe de făcut. Să nu mai stea cu mintea la Phillip și să se concentreze pe lucruri importante, cum ar fi viitorul ei. Poate avea să meargă la Newport a doua zi...

Un zgomot se auzi din stânga ei și își înălță capul. Piatră, pământ și lemn începură să alunece de pe muntele gigantic de lângă ea, bu-cățile mișcându-se și alunecând, rostogolindu-se spre locul unde stă-tea ea. într-o clipă își ridică fustele, se răsuci și fugi la o parte. în spatele ei răsună un bubuit, praful se învolbură, intrându-i în ochi în timp ce ea se grăbea să pună distanță între ea și morman.

Când ajunse într-un loc sigur, se întoarse să inspecteze distrugerea.

Terenul pe care tocmai se aflase era acum îngropat sub bucăți de

lemn, pământ şi piatră. îşi apăsă mâna pe piept, încercând să îşi calmeze inima agitată. Doamne, asta fusese cât pe ce.
-Domnişoară! Unul dintre muncitori ajunse lângă ea, cu faţa brăzdată de praf plină de îngrijorare. Domnişoară, sunteţi rănită?
Ea ridică o mână.
- Sunt bine. Un pic zguduită, dar sunt bine.
-Oh, slavă Cerului. Aţi fi putut fi rănită destul de rău.
Cercetând grămada prăbușită, putea doar să fie de acord.
- Din fericire, sunt iute de picior. L-ai văzut pe domnul Milliken?
-Ââă... Muncitorul îşi scărpină falca şi studie haosul care se întindea înaintea lui. Oh, iată-l că vine, zise el arătând spre figura masivă familiară, care se grăbea în direcţia lor, însoţit de încă doi bărbaţi.
Eva se îndreptă de spate, apoi îşi șterse urmele de uşurare sau de panică de pe chip. „Nu arăta teamă."
- Putem vorbi, domnule Milliken?
- Ce s-a întâmplat? lătră contractorul principal. De ce-mi dărâmaţi mormanele de moloz?
Eva privi spre ceilalţi bărbaţi.
- Ne scuzaţi, domnilor.
Toţi se întoarseră spre Milliken, care le făcu un semn cu bărbia şi bărbaţi plecară. Ea rezistă tentaţiei de a-şi da ochii peste cap. Când vor înceta bărbaţii să desconsidere aşa femeile?
-Trebuie să fiţi mai atent cum puneţi mormanele astea. Cineva ar putea fi rănit.
- Oamenii mei ştiu să nu se învârtă pe lângă mormanele astea. Nimeni nu a fost îngropat sub pietriş pe nici un şantier până acum şi aici nu ar trebui să fie altfel, dacă toate ar rămâne la fel.
-Adică dacă nu aş fi eu aici.
- După cum am spus, un şantier nu este un loc pentru o femeie.
- Da, aţi subliniat asta foarte clar de câteva ori. Eu, din păcate, nu voi pleca, aşa că mai bine vă obişnuiţi cu ideea.
El îşi încrucişă braţele peste piept, încercând fără îndoială să o intimideze.
-Voi vorbi cu domnul Mansfield despre asta.
- Chiar vă rog. între timp, vreau ca aceste mormane să fie asigurate mai bine. Sau altfel voi vorbi eu cu domnul Mansfield... şi cred că va fi de acord că siguranţa pe şantier este mai importantă decât sexul.

Milliken îi întoarse spatele şi se îndepărtă furtunos. Eva respiră lung şi hotărî că are nevoie de o ceaşcă de ceai. Nu, de un pahar de sherry... sau ceva mai puternic.

Porni la lungul drum spre ieşire, gata să lase ziua aceea în urmă. Privirile o urmăreau, dar ea le ignoră şi continuă să meargă. Nu era nici prima - nici a zecea - oară când fusese făcută să se simtă ca o ciudăţenie. De parcă femeile ambiţioase îşi aveau locul în cuştile circului, unde vizitatorii le puteau privi pentru un preţ de un penny.

Un cupeu strălucitor aştepta pe stradă lângă şantier. Pentru o secundă crezu că ar fi putut să fie Nora, dar apoi se iviră picioare lungi îmbrăcate în pantaloni albaştri cu dungi albe... şi inima îi bătu puternic în piept.

Phillip ieşi din trăsură, îndinându-şi umerii musculoşi pentru a ieşi pe portieră. Lumina soarelui care apunea îi colora părul în auriu, aşa de potrivit pentru acest prinţ încoronat al New Yorkului. îi zâmbi în vreme ce se îndrepta spre ea.

- Exact femeia pe care o căutam.

Ea privi chiorâş la el, ferindu-şi ochii de soare cu o mână.

-Ai venit să vezi cât am avansat azi?

- Nu, am venit să te văd.

Stomacul i se strânse la auzul cuvintelor guturale, dar încercă să rămână distantă. Nu îşi putea permite să se lase afectată de el mai mult decât deja o făcuse.

- Cum ai ghicit că eram aici?

Buzele lui formară un zâmbet.

- Unde în altă parte să te găsesc? Din ce mi-a spus Milliken, nu pleci niciodată.

Normal că Milliken ar spune asta.

- Şi de asta m-ai angajat, îţi dai seama.

- Da, acesta este motivul pentru care l-am angajat pe tatăl tău, clarifică el, un memento nu chiar aşa de subtil despre cine era de fapt şeful. El îşi prinse palmele la spate. Deci, dacă eşti mereu aici, când vizitezi frumosul oraş şi când vezi toate clădirile de pe lista ta?

Nici măcar nu se gândise la asta cu proiectul care abia începuse. Nu avea să-şi petreacă timpul în New York ca turist, ci supervizând construcţia hotelului.

- Nu pot să hoinăresc prin oraş acum. Poate după ce fundaţia este...
- Prostii! Ştiam că o să spui asta. O luă de braţ, şi un fior îi străbătu şira spinării când îi simţi degetele afundându-se blând în carnea ei. Hai cu mine. Am o surpriză pentru tine.
- Phillip, chiar ar trebui să mă întorc acasă. Sunt extenuată.
- Fără scuze, Eva. O să merite, ai încredere în mine. O să ţi se pară foarte entuziasmant - şi apoi, îmi datorezi o seară în oraş.

Fără să-i mai dea şansa să se opună, o ajută să urce, apoi discută rapid cu vizitiul său. Se aşeză şi el, cu umerii lui largi ocupând aproape tot spaţiul din cupeu, şoldul ei fiind lipit strâns de al lui. Căldura emana din corpul lui, învăluind-o. Nu avea cum să scape de el, nu avea cum să pună distanţă între ei.

îşi fixă privirea pe clădirile pe lângă care treceau şi încercă să rămână calmă. Distantă. Era însă o încercare imposibilă, ţinând cont de neliniştea ciudată care apărea când el era prezent. Nu se putea gândi decât să se ghemuiască la pieptul lui şi să-l sărute din nou. Doamne, bărbatul ăsta o transforma într-o depravată.

- Nici măcar nu eşti curioasă unde te duc?
- Se pare că ne îndreptăm spre sud. Şi nu are sens să te bat la cap cu locaţia pentru că nu vei strica surpriza.

El chicoti, scoţând un sunet adânc care îşi făcu loc spre vintrele ei, făcând-o să se topească.

- Nu mi-am dat seama că mă cunoşti aşa de bine. Ar trebui să mă simt flatat?

„Fără flirt."

- Nu chiar. Ar trebui să te deranjeze că eşti atât de transparent, de superficial.

-Asta este? Atunci, spune-mi. Vocea îi coborî spre un ton seducător. La ce mă gândesc acum?

Eva nu îndrăzni să se uite la el.

- Cred că îmi dau seama, zise ea abia respirând. Şi clar nu este ceva profesional.

-Ai avea dreptate.

- N-am fost de acord cu nimic.

El îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi fost nevinovat.

- îmi dau seama şi ieşirea asta nu are menirea de a te presa.

Ea îl privi printre gene şi îi văzu gura curbându-se într-un zâmbet în cel mai delicios mod.
- Nu prea mult, oricum.
Eva nu se putu abţine şi râse. Faţă de versiunea asta a lui Phillip, sociabil şi încântător, îi era greu să reziste.
-încăpăţânarea asta te ajută cu alte femei?
- Nu mi-a rezistat vreuna, deci n-aş putea să spun.
-Atunci mă bucur că sunt prima.
- Nu îţi face griji, vei obosi.
Eva nu avea nici o îndoială că aşa va fi dacă el continua astfel. Dacă nu era atentă, acest bărbat o putea da pe spate.
Dar erau prea multe secrete între ei, pe care ea trebuia să le ţină ascunse de el. Vinovăţia o apăsa, ca un bloc de ciment care devenea tot mai greu cu trecerea timpului. „L-a învăţat însă o lecţie valoroasă - că oamenii deseori nu sunt ceea ce par." Eva tresări la amintirea cuvintelor mamei lui. Detesta să mintă, oricât părea de incredibil. Dar circumstanţele făceau ca înşelăciunea să fie necesară în acest caz.
„Nu te va ierta niciodată."
Până la urmă nu conta. Era aici ca să termine hotelul. Asta era tot. Nu îşi putea face griji pentru nimic altceva.

CapitoCuC9

Când trăsura se opri în sfârşit la colţul Twenty-Sixth Street şi Madison Avenue, Phillip rânji. O clădire impozantă în stil maur domina întreaga stradă - o structură pe care inimioara iubitoare de arhitectură a Evei trebuia să o vadă.
Arhitectura era o pasiune pentru ea, reprezentând mai mult decât doar supravegherea unui proiect pe ici, pe colo pentru tatăl ei. Ştia despre construcţii şi fizică. Ştia clădirile şi unghiurile, materialele şi terenul. Era inteligentă, calmă şi practic radia când se afla pe şantier. Luând în considerare toate astea, Phillip voia să îi arate această clădire în mod special, să fie martorul bucuriei descoperirii şi aprecierii din ochii ei căprui, ca de la un pasionat de arhitectură la altul. Dincolo de asta, orice altceva se întâmpla depindea de ea.
El spera totuşi. Oh, cât de mult spera!

Ieşi din cupeu şi păşi pe trotuar. Coborî şi ea, cu ajutorul lui, cu ochii mari, cu capul înclinat în sus spre cărămizile galbene. Lui Phillip îi plăcea să simtă mâna ei într-a lui, aşa de mică şi delicată.

- Ce este locul ăsta? Arată aproape ca un castel.

-Asta este noua clădire Madison Square Garden. Amfiteatrul s-a deschis luna trecută şi celelalte părţi sunt încă în construcţie. Vrei să îl explorezi cu mine?

-Avem...? Adică, se supără cineva?

- Deloc. îl cunosc pe domnul White, arhitectul, şi el ne-a dat voie.

Se îndreptară spre arcada care marca intrarea. Un bărbat îi aştepta la uşile din interior. Phillip îşi scoase melonul şi întinse mâna.

- Dumneavoastră trebuie să fiţi directorul.

-Sunt domnul Perkins. O plăcere să vă cunosc, domnule Mansfield. Pe aici. Am aprins luminile pentru dumneavoastră şi am deschis acoperişul.

-Aţi deschis acoperişul?! exclamă Eva. Ce înseamnă asta?

Phillip schimbă un zâmbet cu domnul Perkins, apoi o conduse prin al doilea rând de uşi.

- Dă-mi voie să-ţi arăt.

Mai fusese o dată în clădire, la începutul construcţiei, aşa că ştia cât de cât configuraţia, deşi versiunea finală arăta mult mai diferit. Merseră sub scheletul pe care se ridicau scaunele şi ieşiră în amfiteatrul cavernos. Eva icni lângă el, răsucindu-şi capul ca să prindă totul. Lumina fusese aprinsă, aşa că şirurile de lumini iluminau grinzile de oţel, iar efectul era asemănător cu cel al unui cort de circ. La capătul îndepărtat existau câteva loje private, în vreme ce şirurile de scaune umpleau cele două niveluri care încercuiau centrul uriaş.

- Este uimitor. Aia este o gaură în acoperiş?

- Luminatorul se deschide pentru a lăsa să intre aerul. Este acţionat printr-un sistem mecanic asemănător cu roata unei biciclete. Arătă spre mecanism. Secţiunea principală din Garden este cea mai mare din lume. Are în jur de nouă mii de scaune, şi loc pentru mai multe mii la parter. în plus, sub podea este un bazin care poate fi umplut cu apă pentru evenimente acvatice, cum ar fi polo sau pescuit.

O privi cum studia alegerile făcute de White pentru proiect. Părul ei roşu strălucea în lumina galbenă electrică, şuviţe moi ie- şindu-i de sub bonetă. O frumuseţe naturală, Eva era cea mai încântătoare femeie

pe care o văzuse vreodată, chiar și după ce petrecuse toată ziua pe un șantier murdar și plin de praf. Lui Milliken îi era teamă că jumătate dintre muncitorii lui erau deja îndrăgostiți de ea, cealaltă jumătate doar o doreau. Phillip putea să înțeleagă de ce, deși ar fi omorât orice bărbat care ar atinge-o împotriva voinței sale.

Ea se întoarse cu fața spre el, cu un zâmbet uriaș molipsitor pe chip. El înghiți în sec, cu gâtul încordat, și Eva zise:

- Știai că o să ador asta.

- Da, m-am gândit că ai putea s-o faci. Nici măcar nu ai văzut cea mai bună parte încă.

- Ceva mai bun decât asta? Nu pot să cred. Este uimitor.

O luă de mână, își împleti degetele cu ale ei și o conduse spre partea opusă. Pe obrajii ei se iviră două pete de culoare, dar el se prefăcu a nu le vedea în timp ce făceau înconjurul arenei uriașe. Nu avea nici o intenție să îi dea drumul.

în spate continuară de-a lungul podelelor cu mozaic, în sus pe scările de marmură, până ajunseră la teatru, care era încă în construcție.

-Acesta va fi teatrul interior.

Trase de ușă și o deschise pentru ca ea să arunce o privire în interiorul întunecat. Mocheta și scaunele nu fuseseră încă puse, dar avanscena și scena erau terminate.

Apoi o lăsă să vadă sala de concerte neterminată, în care urmau să existe trei mii de locuri. în vreme ce urcau cu micul lift de metal spre tavan, ea aproape că țopăia de entuziasm.

- Nici nu-mi pot imagina ce mai este de văzut. Deja sunt complet uimită.

- Răbdare, milady.

Ea își înclină capul într-o parte și își lăsă sprâncenele în jos.

- Cum de știi așa de multe despre această clădire? Ești unul dintre investitori?

- Nu, este a lui Vanderbilt. Eu sunt doar un fan al clădirilor, ca tine.

- Dar de ce? Ai vrut să fii arhitect?

Phillip se gândi la asta.
- Tata a construit jumătate din Lower Manhattan înainte să moară. Bănuiesc că am în sânge să construiesc clădiri noi.
Liftul se opri, şi el deschise poarta metalică. Ea ieşi prima.
- Şi totuşi, te concentrezi în special pe hoteluri.
-Da. Datorită trenurilor, tot mai mulţi americani călătoresc acum, şi vreau să construiesc un lanţ de hoteluri în toată ţara.
Străbătură o promenadă acoperită în stil grecesc care dădea într-un spaţiu deschis.
- Ce va fi acolo jos? întrebă ea.
- Un restaurant mare. La acest etaj va un spaţiu pentru spectacole mai mici. Am ajuns.
Dădură colţul şi găsiră grădina de pe acoperiş cu încântătoarea pagodă chinezească. Eva se opri dintr-odată, cu capul pe spate spre turnul incredibil de înalt. Rămase cu gura căscată.
-Este...
-îl recunoşti?
Ştia cu siguranţă că ea îl recunoştea, aşa că o lăsă să spună.
-Turnul Giralda din Sevilia, Spania, respiră ea. Nu pot să cred. Este uimitor.
- înseamnă că ai văzut originalul?
Ea încuviinţă, cu ochii încă la turnul care se înălţa deasupra lor.
-Da, acum mulţi ani tata m-a dus acolo. Nu există nimic mai magnific pe pământ decât Catedrala din Sevilia. Ce este acolo, în vârf, forma de cupru?
- Zeiţa romană a vânătorii, Diana. Şi este destul de goală. Conservatorii fac mare scandal pe tema asta.
- Oh, nu trebuie să o dea jos. Cum...?
Capul ei se roti, încercând să caute un unghi mai bun pentru a vedea statuia.
-Haide.
îi întinse mâna, curios să vadă dacă ea o va lua. Fără să clipească, ea îşi puse mâna în palma lui mare. îşi ascunse un zâmbet şi o conduse spre locul unde i se spusese că se găseau scările. Turnul nu avea să fie accesibil publicului când locul avea să fie deschis oficial, aşa că el era bucuros că puteau să intre acum.
După încă un drum cu liftul, urcară o scară spiralată până sus, unde o briză uşoară intra pe uriaşele ferestre tăiate în cărămidă pe toate

părţile. Soarele apusese, iar în jurul lor oraşul era luminat de luminiţe care licăreau. Urcară tot mai sus, până aproape sub spira înaltă. Când ajunseră la punctul de observaţie amândoi respirau din greu. Era o platformă îngustă care nu era suficient de lată pentru doi oameni.

Eva ieşi pe platformă şi se prinse de balustradă.

-Oh, Doamne... Phillip. Se vede întregul oraş.

El rămase în turn, mulţumit doar să o privească. Fundalul insulei, kilometri de lumini care pâlpâiau, cerul întunecat, toate erau în spatele ei, uimindu-1.

Sau poate era doar această femeie neobişnuită, provocatoare.

-Vino să vezi. îi făcu semn cu mâna. Cred că este cel mai înalt punct din Manhattan.

-Al doilea cel mai înalt, de fapt. Şi sunt bine unde sunt.

„Privindu-te."

Ea se întoarse, cu o sprânceană arcuită.

-Vai, Pbillip Mansfield. Ţi-e frică de înălţime?

- Nu mi-e frică de înălţime în sine. Doar mi-e teamă de cădere.

- Şi dacă promit că te ţin de mână? Veni spre el, bucurându-se clar de această mică superioritate asupra lui. Nu te las să cazi.

Degetele puternice se împletiră cu ale lui, chipul ei fiind acum suficient de aproape încât el se putea apleca şi o putea săruta fără prea mare efort.

Şi exact asta făcu.

Sărutul o surprinse. Bineînţeles că nu ar fi trebuit, ţinând cont de cadrul izolat şi romantic, dar acum un minut discutau despre aversiunea lui faţă de înălţime şi apoi el îi capturase gura. Nu se împotrivi. Nu avea sens să nege că voia ca el să o sărute din nou. De fapt, abia aşteptase acest lucru zile întregi.

Aşa că se relaxă, se predă, în vreme ce el o trase mai aproape, buzele lor lipindu-se şi mişcându-se unele peste altele, într-un dans păcătos ce nu avea nevoie de cuvinte, nu avea nevoie de aer. Gura lui era moale, atât de neaşteptat de bogată pentru un bărbat de mărimea lui. Era fin şi avea tehnică, nu forţă brută, convingând-o în loc să o învingă. Nu fusese niciodată sărutată atât de complet - doar dacă nu lua în consideraţie şi noaptea din cabina lui.

își petrecu brațele în jurul gâtului său, și degetele ei alunecară în părul des și mătăsos. Limba lui îi urmări marginea buzelor și ea le despărți cu nerăbdare, lăsându-l înăuntru, să-i găsească limba și s-o mângâie cu a lui. Efectul fu ca șocul produs de un coniac tare, încălzind-o peste tot în timp ce îi îngreuna picioarele. Se ținu de el, pierdută în el, pierdută în acest moment în care nu mai exista nimic altceva decât cei doi.

Mâini hotărâte alunecau pe coastele și pe șoldurile ei, oriunde puteau ajunge, iar ea putea să simtă cum hotărârea i se topește, toate motivele slabe de a se opune evaporându-se în timp ce sărutul continua. Degetele ei se înfipseră în umerii lui largi, savurând mișcarea mușchilor și a oaselor prin îmbrăcăminte, în timp ce el se mișca.

Respirând greu, el se dădu înapoi și se uită în ochii ei. Mâinile lui mari îi cuprinseră fața, cu degetele blânde pe maxilarul ei, de parcă ar fi fost disperat să o țină în loc - nu că trebuia să-și facă griji. Nu că ea ar fi intenționat să fugă.

- Da, șopti ea la întrebarea nerostită din privirea lui.

Nările lui se dilatară abia perceptibil.

- De ce? întrebă el, încruhtându-se, confuz. Nu că mă plâng, dar de ce acum?

Eva înțelegea perfect. Cu câteva zile în urmă insistase pentru păstrarea distanței profesionale. Cum putea totuși să îi explice? Erau sus, deasupra orașului, doar ei doi, într-un cocon de aer cald de iulie.

- Contează?

- Contează pentru mine. Aș vrea să știu de ce te-ai răzgândit.

Pentru că se simțea din nou nesăbuită și îndrăzneață, așa cum fusese în acea noapte pe vapor. Și pentru că îl dorea, voia să-i facă aceleași lucruri perverse pe care el i le făcuse înainte. Zona dintre coapsele ei se umezi numai gândindu-se la asta.

Reputația ei din Anglia era oricum distrusă; nici un bărbat decent nu s-ar fi însurat cu Lady Ghinionista. Ce o împiedica să se distreze în America, mai ales că el promisese că nimeni nu avea să afle?

Dar îi oferi un răspuns sfios:

- Nu asta fac femeile?

El zâmbi cu un colț al gurii.

- Poate majoritatea femeilor. Dar tu nu ești majoritatea femeilor. Nu te poți compara cu nimeni altcineva.

înainte ca ea să înţeleagă acel compliment ameţitor, el o săruta din nou. Se simţea trasă în jos, fără să mai fie atentă la ceea ce se întâmpla, condusă doar de instinct şi de dorinţe în vreme ce sărutul o epuiza. Curând, deveni neliniştită, dorinţa de a-l avea devenind o febră în sângele ei. Se lipi mai tare de el, şi el o prinse de şolduri, apropiindu-le de ale lui, împingându-şi erecţia de pubisul ei. în noaptea de pe vapor nu-I atinsese deloc - cel puţin aşa îşi amintea. Acum, tânjea să îl dezbrace şi să cerceteze fiecare detaliu înainte de a pierde şansa.

Pentru că, sincer, o femeie cu trei logodnici morţi în trecut ştia exact cum totul s-ar putea schimba într-o clipă. Dacă nu va mai avea niciodată această ocazie?

Odată luată hotărârea, mâinile ei alunecară în haina lui şi începu să i-o dea jos de pe umeri. Degetele lui mari îi prinseseră încheieturile, oprind-o.

- Nu aici, spuse gâfâind.

- Ba da. Chiar aici.

El scoase un sunet de neîncredere.

- Nu. Nu este loc să te am cum trebuie aici. Trebuie să te consum complet, să ne prăbuşim împreună. Vreau să te distrug pentru toţi ceilalţi bărbaţi din Anglia şi din America. La dracu', din orice ţară de pe planetă. Degetele lui îi mângâiau încheieturile, privirea lui căpruie era aproape neagră în lumina lunii. Dă-mi voie să te duc acasă la mine. Vom fi singuri acolo.

Genunchii ei tremurau, oasele îi deveniseră lichide la cuvintele provocatoare. Oh, tentaţia... Aproape că putea să se imagineze împreună în dormitorul lui, pe un pat probabil la fel de mare ca o insulă, cu membrele goale împletite. Piele caldă şi transpirată, pe măsură ce plăcerea creştea tot mai mult. Doamne sfinte...

Reveni la realitate repede, totuşi. Nu putea fi văzută furişându-se în şi din casă. Slujitorii vorbeau şi exista întotdeauna riscul să o vadă cineva. Cariera ei - cariera tatălui ei - stătea în mâinile ei.

- Nu, absolut nu.

El se încruntă şi se mişcă împreună cu ea, lipind-o cu spatele de piatră. Apoi îi presără un şir de săruturi de-a lungul maxilarului, peste pielea expusă deasupra gulerului. Dinţii lui se cufundară în carnea delicată a gâtului, muşcând uşor. Eva simţi furnicături prin membre, stele albe calde care pulsau în vene şi se aşezară între picioarele ei.

- Mi-a plăcut să văd acel semn pe pielea ta moale, murmură el pe gâtul ei, referindu-se la mușcătura pe care i-o lăsase pe vapor.
- Cu siguranţă a fost o surpriză.
- Şi pentru mine. Nu am pierdut niciodată controlul așa cu cineva. Te-a supărat?
Nu la fel de mult cum probabil ar fi trebuit. îi folosise drept memento al uneia dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa ei.
- Nu. Se apleacă şi-l muşcă de maxilar. Dar să nu o faci din nou.
El chicoti.
- Bine. Găsim un hotel?
Cu toţi acei ochi iscoditori? Cum reușea cineva să aibă astfel de întâlniri?
-Nu.
- Eva. își lipi fruntea de tâmpla ei. Fii rezonabilă. Sunt pe cale să iau foc.
La fel şi ea. Aici, trebuia să fie aici. Unde nimeni nu i-ar descoperi. Unde ar putea fi singuri într-un oraș plin cu peste un milion de oameni. Ca să-l convingă, făcu ceva ce nici o doamnă cuviincioasă nu ar fi luat în considerare: strecură o mână între ei şi o puse direct pe mădularul lui. El tresări surprins şi apoi expiră, mişcându-şi șoldurile în prinsoarea ei.
-Oh, Dumnezeule!
Nu atinsese niciodată un bărbat atât de intim şi puterea de a-i controla plăcerea o atrase imediat. Ochii lui Phillip rămăseseră închişi, fălcile încleștate, în timp ce ea continua să-și mişte palma de-a lungul mădularului gros. El se cutremură când ea adăugă mai multă presiune şi icni când ea își folosi unghiile. Dar când se apropie de nasturii pantalonilor, el îi prinse încheietura.
-Vino cu mine.
O conduse în jos pe scările circulare către un etaj unde o uşă din lemn sculptat era aproape ascunsă în partea dreaptă. Phillip încercă clanţa şi uşa se deschise, dezvăluind o cameră secretă.
- Ce este asta? întrebă Eva, în timp ce el o îndemna să intre în spaţiul semiîntunecat.
-Apartamentele arhitectului.
Lumina lunii trecea prin ferestrele neacoperite pentru a dezvălui podele goale, coloane romane şi ziduri nevopsite. Praful se agita sub picioarele lor, cel mai probabil o combinaţie de ipsos şi rumeguş.

Mirosul familiar de lemn brut şi de transpiraţie plutea greu în aer, şi doar câteva bucăţi de mobilier punctau spaţiul gol.

-A spus că majoritatea camerelor nu sunt terminate, dar eu sper... Oh, slavă Domnului!

El se opri într-o încăpere mare, unde un cadru de lemn sprijinea o saltea acoperită cu cearşafuri albe luxoase. Zidurile erau vopsite într-un stacojiu puternic, un ventilator mare japonez atârna de tavan şi covoare groase acopereau podeaua din lemn. Doamne, era ca un bordel în Covent Garden. Aceasta nu era o reşedinţă pentru o soţie, cu siguranţă.

Deşi stridente, împrejurimile nu o făcură să se răzgândească.

- îl va deranja că suntem aici?

-Deloc, având în vedere scopul pentru care a construit acest spaţiu pentru el. Se întoarse spre ea, înghesuindu-i trupul mic în cel mai delicios mod, în timp ce o privea în ochi. Am vorbit serios, Eva. Vreau să fii sigură. Nu vreau să-ţi dau nici un motiv pentru regrete.

Ea îi aprecie îngrijorarea, deşi era pentru nimic. Nu vor exista regrete. Era puţin probabil să existe un bărbat care să treacă peste reputaţia ei sau alegerea carierei. La fel de bine ar putea căuta un unicorn.

-Vreau asta. Te vreau.

-Pot să te dezbrac?

întrebarea serioasă o făcu să ezite o clipă. Avea senzaţia că se află la marginea unei stânci, un pas care avea să-i schimbe pentru totdeauna viaţa, dar ştia că el nu o va răni. Nu fusese în stare să-l refuze în acea noapte pe vapor, totuşi el nu o forţase, nu profitase de ea în nici un fel. Orice se întâmpla între ei în noaptea asta era decizia ei. El i-ar respecta dorinţele ei şi nu ar presa-o mai mult decât dorea ea.

Realizarea o încurajă. De unde ştiuse el exact ce avea ea nevoie să audă pentru a continua? Alungând gândul din minte deocamdată, se întinse spre el.

-Mai degrabă aş vrea să te dezbrac eu.

Cuvintele ei trecură prin Phillip ca un şoc de curent, şi el înghiţi din greu.

- Poate că lucrurile vor merge mai rapid dacă fiecare se dezbracă.

- Mi-am închipuit că joc rolul de valet al tău.

Buzele ei se curbară în cel mai seducător şi atrăgător mod, şi el se trezi sărutând-o. Ea îl întâmpină cu nerăbdare, buzele ei atacându-le

pe ale lui cu o foame egală cu a lui. Mâinile îi împinseră haina de pe umeri, materialul fin căzând pe covor. își desfăcu butonii de la manșete și îi băgă în buzunarele pantalonilor, în timp ce ea îi desfăcea lavaliera.

îi plăcea îndrăzneala ei. Fusese unul dintre primele lucruri pe care le observase la ea la bordul vaporului. Pentru o doamnă bine-crescută, putea să-l aducă destul de ușor în genunchi. Lavaliera căzu pe jos, și ea se ocupă de nasturii vestei lui, desfăcându-i. Degetele ei atinseră materialul subţire care îi acoperea stomacul, și mădularul lui tresări.

Se desprinse de gura ei, continuând să o sărute pe bărbie și pe gât, în timp ce îndepărta banda de țesătură din jurul taliei sale. Degetele lui stângace, aspre și bătătorite din cauza boxului, tremurau de nevoie, în timp ce se ocupa de șiretul fustei, anticiparea vuindu-i prin vene. Se gândi să savureze experiența, să desfacă încet și cu grijă, dar era prea disperat.

Apoi, îi desfăcu bluza cu gât înalt, descheind nasturii mici de perle dintre sâni, coborând până la abdomen. Vestea lui dispăruse la un moment dat. Eva rămase într-un corset de mătase și de bumbac bej. El făcu un pas în spate ca să se uite la ea.

Urmări cu un deget marginea delicată de dantelă aflată în partea de sus; sânii ei plini se ridicau și coborau de la respirația agitată.

- Ești incredibil de minunată, șopti el.

își trecu mâinile peste umerii lui, urmărind cu ochii înaintarea lor.

-Și tu ești destul de frumos.

El își strecură degetele pe sub materialul subțire al cămășuței și îi mângâie partea de sus a sânilor. Fini și supli. Irezistibil de moi.

- Nu pot să grăbesc asta. Mă simt de parcă te-aș fi așteptat ani întregi.

Gata să treacă mai departe, ea își desfăcu juponul și apoi turnura. Când ieși din ele, el o întoarse rapid și îi desfăcu corsetul. Din fericire, până să se întoarcă, ea îl desfăcuse pe jumătate. Când acesta căzu pe podea, el se aplecă, o ridică în brațe și o duse în pat, așezând-o pe așternuturile proaspete.

Ea nu îi dădu drumul. Pumnii mici i se încleștară în materialul cămășii lui și îl trase în jos, peste ea. Sânii ei se lipiră de pieptul lui și mădularul lui se frecă de coapsa ei. Ambii traseră brusc aer în piept.

-Obrăznicătură, gemu el pe obrazul ei, rotindu-și șoldurile, în timp ce corpul lui urla după contact. Asta nu merge încet.

Mâinile ei ajunseră la gâtul lui, și se concentra pe gulerul și apoi spre cămașa lui.

-Ai prea multe haine.

îi trase bretelele de pe umeri, îi strânse cămașa în pumni și o împinse mai sus. El trase de bumbacul alb și-l lăsă să cadă. Vârful degetelor ei îi urmări liniile pieptului prin lenjeria strâmtă de corp pe care el o purta.

-Nu arăți deloc ca obișnuitul domn american care are viața ușoară.

în loc să ofere o explicație, care ar fi dezvăluit prea mult, el începu să-i ciugulească și să-i sugă pielea, coborând tot mai mult, peste clavicula, stern și panta sânului ei... Spatele ei se arcui, ochii se închiseră într-o dăruire dulce, părul roșu aprins desfăcându-se din coafură, și deodată voia să o muște, să îi facă un semn din nou. Dumnezeule, ce avea această femeie de scotea fiara primară din el?

Cămășuța ei fu dată jos într-o clipă, lăsând sânii ei magnifici expuși, ca niște movile albe pline și rotunde, având în vârf cele mai frumoase sfârcuri roz. Aplecându-se, el o ațâță cu limba, degetele frământând carnea suplă, până când ea se zvârcoli sub el, cu mâinile prinse în jurul capului său. Apoi el își puse buzele în jurul unui sfârc și îl trase adânc în gură, savurând geamătul care ieși din pieptul ei.

Nu era suficient. Voia să își îngroape fața între coapsele ei, să guste dulceața cu limba, dar nu voia să o sperie. Se desprinse de ea și veni deasupra ei, dându-i la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

-Ai încredere în mine?

- Da, răspunse ea repede, fără un moment de gândire, și ceva în pieptul lui se răsuci.

-Am în plan să-ți dau jos pantalonașii și să-ți ofer plăcere, dar nu vreau să te sperii.

Pe fruntea ei se formară cute.

- Credeam că asta era inclus.

El aproape râse, răspunsul ei fiind așa de direct și așa de personal. Se aplecă, mușcând-o blând de lobul urechii.

-O beție de plăceri, milady. Așa cum am promis.

-Atunci ar trebui să treci la treabă, îi răspunse ea, întorcându-și capul ca gurile lor să se întâlnească.

Se sărutară îndelung, timp în care el încercă să își păstreze mintea limpede. Era dureros de tare și aproape scos din minți de dorință, dar promisese să aibă grijă de ea. Momentul când ea avusese orgasm fusese punctul culminant al acelei călătorii pe mare și el abia aștepta să guste plăcerea ei cu limba de data asta.

Se ridică în genunchi și se puse pe treabă. îi scoase botinele, apoi îi desfăcu pantalonașii și i-i trase în jos de pe șolduri, luând și ciorapii. Așa că ea rămase complet goală, un festin pentru ochii lui cu pielea ei palidă, pură, cu picioarele lungi și smocul de păr roșu dintre picioare. Trecu cu mâinile peste gambele ei, apoi de-a lungul coapselor, și le desfăcu pentru a-și face loc.

Acum era întins pe burtă și își folosi degetele pentru a-i desface petalele intime, descoperind fiecare parte delicioasă din ea. Era udă și inflamată... și el nici măcar nu o atinsese. Pleoapele i se închiseră după ce inhală, mirosul ascuțit al dorinței ei fiind mai excitant decât orice parfum creat vreodată.

-Ce faci?

Ea se foi, încercând să îl vadă, și își închise picioarele în același timp. El nu se mișcă, păstrându-și umerii între coapsele ei.

-Ai răbdare, draga mea.

O linse lung până la comoara de sub ele. Ea chițăi, un zgomot la care el dar nu se așteptase, dar asta nu-l opri deloc. încă o atingere lungă, și ea căzu pe saltea.

- Oh, Doamne, o auzi el șoptind înainte să continue cu gura, cu limba, cu buzele...

După câteva secunde ea nu mai scotea cuvinte, doar sunete dulci, incoerente de plăcere, ceea ce îi făcea mădularul să vibreze. Când începu să îi sugă mugurul din vârful sexului ei, coapsele ei începură să tremure, așa că el strecură un deget în ea, apoi două și apăsă pe punctul sensibil din interiorul ei. Rezultatul fu instantaneu. Ea țipă, și mușchii ei se strânseră pe degetele lui, corpul zguduindu-se și tremurând când ea avu orgasm, iar el își folosi limba pentru a-i prelungi plăcerea cât fu posibil de mult.

„Pentru totdeauna. Aș putea face asta pentru totdeauna."

Când ea îi împinse capul, fiind prea sensibilă ca el să mai continue, el căzu pe spate și închise ochii. Dumnezeule, voia atât de mult să intre în ea. Nu mai dorise o femeie așa niciodată, cu o nevoie

orbitoare, acaparatoare de a o avea. Dar nu putea. Era fecioară şi nu putea să o ia ca o brută.

Fără să se gândească, își desfăcu pantalonii şi își scoase mădu larul. începu să se frece, repede. Familiaritatea mâinii lui, presiunea corectă, gustul ei dulce picant încă pe limbă... Nu avea să îi ia mult - şi de cum avea să termine putea să funcţioneze iarăşi.

Simți mișcarea de lângă el înainte ca buzele moi să-i apese pe gât. Mâna ei alunecă în jos pe abdomen şi acoperi mâna lui care se mişca.

- Lasă-mă să te ajut.

Ardea de viu, disperat.

-Eva, gemu el şi-şi încordă şoldurile. La dracu', fusese aşa de aproape, dar nu voia să o sperie. Eşti sigură?

-Da. Ea începu să îi frece mădularul, mişcându-se cu el, încercând să înveţe. Arată-mi ce îţi place.

Tot bunul lui simţ, toate instinctele lui de domn dispărură ca fumul.

- Mai tare, gâfâi el. Cât de tare poţi - şi mai repede. Da. Aşa.

Presiunea crescu între picioarele lui, testiculele i se încordară şi el schimbă poziţia mâinilor ca prinsoarea ei să fie pe interior, şi mâna lui pe exterior. Susţinu ritmul, cu mâinile ei moi pe erecţia lui şi cu muşchii încordaţi.

Și atunci ea dădu drumul mădularului... şi se urcă pe el.

CapitoCuflO

Era cel mai frumos bărbat, ciufulit şi sălbatic din cauza plăcerii. Eva nu putea rezista lui sau nevoii de a se elibera de durerea din adâncul ei. Ştia bazele intimităţii dintre un bărbat şi o femeie, şi era disperată să experimenteze asta cu el.

îşi petrecu un picior peste şoldurile lui pentru a-l încăleca, şi se poziţionă peste mădularul lui. Ochii lui, pe jumătate închişi şi întunecaţi de dorinţă, se concentrară pe chipul ei.

- Eşti sigură?

în loc să vorbească, ea încuviinţă din cap. Palmele ei îi găsiră pieptul, unghiile se înfipseră în came în timp ce îşi mişca şoldurile încercând. Umezeala dintre picioarele ei o ajută să alunece peste tăria lui, şi apoi amândoi gemură.

- Doamne, te doresc aşa de tare, Eva.

El băgă mâna între ei şi se poziţionă la intrare. Cu mâna cealaltă îi găsi şoldul şi o înghionti un pic. Ea se împinse uşor, apoi mai mult, şi o căldură necunoscută îi inundă ţesuturile sensibile, făcând-o să se încordeze. Când mărimea lui fu prea mult, ea se opri şi el aşteptă, agonizant de răbdător în vreme ce corpul ei se obişnuia, îi oferi timp şi ea îl luă, ştiind că răsplata avea să vină repede. Până la urmă, de ce ar avea oamenii relaţii intime mai mult de o dată dacă ar fi o experienţă aşa de îngrozitoare?

Ea se lăsă în jos, încetul cu încetul, respirând greu şi agitat. Pe frunte îi apăru o peliculă de transpiraţie. Totul se îndeştă în aşteptare în vreme ce ea îl învăluia, invazia adâncă atingând puncte dulci de a căror existenţă ea nu ştia. El îi masă sânii şi îi răsuci sfârcurile, excitând-o cu mâinile lui puternice, capabile la fiecare mângâiere. Când şoldurile lor se uniră, ea închise ochii şi îşi dădu capul pe spate, oprindu-se pentru o clipă pentru a *simp.*

Era cu atât de mult peste ceea ce îşi imaginase ea. El era în ea, parte din ea, fiind conectaţi într-un fel cum nu mai fusese cu nimeni înainte.

- Eşti superbă, şopti el, ridicându-se pentru a-i cuprinde un sfârc cu gura.

îl supse şi îl mângâie, până când ea fu nevoită să îşi rotească şoldurile, corpul ei cerându-i să se mişte.

-Da, mai mult, spuse el respirându-i pe piele. Aşa.

-Tu ce simţi?

El căzu pe saltea şi o apucă de coapse.

-Strâmt. Fierbinte. Ca în rai. Mişcă-te, Eva.

îi arătă cum să se mişte şi cum să alunece ca să le ofere plăcere amândurora. Ea se lăsă în jos, presiunea crescând în timp ce ea se freca de osul lui pubian.

-Vreau să te văd.

Desfăcu restul nasturilor micuţi ai lenjeriei lui intime, cei pe care el nu se deranjase să îi desfacă mai devreme. Se întinse să o ajute şi în curând îşi eliberă braţele şi împinse hainele spre talie. Ea respira greu. Doamne, era... solid. Muşchii încordaţi străluceau de la transpiraţie şi se deplasau la fiecare mişcare. Pieptul îi era acoperit de un păr negru mătăsos, care cobora spre vintre. Nu mai văzuse ceva aşa de frumos toată viaţa ei.

Dar nu intenţiona să-i spună. Fără dubiu, el era conştient de efectul pe care îl avea asupra sexului opus, domnul n-am-văzut-nici-o-femeie-care-să-mi-reziste.

în schimb, extrem de excitată, ea înteţi ritmul. Phillip mârâi aprobator, apoi introduse un deget între picioarele ei ca să îi frece mugurul umflat care aştepta acolo. Un val de plăcere îi porni din degetele de la picioare, o senzaţie fierbinte punea stăpânire pe ea, iar membrele îi tremurau în timp ce climaxul o cuprindea.

îl simţi vag cum urcă - puternic, cu mişcări puternice care îi făceau întregul corp să zvâcnească. El strigă, tremurând în timp ce termina, mădularul lui îngroşându-se şi pulsând în ea. Ea adoră disperarea lui, pierderea controlului din partea unui bărbat care altfel era destul de rigid.

Gâfâiau amândoi, moi şi epuizaţi. într-un final, ea se prăbuşi pe pieptul lui mare şi mădularul lui moale ieşi din ea. Umbrele învăluiau camera întunecată - un loc pe care Eva nu avea să-l uite niciodată. Se simţea lipicioasă şi transpirată... dar complet transformată. Dărâmată şi apoi reconstruită, mai puternică şi mai înţeleaptă, de parcă ar fi descoperit unul dintre cele mai mari secrete ale lumii.

Trăgând-o lângă el, o ţinu în scobitura braţului, în vreme ce ea mângâia părul moale care acoperea pieptul lui lat. Un moment de pace, în care tăcerea spunea mai mult decât cuvintele. Deşi era obosită, nu îşi amintea de vreun moment în care să fi fost mai fericită.

- N-ar fi trebuit să termin în tine. îmi cer scuze.

Oh! Da, asta.

Liniştea se sparse în realitatea consecinţelor. Ea se ridică într-un cot ca să-i vadă faţa.

- Nu mi-a dat prin cap.

El se crispă, pe faţa lui apărând o expresie de regret autentic. Asta o duru mai mult decât orice ar fi putut să spună el în acel moment. Nu că virginitatea ei era vreun fel de premiu sau cadou, dar ea îl primise în ea. Pe el, şi pe nimeni altcineva. Şi el deja regreta.

Cu siguranţă că lipsa ei de experienţă îl ofensase; era diferită de celelalte femei cu care el se culca de obicei, care ştiau cum să prevină o sarcină. Femei cărora nu trebuia să le arate cum să ofere plăcere unui bărbat. în acest moment de după sex, ea aşteptase laude şi afecţiune... nu remuşcare.

Lady Ghinionista. Cum de putuse să uite?
Ignorând durerea ascuţită din piept, se ridică de pe saltea şi se aşeză în fund, cu picioarele atârnându-i peste margine în vreme ce încerca să se adune. „Nepăsătoare şi profesionistă, Eva. Nu este nevoie de o scenă emoţională. Este o aventură, nu o relaţie."
- Nu trebuie să-ţi faci griji, zise ea încercând să facă pe curajoasa. Sunt destul de sigură că nu vor fi complicaţii.
Unde îi era cămăşuţa? Se uită prin camera întunecată, ajutată doar de lumina lunii.
- Nimeni nu poate fi sigur, se auzi vocea lui profundă în spatele ei. Nu acum.
Ridicându-se, Eva se aplecă să îşi ia ciorapii.
- Ei bine, eu sunt.
-Eva, încerc să exprim o îngrijorare legată de bunăstarea ta, despre ceva ce ne afectează pe amândoi. Măcar ai putea să te uiţi la mine.
Nu. Ce trebuia să facă era să plece. Să pună distanţă între ei şi să îşi recâştige echilibrul.
îşi smulse ciorapii şi jartierele, apoi pantalonaşii. în vreme ce îşi lega şnururile, Phillip stătea în faţa ei, cu mâinile în şoldurile.
- Eva, opreşte-te.
Fără să-l bage în seamă, se întoarse să îşi ia cămăşuţa căzută pe jos. Degetele lui puternice îi prinseră umerii şi o forţară să se ridice.
- Ce ai? întrebă el, fără să îi dea drumul. Te grăbeşti să ieşi de aici de parcă clădirea ar fi în flăcări.
Nu la asta se aştepta el? Nu era o relaţie de iubire, ca în roma nele de dragoste, cu afecţiune tandră şi cuvinte despre devotament etern. Nu, seara asta era despre o beţie de plăceri promisă, care chiar se întâmplase.
-Am presupus că preferi să pleci acum că am terminat..., zise ea arătând cu mâna spre pat.
-Terminat? Gura i se strânse într-o linie nefericită. Te închizi complet. încerc să nu simt...
-Să nu simţi ce? întrebă ea când el se opri.
Dându-i drumul, îşi trecu mâna prin păr.

-Eu niciodată... Ei bine, nu mă aşteptam să vrei să fugi de mine aşa de repede.
Ea se gândi la felul cum el se crispase mai devreme. La regretul lui. „întăreşte-ţi zidurile, Eva. Ridică-le mai sus. Protejează-te."
-Te porţi prosteşte. A fost minunat, dar acum trebuie să mă întorc acasă. Sunt aşteptată la cină.
El scoase un sunet de neîncredere şi privi pe fereastră. înalt şi lat în umeri, îşi trăsese pantalonii, dar nu îi închisese. Atârnau pe oasele şoldurilor în cel mai păcătos mod. Chiar şi enervat, era delicios.
-Şi, continuă ea, aş zice că amândoi am primit ce am vrut. Nimeni nu a fost rănit. „Cu excepţia mândriei mele, bineînţeles", gândi ea. Nu aşa funcţionează lucrurile astea?
- Da, bănuiesc că da. Eu doar... de obicei am un fel de înţelegere cu o femeie. Există chestiuni practice care trebuie discutate dinainte.
- Cum ar fi?
El se aplecă şi îi culese cămăşuţa de pe podea.
- Uite, pune-o pe tine. Nu pot gândi coerent când eşti pe jumătate dezbrăcată.
Ea îşi ridică braţele şi el trase materialul peste capul ei în jos pe şolduri.
- Mai bine? întrebă ea când el termină.
El încuviinţă din cap şi se aşeză pe marginea patului.
- Eşti...? Ai vrea să mai faci asta?
-Cu tine?
îşi miji ochii întunecaţi şi îşi încordă maxilarul.

- Da, cu mine.
Ei îi plăcu acea scânteie de furie. Un pic de emoţie care îi mai alină inima lovită. Poate că nu regretase chiar totul din acea seară.
Se gândi la întrebarea lui. Voia să mai aibă relaţii sexuale? Chiar dacă corpul ei era sătul după cea mai recentă repriză, deja tânjea după atingerea lui. Ce sens avea să îi reziste, mai ales acum că fapta se întâmplase?
îi răspunse onest:
- Cred că aş vrea, da. Tu?
- Cu siguranţă da. Cât de des se poate.

Ei bine, asta era flatant. Cu toate astea, nu îi putea permite acestui bărbat să îi întoarcă viaţa pe dos. Avea o treabă de făcut - mai multe, de fapt, dacă lua în calcul casa mamei lui - și nu avea timp să îi facă lui pe plac. Cel puţin nu în afara şantierului.
Mai important, nu putea să aibă sentimente pentru el.
-Poate ar trebui să facem un program. Ca să facem lucrurile mai simple.
Sprâncenele lui se ridicară, de parcă sugestia l-ar fi surprins.
- Şi eu voiam să propun același lucru.
-Atunci este convenabil că gândim la fel.
-Da, chiar aşa.
El își mângâie bărbia, privind-o, şi inima ei începu să bată mai puternic. își făcu de lucru încălţându-se.
- Deci o dată pe săptămână? La două săptămâni?
- Dar ce, am cincizeci de ani? chicoti el. Nu, Eva. Mă gândeam de trei ori pe săptămână. Poate și mai mult.
Mai mult? Mai mult de trei ori pe săptămână? Nu era de mirare că bărbaţii erau mereu aşa de ocupaţi, grăbindu-se prin oraş cu treburi importante. Cine ar fi ghicit că majoritatea acelor „treburi" erau de natură lascivă?
Dar ea bănuia că nu era singura femeie care îl interesa. Gândul la el cu o alta îi întoarse stomacul, dar trebuia să întrebe.
- Nu mai sunt... altele?
El deschise gura, apoi o închise. O redeschise ca să întrebe:
-*Vrei* să fie? Credeam că vom avea exclusivitate.
Exclusivitatea era bună. Exclusivitatea funcționa pentru ea. Clătină din cap.
- Nu, nu vreau. Cu toate astea, cred că de două ori este destul pentru moment.
- De două ori? Haide. Ştiu că şi tu te-ai simţit bine cu mine. Gân- deşte-te cât de bine va deveni când vom şti ce ne place şi ce nu.
Doamne, dacă devenea şi mai bine ar fi putut la fel de bine să o ucidă.
-De două ori, Phillip. Sunt destul de ocupată zilele astea, dar putem reveni asupra programului dacă amândoi simţim că nu este suficient.
El înjură şi îşi frecă ocbii cu podul palmelor.

- Nu te mai purta ca....
-Ca ce?
- Ca un *bărbat.* Mă simt ca și cum rolurile noastre s-au inversat.
Primul ei impuls fu să-şi ceară scuze... şi-l reprimă. Nu îi datora scuze pentru că era logică și prudentă, mai ales că ea avea cel mai mult de pierdut.
-Atunci înseamnă că înţelegi cum mă simt eu.
- Da, cred că da, murmură el. Şi cu siguranţă pune lucrurile astea într-o lumină foarte diferită.
Nu era sigură ce voia să spună, așa că reveni la subiect. Cum în acea zi era joi, era logic să fie considerată una dintre zile.
- Deci am fost de acord de două ori pe săptămână. Ce zici de luni şi joi?
-Bine. Unde?
-Eu...
Se opri.
Unde, într-adevăr? Un hotel era prea riscant. Casele lor ieşeau din discuţie.
-Las-o baltă, zise el dând din mână. Mă ocup eu. Acum, bănuiesc că nu foloseşti nici un fel de burete sau seringă?
Ea clătină puternic din cap. Ce erau alea? Toate femeile le foloseau?
-Nu-ţi face griji. Am să fac rost de nişte prezervative. Pe chipul ei probabil că se văzu confuzia pentru că el continuă: Nişte teci de cauciuc care învelesc mădularul unui bărbat în timpul actului sexual. Te va proteja de o sarcină.
Doamne, ce complicat era!
- Mulţumesc. Presupun că nu ai copii nedoriţi prin New York?
-Ai dreptate. Mereu am grijă, de aceea ce s-a întâmplat în seara asta este așa o aberaţie.
0 aberaţie. Dacă sensul ar fi fost unul pozitiv. „Ridică zidurile şi mai mult." își încrucișă mâinile.
- Doar despre asta ai vrut să discutăm?
- încă ceva şi apoi voi pleca. Se ridică şi se apropie de ea. îi prin-se chipul în palme şi o sărută încet, rapid. Mulţumesc pentru seara asta. Orice nu a mers bine între noi, voi repara. Asta contează pentru mine. *Tu* contezi pentru mine.
Oh, Doamne! Inima ei se topi şi se făcu o băltoacă în pieptul ei. Nu, nu trebuia să permită asta. El era *angajatorul* ei. Nu putea să rişte să

piardă cel mai important proiect de până acum şi moştenirea tatălui ei.

înghiţindu-şi emoţia care îi strângea gâtul, îl bătu uşor pe obraz.

- Eşti drăguţ. Acum hai să ne grăbim. Nu mi-ar plăcea să întârzii la cină.

Phillip trânti uşa de la intrare în urma lui, iar lemnul vibră în balamale din cauza forţei. îşi aruncă pălăria şi bastonul pe masă şi se îndreptă spre scări. Un amestec de emoţii se răsculau în el, principala fiind confuzia. Schimbarea bruscă de purtare a Evei îl uimise, într-un minut se scăldau la căldura intimităţii, cu membrele ei calde lipite de ale lui. în următorul minut, ea se transformase într-o regină de gheaţă.

„Te porţi prosteşte. A fost minunat, dar acum trebuie să mă întorc acasă."

Ce Dumnezeu greşise?

Roberts se apropie, şi cuvântul de întâmpinare îi muri pe buze când văzu chipul stăpânului său.

-Voi fi în sala de bal, spuse Phillip către majordomul lui.

Măcar acolo se putea răcori puţin. Cu mai bine de un an în urmă, marele spaţiu gol fusese transformat pentru a găzdui echipamentul de box. Avea mănuşi, câţiva saci grei şi un sac de viteză pentru a-l ajuta să transpire când simţea nevoia. Dacă voia să boxeze împotriva unui adversar real totuşi, se ducea la McGirk.

în seara aceea avea nevoie doar să îşi folosească pumnii şi să scoată o parte din frustrarea care îi ardea în piept.

-Vă rog, aşteptaţi, domnule. Domnul Milliken este aici, vă aşteaptă în birou.

Phillip oftă şi se opri la jumătatea treptelor. La dracu!

-Ce vrea?

-Vă aşteaptă de aproape o oră.

Se întoarse, coborî în grabă scările, reveni la parter şi se îndreptă spre birou. Milliken se ridică de pe scaun, cu melonul în mână. Phillip îşi continuă drumul, îndreptându-se spre bufet, unde turnă două pahare de whisky.

- Milliken, sper că este important.

-Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, domnule. Despre aceste circumstanţe neconvenţionale pe care le-aţi creat pe şantier.

Phillip aduse paharele şi îi dădu unul lui Milliken. Se lăsă în scaunul din spatele biroului şi luă o gură mare. Whisky-ul îl arse până în stomac, luând o parte din furia lui.
- Ei bine, ce este? Ce s-a întâmplat azi?
- Nu mai putem avea o femeie care să se plimbe pe şantier.
Asta nu era prima - sau a zecea - oară când Milliken ridica problema.
-Am mai discutat despre asta. Ştii care îmi este poziţia. Trebuie să aştept până soseşte tatăl ei.
Milliken îşi ridică paharul şi bău nişte alcool.
- Da, dar mă tem că situaţia a devenit periculoasă. Astăzi mergea printre mormanele de moloz de lângă aripa de est şi unul s-a prăbuşit.
Phillip se îndreptă brusc în scaun, şi picioarele de lemn ale acestuia tremurară de la greutate.
- S-a prăbuşit? Dumnezeule, putea să fie omorâtă.
1 se strânse stomacul cu această idee. De ce nu pomenise nimic de accident în seara asta? „Pentru că erai cu faţa între picioarele ei. Şi apoi cu mădularul."
-Aveţi perfectă dreptate, domnule. A fost rapidă, se pare, şi a scăpat doar cu nişte praf pe fuste. Dar genul ăsta de lucruri se pot întâmpla în orice moment. Nu suntem obişnuiţi să avem o femeie pe şantier. Aduce ghi....
- Ştiu, aduce ghinion. Mai bău whisky, întrebându-se ce ar spune Milliken şi muncitorii lui dacă ar şti porecla Evei. Totuşi, nu există aşa ceva precum noroc.
Milliken clătină din cap şi Phillip nu se mai deranjă să schimbe părerea irlandezului, ldeea de noroc era în sângele unora.
-Ghinion sau nu, reprezintă o distragere a atenţiei pentru bărbaţi.
-Cineva a...?
-Nu, nu din câte am auzit sau văzut. Asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla, domnule.
Phillip termină lichidul din paharul lui şi puse cristalul pe biroul său.
-Nici mie nu-mi place. Nu m-am aşteptat niciodată să întâmpinăm asemenea probleme, pentru că mereu am crezut că Hyde va conduce totul. Cu toate astea, în absenţa lui Hyde, ea este arhitectul de legătură. Nu-i pot interzice accesul pe şantier.

- Chiar dacă cineva este omorât din cauza ei? Ştiţi cât de uşor se pot petrece accidentele când oamenii nu sunt atenţi la ceea ce fac.

- Nimeni nu va fi rănit. Dar hai să proptim mormanele alea mai bine pentru a preveni să se mai întâmple iar așa ceva.

-Am făcut-o deja, spuse Milliken încuviinţând din cap. Tura de noapte munceşte la asta. Vor termina până dimineaţa.

- Bun. Şi transmite oamenilor încă o dată să stea departe, cât mai departe de domnişoara Ashford. Nu vreau să vorbească sau să se uite la ea. Orice bărbat care o atinge - sau, Doamne fereşte, o răneşte - va răspunde direct în faţa mea.

Contractorul general se încruntă, dar încuviinţă din cap.

- Aş vrea să vă mai gândiţi. Ştiu că ţineţi mult la domnişoara Ashford...

- Opreşte-te aici! izbucni Phillip. Este angajata lui Hyde şi deci şi angajata mea. Nu se întâmplă nimic necuvenit între mine şi domnişoara Ashford. Ştia că afirmaţia era falsă, dar nu putea permite nimănui să bănuiască că între ei doi exista o aventură amoroasă. Nu există nici un tratament preferenţial.

- N-a fost intenţia mea să ofensez, domnule. Dar siguranţa oamenilor este principala mea preocupare, nu sentimentele rănite ale unei englezoaice răsfăţate.

Phillip aproape izbucni în râs. Sentimente rănite? Răsfăţată? Eva era cea mai dură femeie pe care o cunoscuse vreodată - şi asta includea şi o femeie boxer din Bowery, pe nume Maeve Nebuna, care fusese văzută o dată scoţând patru dinţi din gura unui bărbat.

-Aici nu este vorba despre sentimente, Milliken. îţi reamintesc că femeia este aici cu o treabă, o treabă de care avem nevoie, până vine angajatorul ei. Şi ai spus-o chiar tu, este competentă.

- Sper doar că angajatorul ei va sosi în curând. Am auzit oamenii murmurând despre o grevă.

Phillip simţi furnicături pe ceafă. De asta se temuse cel mai mult când îi permisese Evei să rămână ca reprezentant al lui Hyde. Se aplecă mai aproape.

- Cine dracu vorbeşte despre o grevă?

Milliken se foi, fără să îl privească pe Phillip în ochi.

- Unii dintre oameni. Vorbesc să nu mai vină la muncă până când ea nu este înlocuită.

Dumnezeule, asta i-ar fi întârziat luni de zile. Nu intenţiona deloc să îl înlocuiască pe Hyde sau pe vreun alt membru al echipei sale, deci o grevă însemna să negocieze cu sindicatul sau să-i concedieze pe toţi muncitorii - inclusiv pe Milliken. Phillip trebuia să oprească asta, să tragă cât mai mult de timp până când ajungea Hyde.

-Ar fi bine să nu existe nici o nenorocită de grevă - şi dacă asta este o ameninţare, nu-mi cade bine.

- Prea bine.

Expresia lui Milliken rămase ursuză. Clar sperase să obţină un alt răspuns din întâlnirea de astăzi, dar Phillip nu îl putea ajuta. Era proiectul lui şi nu avea de gând să se plece în faţa unor cereri ridicole, orice s-ar fi întâmplat.

-Ştiu că este o situaţie neobişnuită, îi spuse el contractorului principal. Dar numele lui Hyde pe hotel este necesar pentru a asigura succesul. Ţine cont de asta când ai de-a face cu oamenii tăi. Unele piese pot fi înlocuite, dar Hyde nu este una dintre ele.

-înţeleg.

Milliken nu părea fericit, dar Phillip nu era aici ca să-l menajeze.

-Acum, dacă asta este tot...?

Cu o încuviinţare din cap, Milliken se ridică şi plecă repede. Phillip se ridică şi îşi roti umerii, resimţind din greu stresul acelei seri. între reacţia ciudată a Evei şi ameninţările voalate ale lui Milliken, avea nevoie să elibereze o parte din tensiune. Oh, şi nu putea uita că îşi dăduse drumul în Eva. Oftă, îngrozit de propria prostie. Mereu avea aşa de mare grijă, lua toate măsurile de precauţie cu partenerele sale. După ce se întâmplase cu Caroline, nu mai voia să fie nesigur de paternitatea unui copil niciodată.

Gândul la Eva grea şi rotundă cu copilul lui nu îl făcea să aibă frisoane ca în celelalte aventuri amoroase, ceea ce era ciudat. Dacă ea urma să rămână gravidă, el avea să facă lucrul onorabil. Aproape că se şi vedea alături de ea. Căsătoria cu o astfel de femeie nu avea să fie niciodată plictisitoare, de asta putea să fie sigur.

Nu că ea urma să fie de acord. Nu, femeia fugise de el mai repede decât o vulpe cu o haită de ogari în urma ei. îşi îndeştă pumnii doar aducându-şi aminte.

Se îndreptă spre salonul de bal, hotărât să ia ceva la pumni.

în aglomerația de sâmbătă seara la cina de la Sherry se aflau la fiecare masă majoritatea oamenilor bine îmbrăcați din New York, cu diamante și pene de struț în fiecare direcție. Toată lumea mânca mici delicatese și bea șampanie, atmosfera era gălăgioasă, precum un circ elegant. Era prima ei ieșire la legendarul restaurant și Eva nu se putea stăpâni să nu se holbeze, în vreme ce o urma pe Nora spre masa lor, cu Julius Hatcher în urma lor.

Când se așezară, se aplecă spre prietena ei îmbrăcată elegant.

-Toți sărbătoresc ceva?

Julius pufni.

- Da, faptul că sunt bogați și leneși.

Eva aflase că Julius muncise din greu pentru averea lui, nefiind născut într-o familie cu bani. Pleca rareori de la birou, doar ca să petreacă timp cu Nora, cei doi încă pozând în logodnici până la nunta din acea toamnă.

Nora zâmbi afectată spre el.

- Și tu ai avut parte de festivitățile tale, iubitule. Să nu uităm cum ne-am cunoscut.

El clătină din cap și ridică ochii spre tavan.

- O petrecere de ziua de naștere, o dată pe an. N-o să mă lase niciodată să uit.

Nora privi spre Eva.

- Nu-l asculta. Nu capeți reputația soțului meu de la o bacanală pe an. Oricum, asta este o seară tipică în New York. Este destul de vesel tot timpul.

Nu era de mirare că Nora era așa de atașată de noul ei oraș. Prietena ei tânjea după emoții și distracție. Eva era chiar opusul, mai serioasă, mai concentrată pe arhitectură și pe supravegherea proiectelor tatălui ei. Nu îi păsase niciodată de baluri și serate. Cea mai bună parte din cele trei logodne fusese abilitatea de a ocoli toate acele evenimente sociale plictisitoare.

Acest haos îi plăcea lui Phillip în New York? Nu îl mai văzuse de când ea se urcase într-o birjă după... întâlnirea lor din Madison Square Garden de noaptea trecută. Absența lui de pe șantier se dovedise o binecuvântare. Nu se putea gândi la el fără ca pielea să nu îi ia foc.

De două ori pe săptămână. Era oare totul o greșeală? Fusese de acord cu relațiile intime, dar dubiile își făcuseră apariția de atunci.

„Nu te mai purta ca un bărbat", îi spusese el. Ei bine, de ce nu? Bărbații abordau lucrurile astea în mod distant și rațional, fără emoții și așteptări. Nu ar trebui să facă și ea la fel pentru a se proteja în timp ce se bucura de atracția lor fizică?

Căsătoria nu făcea parte din viitorul ei, dar ea nu trebuia să renunțe la companie. La dorință. La satisfacție. Phillip îi oferea toate lucrurile astea și era hotărât să nu facă vreun bastard cu ea. De ce să nu profite de o asemenea oportunitate? Nici un bărbat nu o afectase așa ca el... Dacă doar ar fi fost un pic mai... blând după ce fapta fusese făcută. Nu cerea prea mult, nu?

„Vrei să lucrezi într-o lume a bărbaților, Eva, atunci trebuie să te porți ca un bărbat." Aproape că putea auzi vocea tatălui ei când îi dădea acest sfat - o spusese de atâtea ori.

Deci, nu. Nu avea nevoie să fie menajată, nici în relația amoroasă, nici pe șantier.

Dar avea să îl oblige să promită că aventura asta nu urma să aibă nici un impact asupra rolului ei în proiect. Dacă vreunul din ei devenea nemulțumit de aranjament, ea trebuia să știe că acele probleme aveau să rămână separate de muncă.

Până la urmă, munca era pe primul loc.

Primiră meniurile, și Eva îl luă pe al ei nerăbdătoare, gata să își ia mintea de la angajatorul ei. Julius ceru o sticlă de șampanie și Nora comandă aproape tot din meniu, spunând că Eva „trebuia neapărat" să încerce din fiecare fel de mâncare.

După ce șampania fu desfăcută și turnată, Nora își ridică paharul pentru un toast.

- Pentru buni prieteni și vizite prelungite.

-Așa, așa, spuse Julius și își ciocniră paharele.

Eva își atinse paharul de al Norei.

- O vizită prelungită care este doar temporară.

- Oh, desigur, spuse prietena ei, deși licărul din ochii ei sugera că nu prea credea asta. Apropo, cum a fost vizita la doamna Mansfield?

Gâtul Evei se închise peste o înghițitură de șampanie și ea se înecă. Nora o bătu pe spate delicat, bucurându-se fără îndoială că o luase prin surprindere. Când putu să respire, Eva studie expresia vicleană a prietenei sale.

- Cum de ai știut despre asta?

- De la vizitiul nostru, evident.
-Toţi servitorii de la Cortland îi mănâncă din palmă, spuse Julius. îi spun tot.
-Aşa este, deci nu are sens să minţi. Deci ce-a vrut doamna Mansfield să discute cu tine?
Nora se întinse şi acoperi ochii soţului ei cu o mână pentru ca el să nu vadă. „Phillip?" şopti ea.
- Nu. Are nevoie de un arhitect.
Nora lăsă mâna jos.
-Pentru?
- Doreşte să adauge ceva la casa ei din Newport. Planurile au fost făcute de o firmă locală, dar nu este mulţumită de ceea ce i-au propus.
Julius clătină din cap.
- Casa este deja uriaşă şi se zvoneşte că Mansfield a interzis orice modificări.
Fu rândul Norei să fie uimită.
-Unde ai auzit asta?
-Nu eşti singura bine informată, zise el cu un zâmbet de satisfacţie.
- Cel mai informat pustnic din New York, zise Nora bătându-l pe braţ cu afecţiune. Acum, Eva, ce i-ai răspuns? Ai fost de acord să-i ceri tatălui tău să o ajute?
- Nu chiar. Vrea să mă angajeze pe mine.
-Pe tine? Nora o strânse de braţ. Adică pe tine ca *tine?*
- Da. Eva zâmbi, neputând să-şi ascundă fericirea. Am fost la fel de surprinsă ca tine.
-Este chiar o lovitură, dar dacă angajatorul tău de acum are o problemă cu asta? N-aş vrea să pui în pericol orice este legat de proiectul hotelului.
Evei îi trecuse acest gând prin cap, dar nu vedea cum Phillip se putea plânge. Cele două proiecte nu aveau nici o legătură unul cu celălalt - nu că ea avea vreo intenţie să îi spună. Să îi spună mama lui.
- Nu fac nimic să pun în pericol hotelul. Doar schiţez o idee pe care ea să o ia în considerare.
-Deci ce crezi despre ea?
Eva se gândi un moment la răspuns, căutând printre impresiile ei despre mama lui Phillip. Doamna Mansfield se comportase în mod

corespunzător, cu o politeţe rigidă, dar sub asta se afla o hotărâre de fier pe care Eva o putea înţelege.

- Mi-a plăcut de ea. Este deschisă şi are o abordare directă pe care eu o apreciez. Şi este inteligentă. Nu i-a fost greu să-mi explice ce vrea sau să urmărească discuţia despre posibilele probleme.

- Interesant, murmură Nora, înainte să bea din şampanie.

- Să nu-ţi vină idei, Nora.

Când Nora doar zâmbi misterios, Julius interveni:

- Cred că Nora rânjeşte pentru că puţini oameni din New York spun lucruri pozitive despre doamna Mansfield. Este destul de înspăimântătoare, în stilul Lady Macbeth.

- Lady Macbeth? Este ridicol! Nu este sinistră. Simt că este o femeie în vârstă care are nevoie să fie ocupată cu ceva.

În acel moment începu să sosească mâncarea, chelnerii îmbrăcaţi în negru aranjând farfurii mici pentru ca ei să împartă mâncarea. Mai fu turnată şampanie, şervetele fură puse în poală. Eva cercetă mulţimea de cârnaţi, brânzeturi, măsline, caviar şi macrou în vin alb... Doamne, toate păreau delicioase. în timp ce mâncau, nu mai puţin de trei domni se apropiară de masa lor pentru a vorbi cu Julius despre bursă, sperând clar să obţină nişte sfaturi despre acţiuni. Eva se aplecă spre prietena ei în timpul celei de-a treia vizite.

- Cum suportă asta?

-Adevărul este că detestă chestia asta. îi tolerează de dragul meu, dar cred că este unul dintre motivele pentru care iese aşa de rar din casă.

Ce... trist. îşi aminti când ieşea cu tatăl ei şi oamenii îl opreau ca să-i ceară sfaturi benevole. Consultaţii gratuite, cum obişnuia să le spună tatăl ei. Când începu să îi povestească asta Norei, observă mişcare pe scările din apropierea uşii. Un bărbat înalt cu păr brunet conducea o femeie în sus pe scări spre saloanele private pentru cină. *Phillip.*

înlemni şi îi privi picioarele lungi care urcau cu uşurinţă scările în vreme ce îi zâmbea femeii într-un mod cald şi deschis. Părea... vrăjit. Complet preocupat de ea. Eva ştia acea expresie prea bine, pentru că îi oferise şi ei acelaşi zâmbet cu două nopţi în urmă.

-Aceea este domnişoara Rebecca Hali.

Eva nu îşi luă privirea de pe cei doi.

- Bănuiesc că o scoate la cină.

- Da, aşa se pare. Aceia, direct în spatele lor, sunt părinţii ei. Am auzit că familiile lor îşi doresc o căsătorie între ei.

Stomacul Evei căzu undeva pe podeaua salonului, apoi se certă pentru reacţie. El nu însemna nimic pentru ea, era doar o distragere plăcută de la singurătatea de a locui într-un oraş nou. Phillip avea să primească două nopţi din timpul ei în fiecare săptămână și dincolo de asta, avea să îşi vadă fiecare de viaţa lui. Nu avea nici un drept asupra bărbatului.

Și apoi, nu îşi putea permite să aibă sentimente pentru cineva care locuia la un ocean distanţă. Tatăl şi viaţa ei erau în Anglia. Intenţiona să se ducă înapoi cât de curând posibil. „Seara trecută n-a însemnat nimic. Amândoi avem responsabilităţi şi aşteptări care nu îl includ pe celălalt."

-Ce s-a întâmplat? Ce-am pierdut?

Julius îşi terminase conversaţia şi se întorsese la masă. Nora arătă cu bărbia spre scări.

-Tocmai a ajuns Mansfield cu domnişoara Hali şi părinţii ei.

-Ah, da? îşi întinse gâtul pentru a vedea intrarea principală, dar cuplul dispăruse deja. îl cunosc pe tatăl ei. Familia a făcut banii din transporturi acum câţiva ani. Pare o fată destul de drăguţă. Oof! Masa se cutremură la mormăitul lui Julius. De ce m-ai lovit? îşi întrebă el soţia.

-Pentru că nu toată lumea vrea să te audă lăudând altă femeie, zise Nora, aruncând o privire spre Eva.

-Oh, nu mă deranjează, spuse Eva repede. Sunt convinsă că este o persoană încântătoare. Nu mă deranjează deloc. Serios.

-Mi se pare că protestezi prea mult, observă Nora.

-Nu, nu-i aşa. Am protestat exact cât trebuie, luând în considerare situaţia.

-Stai! zise Julius. Vrei să spui că ai anumite sentimente pentru Mansfield?

- Nu fi ridicol, replică Eva.

- Da, aşa este, spuse şi Nora în acelaşi timp.

Eva îşi miji ochii la Nora, femeia care trebuia să fie prietena ei.

-Termină! Tu eşti cea care speră ca eu să am sentimente pentru el. Tu vrei ca eu să rămân în New York.

- Bineînţeles, pentru că sunt cea mai egoistă femeie de pe planetă, zise Nora dându-şi ochii peste cap. Nu ăsta este motivul. Am ochi şi

te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Ai început să ai senti mente pentru el, Lady Eva. La timpul trecut.

- Greşeşti.

-Serios? Nora ridică dintr-o sprânceană, apoi se aplecă şi îşi coborî vocea: Atunci de ce ai ajuns acasă aşa răvăşită joi seara?

Eva icni şi se înroşi. Se întinse după şampanie, disperată să-şi răcorească gâtul dintr-odată uscat.

- Nora, draga mea, rosti Julius blând. O faci să se simtă prost, şi ăsta nu este locul potrivit pentru o conversaţie aşa de intimă.

-Ai dreptate. Mă port grosolan şi îmi cer scuze, Eva. O las baltă. Smulse o măslină de pe farfuriile aurite. Pentru moment.

Eva aproape suspină.

- Eşti mai rău decât o însoţitoare bătrână.

- Doar pentru că tu crezi că nu sunt suficient de atentă la ce se întâmplă... dar sunt.

- Dacă contează, spuse Julius în vreme ce înfigea furculiţa într-o murătură, Mansfield este o alegere bună. Mereu mi-a plăcut de el. Nu-i e teamă de munca grea, spre deosebire de domnii de pe aici. Ar putea foarte bine să trăiască de pe urma averii şi să parieze pe cai, dar este mai interesat să construiască oraşe. Al naibii de respectabil, dacă mă întrebi.

-Vezi? Nora gesticulă către soţul ei. Şi lui Julius nu îi place de nimeni.

- Nu-i adevărat. Julius prinse mâna întinsă a soţiei sale şi o duse la buze. îmi place de tine.

Nora se înroşi, şi Eva fu mulţumită să îşi vadă prietena aşa de iubită şi adorată. Oare ea avea să aibă parte de asta cu un bărbat? Nodul din gâtul ei se transformă într-un bolovan în piept. Tot ce voia să facă era să plece, să uite de Phillip cel perfect şi de însoţitoarea lui perfectă de la cină. Fără îndoială că urmau să se căsătorească, să trăiască în perfecta lui casă italienească şi să aibă copii perfecţi.

Perfect, perfect, perfect. Exact opusul unei femei ca ea, care nu avea să se potrivească niciodată nicăieri.

îşi lăsă şervetul pe masă şi se ridică.

- Cred că mă voi duce acasă.

Nora îşi roti capul, cu o expresie plină de îngrijorare.

-Stai, Eva. Nu pleca. Este din cauza...? zise ea arătând cu ochii spre tavan.

- Nu, nu. Doar că nu mă simt bine dintr-odată. Bucurați-vă de...
Nora o prinse pe Eva de mână pentru a o opri.
-Ți-am spus vreodată cât de bine cunosc etajul de la Sherry?
- De ce, ca să-i spionăm?
însăși ideea o făcea să se simtă patetic. Nu avea să o facă.
- Nu există nici un motiv să urcăm. N-am nici un drept asupra lui și, mai important, în curând voi pleca la Londra. Nu-mi pot abandona tatăl definitiv. încă are nevoie de mine.
-Eva...
își retrase mâna din strânsoarea prietenei sale.
- Mulțumesc pentru cină, Julius. Ne vedem acasă, Nora. Noapte bună.

CapitoCuCll

-Sunt chiar ușurată că ești aici, șopti Becca în urechea Iui Phillip.
Chelnerii roiau în jurul mesei, aranjând, în vreme ce cei patru invitați luau loc pe scaunele lor. Ca să-și salveze prietena de eforturile de a o mărita, fusese de acord să o însoțească pe Becca și pe părinții ei la cina din acea seară. Măcar salonul privat de Ia etaj al restaurantului Sherry urma să îi protejeze de ochii curioși din sala principală de jos.
- Desigur, murmură el. Și apoi, ai promis să îmi întorci favorul vineri la operă.
El și Becca ajunseseră la o anumită înțelegere în seara precedentă în timpul cinei date de mama lui. Nici unul din ei nu era interesat de căsătorie, dar familiile lor erau insistente. Deci, hotărâseră să continue așa o scurtă perioadă, însoțindu-se reciproc la evenimente sociale pentru ca părinții lor să nu le mai caute parteneri. Dacă rămâneau împreună - în niște limite normale -, atunci urmau să mai aibă niște timp. Zvonurile puteau să circule, dar nu aveau să ducă la nimic. Nu aveau de gând să se căsătorească.
Lui Phillip i se părea un plan genial.
- Da, așa este, zise Becca în timp ce le era turnată șampanie. Și detest opera.

- Promit să aduc pe furiş cât de mult whisky poţi să bei, murmură el şi ea râse.

- Este aşa de drăguţ să vă vedem cum vă înţelegeţi, spuse doamna Hali, radiind de partea cealaltă a mesei la Phillip şi la fiica ei. Eu şi domnul Hali suntem foarte mulţumiţi.

- Da, aşa este. Domnul Hali îşi ridică paharul. Să toastăm pentru un viitor promiţător.

Ceilalţi îşi ridicară paharele.

- Pentru viitor, spuse Phillip cu un mic zâmbet în direcţia Beccăi.

Comanda de mâncare fu adusă şi grupul se relaxă cu băuturi, discutând despre evenimentele şi oamenii pe care îi cunoşteau. Phillip asculta cu jumătate de ureche. Nu îi păsase niciodată de politeţea socială sau să ştie cine era în graţii şi cine nu în acea săptămână. Era lumea mamei lui, nu a lui. Preocuparea lui rămânea să se asigure că numele Mansfield avea să fie ţinut minte pentru mai mult decât ba lul anual al debutantelor.

- Cum merge proiectul hotelului tău? îl întrebă tatăl Beccăi.

-Foarte bine. Continuăm cu excavaţiile timp de câteva săptă mâni. Apoi vor tuma fundaţia.

- Chiar crezi că poţi umple toate camerele alea scumpe? Doam na Hali sorbi din paharul ei de cristal. Sunt destui oameni care îşi pot permite?

-Da, aşa cred. Evenimentele mari vor ajuta la reducerea cos turilor, la fel ca venitul din restaurante. Dar sper să creez un nou standard pentru călătoriile de lux în America.

-Cred că este foarte inteligent, spuse Becca. Abia aştept...

- Mă scuzaţi. Un chelner se apropie de masă cu o mică foaie de hârtie care îi fu oferită lui Phillip. Domnule Mansfield, un mesaj.

- Pentru mine? Cine naiba ştia că este aici? Luă hârtia şi citi ra pid mesajul. Uimit, privi spre însoţitorii lui. Mă scuzaţi un moment, domnul Hatcher ia cina jos şi doreşte să vorbească cu mine.

- Hatcher, zici? Domnul Hali se apropie. Vezi dacă poţi să afli de la el unde va ajunge preţul petrolului, da?

-Voi face tot ce pot. Mă iertaţi, spuse el către femei. Vă rog, mâncaţi fără mine.

Se ridică şi ieşi din salon. La jumătatea drumului pe coridor un sunet îi opri paşii.

- Mansfield, şuieră o voce de femeie.

Un chip de femeie se ivi dintr-una din sălile laterale. Curios, se duse acolo.
- Da? îi făcu semn să intre în sală. Repede, aici.
- Ne... îmi pare rău, ne-am cunoscut?
Când trecu de prag, ea închise uşa în spatele lui. Se trezi într-una din sălile mari pentru evenimente. Un bărbat pe care îl recunoscu se sprijinea de perete. Ceea ce nu era surprinzător, pentru că femeile nu aveau voie să hoinărească singure la etaj.
-Salut, Hatcher.
-Salut, Mansfield. Ai făcut cunoştinţă cu logodnica mea? Arătă spre femeia care îl chemase pe Phillip aici. Ea este Lady Ho- nora Parker.
Normal că auzise de ea. Fiica unui conte puternic, ea şi Hatcher se logodiseră după ce aproape arseseră de vii într-un teatru. Făcu o plecăciune scurtă.
- Milady, o plăcere. Eu sunt Phillip Mansfield.
Frumuseţea brunetă întinse mâna.
- Plăcerea este şi de partea mea, domnule Mansfield. Şi te rog, doar Nora.
-Atunci spune-mi Phillip. Este un loc destul de ciudat pentru o întâlnire, zise el privind de la unul la altul. Vă pot ajuta cu ceva?
- îmi cer scuze pentru subterfugiu, spuse Nota. Este vina mea. Am vrut o conversaţie în privat cu tine, una care să nu aibă loc în sala principală.
-Oh?
-Da.
Ea îl studie cu atenţie, ochii ei căutând ceva în expresia lui, de parcă încerca să îi vadă sub piele. în privirea ei directă nu era nici o lumină jucăuşă, nici o primire călduroasă. O jignise în vreun fel?
- Probabil ai ghicit din felul cum vorbesc că sunt englezoaică.
- Mi-a trecut prin cap, zise el tărăgănat.
- îmi dau seama că nu este o revelaţie şocantă. Motivul pentru care menţionez acest fapt este pentru că societatea noastră nu este ca a voastră. Fetele noastre nu îşi pot permite prea multe libertăţi, precum fetele americane. Este... mai greu pentru o femeie să înflorească în ţara noastră.
încotro se îndrepta cu asta? Prea politicos ca să o întrerupă, el doar încuviinţă din cap şi o aşteptă să continue.

- Sunt puțin cam îndrăzneață - logodnicul ei pufni, ceea ce îi aduse o privire aspră - și un pic prea intelectuală, așa că nu mi-a fost niciodată ușor să-mi fac prietene. Am avut doar câteva prietene de vârsta mea care au însemnat ceva pentru mine.

Pieptul lui Phillip fu cuprins de o senzaţie de greutate, sub povara realizării.

-Lady Eva este una dintre acele prietene.

Ea lăsă afirmaţia să atârne între ei, şi el nu avea idee ce să zică.

-Înţeleg, spuse într-un final.

- Bine. Este ca o soră pentru mine şi nu a avut o viaţă uşoară. Sunt destul de protectoare cu ea, şi din acest motiv am crezut că este momentul să ne întâlnim.

- Pentru că îţi faci griji despre ea?

- Da, mai ales când vine vorba despre *tine.*

El clătină din cap.

- Nu înţeleg. Am fost de acord să o las să muncească în locul tatălui ei. Am ameninţat echipa să păstreze distanţa faţă de ea.

- Cu toate astea nu ai aplicat şi tu aceleaşi reguli în ceea ce te priveşte.

- Nora, zise Hatcher, dar logodnica lui ridică o mână.

- Lasă-mă să termin. Nu ştiu ce joc joci cu ea, dar nu voi permite să fie rănită.

Phillip îşi puse mâinile în buzunarele pantalonilor şi ridică din umeri.

- Cu tot respectul, nu mă joc. Nu vreau să o rănesc.

- Deşi asta poate fi adevărat, acţiunile tale spun altceva. Făcu un gest spre salonul privat pe care îl împărţea cu Becca şi părinţii ei. Dacă ai alte intenţii, nu te amuza cu Eva în acelaşi timp.

-Doamne, bolborosi Hatcher sub barbă. Ajunge! Haide, Nora. Ai spus destul.

Nora înfruntă privirea lui Phillip, şi el îşi dădu seama că ea ştie. Clar aflase ce se întâmplase pe vapor şi în Madison Square Garden. Probabil ea era prietena la care Eva stătea cât se afla în New York.

Simţea cum i se încălzeşte pielea de jenă, ruşinea comportamentului său lipsit de cavalerism lăsându-i-se pe umeri. Se culcase cu Eva, îşi luase cu ea libertăţile rezervate unui soţ. Libertăţi consensuale, dar tot libertăţi rămâneau. Cu toate astea, nu era sigur că se poate opri, chiar când îşi dădea seama cât de mult greşise.

încă o dorea.

Şi nu putea să explice pur şi simplu de ce o însoţea pe Becca, motivul secret pentru care ei doi erau doar prieteni.

Hatcher prinse braţul soţiei şi începu să o tragă afară.

- Scuze, Mansfield. Hai să uităm că asta s-a întâmplat.

Nora îşi miji ochii la Phillip, spunându-i parcă că ea nu va uita. încercă să o liniştească cu o încuviinţare din cap, dar inima lui nu era acolo.

Nu avea nici o intenţie să stea departe de Eva, doar dacă nu cumva ea însăşi i-o cerea.

Luni, Eva îşi ridică umbreluţa de soare mai sus pentru a bloca soarele de după-amiază. îndepărtarea pământului părea să nu se mai termine niciodată, căruţă după căruţă cărând mormane de pe şantier. Milliken şi echipa lui o ignorau, dar ei prea puţin îi păsa. îşi petrecuse mare parte din copilărie singură, fără fraţi sau mamă cu care să interacţioneze, doar cu servitorii. Şi cu tatăl ei când acesta era acasă.

Ajunsese intenţionat târziu, pentru că Phillip avea tendinţa să facă vizite dimineaţa. Nu fusese complet dornică să-l vadă, nu încă. Viziunea cu el zâmbindu-i fetei blonde drăguţe în seara trecută nu dispăruse încă, deşi îşi spusese că nu avea nici un motiv să fie supărată. El era angajatorul şi amantul ei, nu logodnicul. Nu exista nici un viitor pentru ei doi dincolo de aranjamentul lor de două nopţi pe săptămână.

Şi astăzi era luni.

încă mai voia să-l vadă?

Da. închise ochii, aproape ruşinată de mărturisire. în ciuda faptului că îl văzuse cu o altă femeie, dorea să continue cu înţelegerea lor. Se bucurase de seara precedentă, măcar în partea de dinainte de stânjenitoarea conversaţie. Poate era la fel pentru toate perechile de amanţi ocazionali, dar întreaga experienţă fusese minunată. Electrizantă. Amintirile o ţinuseră trează târziu în noapte, cu furnicături în corp la ideea de a o face din nou.

Destul. Avea o treabă de făcut aici. Acesta era motivul vizitei la New York, proiectul de care ea şi tatăl ei aveau nevoie pentru a supravieţui. Şi a doua zi urma să plece la Newport. Gândurile despre Phillip puteau să aştepte.

Pentru că nu putea să stea locului, se îndreptă spre cel mai îndepărtat punct al șantierului. îi plăcea să privească excavările din toate unghiurile la câteva zile, doar ca să se asigure că măsurătorile erau corecte. Deja fusese o greșeală, o simplă greșeală de calcul pe care Milliken ar fi trebuit să o vadă, şi Evei nu-i plăcea să stea degeaba când se putea întâmpla așa ceva. Știa foarte bine cum să folosească echipamentul de inspecţie şi avea permisiunea lui Carew să îl folosească când considera necesar.

Săptămâna trecută fusese terminată magazia de lemn care era „biroul" ei, după instrucţiunile lui Phillip. Ea insistase ca Milliken şi Carew să folosească şi ei micul spaţiu fără ferestre, așa că acum erau acolo copii ale planurilor clădirii, înregistrările lui Milliken și echipamentul pentru inspecţie.

Trase zăvorul de fier şi intră, lumina soarelui care se strecura printre stinghii ajutând-o să nu se împiedice în perimetrul restrâns. Aparatul optic şi tripodul stăteau rezemate de peretele mai îndepărtat. Cu uşa închisă zgomotul care se auzea de la excavatoare scăzu puţin, deşi înăuntru era încă destul de gălăgie. Adună piesele grele ale aparatului optic, încercând să le ridice pe toate în braţe, când auzi un sunet de metal care zgârie la uşă. Se întoarse şi aşteptă ca Milliken sau unul dintre asistenţii lui să intre.

Uşa rămase închisă.

- Este cineva acolo? Bună?

Era puţin probabil să o audă prin zgomot, aşa că puse jos aparatul optic şi se duse să investigheze. împinse mânerul - şi acesta nu se clinti. Ce naiba...?

împinse mai tare a doua oară, dar uşa nu se deschidea. Era cumva blocată din afară. Se încuiase când intrase ea? Sunetul făcut de metal... Cineva o încuiase înăuntru?

Bătu în scândurile groase cu podul palmei.

-Ajutor! Uşa este încuiată. Mă poate auzi cineva?

Mai făcu zgomot timp de câteva minute, sperând că cineva ar putea să treacă prin apropiere şi să o descopere. Din păcate, excavatoarele gemeau şi şuierau în jurul micii colibe, deci până nu se opreau avea să fie imposibil să o audă cineva.

Grija i se strecură în oase. Era foarte rău. în interior era fierbinte. Transpiraţia îi curgea deja pe sub guler şi între umeri. Mai rău, dacă excavatoarele nu se opreau deloc? Dacă nu venea nimeni la magazie,

dacă trebuia să rămână aici pe întuneric? Un fior de frică adevărată trecu prin ea.

Trebuia să iasă, indiferent de ce era nevoie pentru asta.

Trebuia să fie ceva în interior care să o ajute să iasă. O armă, o unealtă... orice pentru a sparge uşa sau încuietoarea. „Gândeşte", îşi zise sieşi, orbecăind pe întuneric. „Ştii cum sunt construite lucrurile, deci asta înseamnă că ştii să le dezmembrezi."

Din păcate, pe biroul lui Milliken erau doar hârtii. Deschise sertare şi găsi şi mai multe hârtii, nimic tare sau ascuţit. Nici măcar un cuţitaş de scrisori. La dracu!

Aerul din magazie era apăsător, un cocteil de aburi care o îmbibau de umiditate. Transpiraţia îi curgea pe tâmple şi pe faţă, şi fiecare respiraţie era ca o pătură umedă. Trebuia să iasă sau risca să leşine din cauza căldurii. Tripodul de lemn îi atrase atenţia, mai ales picioarele fusiforme. Dacă ar putea să rupă unul, l-ar putea folosi ca pârghie pentru a desface scândurile de lemn şi să se strecoare spre libertate. Nu era sigură că avea să funcţioneze, dar trebuia să încerce ceva.

Apucă tripodul, desfăcu aparatul optic greu şi îl puse pe birou. Piesa era scumpă şi bine construită, picioarele de lemn erau prinse de bază cu alamă rezistentă. Nu avea să fie uşor să o desfacă. Avea nevoie să lovească lemnul sperând că se va rupe sub metal.

îşi şterse fruntea cu jupa, absorbind cât de multă transpiraţie putea. Apoi puse tripodul pe podea, ridică un picior şi călcă pe lemnul subţire. Se crispă de durere. Piciorul îi alunecase şi călcase pe alamă în schimb. Fără să bage în seamă durerea puternică pe care o simţea în picior, mai încercă o dată. încă o lovitură, mai sus de data asta, şi rupse lemnul, desfăcând unul dintre picioarele tripodului.

îl duse la perete, apoi plasă capătul mai gros între două scânduri, unde fuseseră bătute în cuie. Ridică cu toată forţa, încercând să disloce cuiele de fier. Lemnul gemu, dar rezistă. „Nu credeai că o să fie uşor, nu?"

Timp de douăzeci de minute se luptă şi se mcordă, şi fu răsplătită într-un final când una dintre scândurile bătute în cuie se eliberă. O lovi cu piciorul, împingând-o cât mai departe de magazie. Apoi începu să lucreze la scândura de sub ea, împingând şi zgâlţâind stinghia de lemn, până ce şi aceea cedă. Reuşi să creeze o deschidere destul de mare cu mai multe lovituri.

Nu avea timp să se bucure de victorie. Hainele îi erau ude de la transpirație, dar începu să lucreze la scoaterea unei alte scânduri din perete. Cu încă una era foarte probabil să se poată strecura afară. Oboseala își făcea simțită prezența, un amestec de epuizare și căldură, iar brațele o dureau. I se părea că trecuseră opt ore, deși probabil era doar una. „Ești așa de aproape, Eva. Nu renunța."

Doar prin forța voinței dislocă a treia scândură și o dădu la o parte cu lovituri. Se sfărâmă, și ea ieși repede afară pe gaura pe care o crease, recunoscătoare ca niciodată să vadă pământul. Când împinse, piciorul i se agăță de o scândură și își pierdu echilibrul. Se prăbuși la pământ și rămase acolo, cu ochii închiși, epuizată, respirând ca și cum tocmai înotase cât lungimea unei insule.

-Eva!

Deschise pleoapele când auzi vocea bărbătească cunoscută. Phillip venea fugind spre ea, cu groaza citindu-i-se pe chipul frumos, urmat de Milliken și de Carew.

Nici de a naibii nu avea să-i lase pe aceștia trei să o vadă înfrântă. Căută adânc după forță, se ridică în picioare, își îndreptă fustele și scutură praful cât de bine putu. Apoi dădu la o parte șuvițele transpirate de pe chip și încercă să zâmbească.

Phillip aproape derapă când ajunse în fața ei și se opri, mâinile lui prinzându-i brațele.

- Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Ea arătă spre magazia de lemn.

- Cineva m-a încuiat.

El tresări surprins.

- Te-a încuiat?

Carew se duse imediat spre ușă, în vreme ce Milliken ajunse în spatele lui Phillip, cu brațele încrucișate la piept.

-A fost zăvorâtă, strigă inginerul dintr-o parte.

-Doamne, Dumnezeule! Privirea pătrunzătoare a lui Phillip îi cercetă chipul. Ai fi putut să mori acolo la cât de cald este astăzi.

- Sunt bine. Am scos câteva scânduri și am ieșit. Nimic îngrijorător. Privi spre Carew cu niște ochi care își cereau scuze. A trebuit să rup tripodul tău și să folosesc unul dintre picioare ca pârghie. îmi pare rău.

-Nu îți cere scuze, spuse imediat Carew. Contează că tripodul te-a ajutat să ieși. Poate fi înlocuit.

Pieptul lui Phillip se ridică, și pe gâtul lui se vedea o roșeață provocată de furie. Se întoarse spre Milliken.

-Vei găsi responsabilul. Vreau să-i dai de urmă și să îl trimiți la mine. *Astăzi.*

- Domnule, știți că nu este nici un om aici care să recunoască așa ceva, știind care sunt consecințele, zise Milliken, arătând cu bărbia spre Eva. Și știți ce simt oamenii față de ea.

Ea. De parcă nu ar fi stat chiar acolo. Dar Milliken avea dreptate. Dacă făceau mare tam-tam despre asta, resentimentele urmau să sporească. Era ultimul lucru de care vreunul din ei avea nevoie.

-Domnul Milliken are dreptate. Este puțin probabil să aflăm identitatea vinovatului și o vânătoare de vrăjitoare nu are alt efect decât să crească nemulțumirea.

Milliken clipi, de parcă nu se așteptase ca ea să fie de acord cu el, dar Phillip se încruntă și mai mult.

- Nu mă interesează. Nu va fi tolerat genul ăsta de comportament pe șantierul meu. Dacă las să treacă, va încerca din nou.

Trebuia să oprească asta. O investigație nu prevestea lucruri benefice în relația ei cu echipa.

-Te rog, Phillip. Sunt murdară și transpirată, dar n-am pățit nimic. Haide să uităm că s-a întâmplat.

Nările lui Phillip se dilatară abia perceptibil și văzu în ochii lui că era indecis. Se mai uită la Milliken o dată.

- închide totul pentru azi. Toată lumea se duce acasă și nimeni nu este plătit... dacă nu cumva apare vinovatul. O apucă de Eva de cot. Hai cu mine, domnișoară Ashford.

-Asta a fost o greșeală.

în vreme ce cupeul său încetinea pe Twenty-Fourth Street, Phillip nu băgă în seamă mustrarea Evei. Erau primele cuvinte pe care ea le scotea de când plecaseră de pe șantier. Era clar furioasă că el nu renunțase la incident, furioasă că el o târâse din fața bărbaților... dar el nu avea de gând să își ceară scuze. Prea puțin îl interesa ce credeau oamenii despre pierderea banilor pe o zi.

Oricine era responsabil pentru încuierea acelei uşi ar fi fost bine să spere că Phillip nu avea să dea niciodată de el singur pe o alee întunecată.

Roţile se opriră în faţa casei cu numărul 22, o clădire modestă cu trei etaje, iar Phillip deschise portiera cupeului. Coborî, apoi o ajută pe Eva să coboare.

- Nu trebuie să rămâi, îi spuse el birjarului, iar pe ea o duse spre uşa de la intrare.

Scoase o cheie din buzunarul hainei.

- Ce este aici? Gâtul ei se întinse în vreme ce se uita la faţadă. Unde suntem?

Descuie uşa de la intrare şi o ţinu deschisă.

-Treci înăuntru.

- Phillip, chiar aş vrea să merg acasă. Sunt murdară şi...

-Ai răbdare, milady. Ai încredere în mine.

Intră, clar nefericită, şi el încuie uşa în urma lor. O luă de braţ şi o însoţi în sus pe scări.

-Ai vrut intimitate. Intimitate vei avea.

-Ai închiriat un apartament pentru noi?

-Nu. Se întoarseră la primul etaj şi el îi zâmbi. Am cumpărat clădirea.

-Ai... cumpărat toată clădirea? Doar ca să avem un loc unde să ne întâlnim?

- Nu fi aşa surprinsă. Este o investiţie bună. Zona este cam neci-zelată acum, dar se aud zvonuri că va fi curăţată. În următorii ani ar trebui să îi crească valoarea.

- Cu siguranţă pare bine construită, zise ea, plimbându-şi privirea pe pereţi şi pe casa scărilor. Cine au fost chiriaşii?

-Vei vedea.

Abia aştepta să îi vadă reacţia. Cumpărarea se produsese repede aşa că nu avusese timp să redecoreze, doar schimbase patul şi salteaua. Avea şi el priorităţile lui până la urmă.

Când Eva şovăi la ultimul etaj, Phillip se întinse şi o ridică în braţe. Ea îl prinse de după gât.

-Pune-mă jos. Pot să merg.

-Ştiu, dar prefer să te duc eu.

Ea nu se mai plânse şi îşi puse capul pe umărul lui. El sări peste următoarele scări, o puse pe picioare şi deschise uşa apartamentului. Apăsă pe întrerupător pentru a aprinde lumina, în vreme ce Eva păşi peste prag. Fluieră prelung.

- Măi să fie. Nu este nici un mister legat de identitatea foştilor chiriaşi. Sper că fetele nu au fost încurcate de această deplasare.
Un fost bordel, camera principală era tapetată într-un roşu ţipător şi avea o mobilă de aceiaşi culoare, tapisată cu catifea. Becuri colorate atârnau din tavan, nuanţele unui caleidoscop care se reflecta din oglinzile plasate strategic în diferite puncte. Phillip se lăsă pe una dintre canapele, unde bărbaţii s-ar fi adunat ca să întâlnească diferitele femei ale casei.
-Nu, dacă ţinem cont că le-am oferit o compensaţie destul de generoasă. îţi place?
Absorbi totul, rotindu-şi capul încoace şi încolo.
- Este îngrozitor, dar în acelaşi timp perfect.
- Nu ai văzut partea cea mai bună.
Se ridică, o luă de mână şi o conduse în restul apartamentelor.
- Dă-mi voie să ghicesc. Patul.
El chicoti.
-A doua parte preferată, atunci.
După ce trecură de sufragerie intrară în cea mai mare dintre camerele de baie. 0 cadă uriaşă se afla în mijlocul podelei cu mozaic alb-albastru, încercuită de oglinzi din toate părţile. Era decadent şi ţipător, o descoperire delicioasă pe care să o folosească în mod util. Chiar în acest minut, chiar.
Ea icni.
-Asta este... Bărbaţii plătesc ca să facă baie aici cu o femeie.
El ridică din umeri.
- Normal.
Se duse la robinete şi le roti până când apa începu să curgă pe fundul căzii de fier smălţuite. Apoi turnă în apă câţiva stropi din noul ulei de baie pe care îl adusese mai devreme.
- Stai, nu te aştepţi ca eu.... Acolo?
-De ce nu? Am cerut să fie bine curăţat, inclusiv cada. Nu ai vrea să te speli după ce ai fost încuiată în acea magazie cine ştie cât timp?
îşi muşcă buza, privind spre apă cu jind. De ce ezita?
El traversă camera şi îi puse o şuviţă rătăcită de păr roşu după ureche.
- Nu fi îngrijorată de curăţenia căzii, pentru că îţi jur că...

- Nu, te cred când zici că a fost curăţată bine. Dar este puţin decadent din partea mea să mă bag într-o cadă, în vreme ce tu aştepţi, nu crezi?
- Nu dacă şi eu sunt decadent împreună cu tine.
-Adică... Ridică sprâncenele. Oh!
Ah, mica lui inocentă. Cât de mult îi plăcea să o corupă. îşi dădu haina jos de pe umeri şi o aruncă pe jos. Apoi îşi desfăcu lavaliera.
- Promit că va merita.
Ea îi privi mâinile cu atenţie, simţind cum se înroşeşte pe linia decolteului.
- Dar nu am haine curate de purtat.
- Cine a zis ceva despre haine?
Buzele ei se curbară şi se întinse să îşi desfacă eşarfa din jurul taliei.
-Asta s-ar putea să fie o idee groaznică, dar vreau prea mult să fac o baie ca să mă cert cu tine.
îşi scoaseră amândoi hainele, una după alta, cu ochii zăbovind pe celălalt, până când ea avu nevoie de ajutor cu corsetul. Cu pieptul gol, Phillip îi desfăcu şireturile, şi ea lăsă piesa grea de lenjerie să cadă pe jos. De acolo lucrurile avansară rapid, până ajunseră amândoi goi.
Nevrând să o stânjenească, Phillip închise robinetele, păşi în cadă şi se cufundă în apa caldă. Acest lucru avu un beneficiu în plus, pentru că îi permise să o privească cum intră în cadă după ce se dezbrăcă. Eva era superbă, cu pielea albă şi părul roşu. Sâni plini cu sfârcuri întunecate. Picioare lungi şi un abdomen uşor rotunjit. O femeie minunată, precum un tablou din Renaşterea italiană care prinde viaţă. Inima îi bătea, şi gura i se uscase de nerăbdare.
- Un domn decent nu şi-ar feri privirea? întrebă ea în vreme ce se întindea în partea opusă şi picioarele ei îl atingeau sub apă.
- Bănuiesc că da. Am observat totuşi că nu te-ai grăbit. Cred că ţi-a plăcut să mă provoci.
Degetele ei se târâră de-a lungul gambei lui.
- S-ar putea să ai dreptate.
-Să îţi spăl părul?
- îţi imaginezi că eşti camerista unei doamne?
- Doar îmi imaginez cum să pun mâinile mai repede pe tine.
-Va trebui să aştepţi până sunt curată.

Apa clipocea în jurul sânilor ei, atrăgându-i atenţia. Doamne, cum o dorea pe femeia asta! Mădularul îi era deja tare şi dornic, chiar şi în apa fierbinte.
-Aseară la Sherry's am întâlnit o prietenă de-a ta, zise el, strecurându-şi picioarele pe lângă ale ei.
Ochii ei se lărgiră.
- Oh, nu. A fost Lady Nora?
Deci prietena ei nu-i spusese despre conversaţie. Interesant.
-Aşa este, ea era. O femeie încântătoare, Lady Nora. Logodnicul este un om bun, deşi nu prea iese prin oraş zilele astea.
- Ce-a spus? Eva se aplecă, cheful ei de tachinat dispăruse. Dacă a spus ceva despre mine, nu ar trebui să iei deloc în seamă.
Acesta era un comentariu curios. Se întrebă cât vorbise Eva cu prietena ei despre el.
- Şi de ce n-ar trebui să iau în seamă dacă este vorba de tine?
-A spus ceva despre mine?
- îmi răspunzi la întrebare cu o altă întrebare?
- Da. Şi voi continua aşa până îmi spui ce-a zis.
îi cuprinse piciorul cu mâna şi începu să îi maseze talpa cu degetele. Ea gemu şi închise ochii, lăsându-se pe spate până când umerii ei ajunseră pe cadă din nou.
- Eram la cină cu o prietenă şi cu părinţii ei. Nora ta este îngrijorată că mă joc cu tine, că te duc de nas în timp ce curtez o altă femeie.
Eva îl privi intens printre gene.
- Şi aşa este?
Ah. Nu era nici o surpriză pentru ea. Fusese şi Eva la restaurant în acea seară?
- Sigur că nu. Domnişoara Hali este doar o prietenă, deşi părinţii ei îşi doresc altceva. Nu există iubire între noi.
-Am auzit că există nişte zvonuri. Despre voi doi.
- După cum am spus, unii ar aprecia această căsătorie. Nici unul din noi totuşi nu şi-o doreşte.
-Bun.
Uşurarea ei îi plăcu, o satisfacţie întunecată că ea fusese geloasă şi că el trebuise să fie complet onest cu ea.
- Dar noi vom continua să ne vedem mai des în următoarele săptămâni.

Ea clipi şi se ridică, piciorul ei ieşind din prinsoarea lui.

- Nu înţeleg. Am crezut că ai zis....

-Aşa este. Eu şi cu domnişoara Hali avem o înţelegere reciproc avantajoasă.

-încă o înţelegere reciproc avantajoasă? începu să se ridice din cadă. Doamne sfinte! în câte eşti implicat?

O prinse de gleznă, trăgând-o înapoi în apă şi în cadă. Când ajunse aproape de el, o ridică şi o aşeză deasupra lui, aşa încât picioarele ei se aflau în jurul taliei sale. Mădularul îi era prins sub fierbinţeala ei, presiunea aproape înnebunindu-l, dar printr-un miracol reuşi să rămână concentrat. îi prinse chipul în palme.

- Nu felul ăla de aranjament, Eva. Tu eşti singura femeie cu care mă simt bine aşa. Doar tu.

-Ah.

-Mă crezi?

Privirea ei pătrunzătoare îi cercetă chipul, zăbovind pe ochii lui, căutând adevărul.

- Da, cred că da.

- Bun. Acum sărută-mă.

CapitoCuCl2

Până la urmă făcură mai mult decât să se sărute.

Mâinile mari pline de săpun trecură peste fiecare centimetru din ea, cu o profundă temeinicie, ca şi cum ar fi fost foarte pretenţios cu privire la curăţenie. Cu toate acestea, el nu era unul dintre acei oameni care se purtau întotdeauna cu mănuşi şi care se temeau să-şi murdărească mâinile. Nu, doar se bucura de tachinare - deşi ea se foia şi i se zbătea în poală, provocându-i multe suspine şi gemete. Cel puţin nu suferea singură.

El o spală pe îndelete, atingând şi mângâind, vorbind hniştit printre săruturi despre lucrurile care îi plăcea cel mai mult la ea. Locuri precum ar fi interiorul cotului... pielea de la încheietura mâinii... un loc sub coaste unde se gâdila... panta claviculei... Până când îi spălă şi îi clăti părul, ea murea de dorinţă, iar pulsul îi bătea constant între picioare.

Chiar când ea simţi că nu mai putea să suporte, el se întinse să-i mângâie miezul neted şi umflat, cu degetele lui abile şi ferme. Două degete groase se strecură în interiorul ei, iar palma lui îi apăsă pe mugurul din vârful sexului.

-Mişcă-ţi şoldurile pe mâna mea, îi spuse el. Foloseşte-te de degetele mele ca să termini.

Habar n-avea la ce se referea el, dar trupul ei preluă conducerea, în urmărirea fericirii, fiecare mişcare din pelvis transmiţându-i şocuri mici până la degetele de la picioare. Gura lui îi găsi sfârcul, îl supse şi îl muşcă, senzaţia dinţilor lui făcându-i pântecul să-i tremure. Ea începu să rostească o serie de cuvinte frenetice fără sens, cerinţe nebuneşti şi promisiuni care vorbeau despre nevoia urgentă, în timp ce apa ieşea din cadă. Cu mâna liberă, el îi apăsă şoldurile pentru a crea mai multă frecare şi ea explodă, cu trupul tremurând.

Când se opri din tremurat, el o scoase din apă şi ieşi din cadă. Stropii picurau pe gresie, în timp ce el se îndreptă spre uşă, ducând-o într-o altă cameră în care aştepta un uriaş pat cu baldachin. O puse pe cearceafurile moi, iar corpul lui îl acoperi pe al ei.

Ea oftă sub greutatea lui în mod neaşteptat de delicioasă, părul lui curat şi mătăsos de pe corp frecându-se de membrele ei, în timp ce umerii largi blocau lumina de după-amiază care se stingea. îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îi trase gura în jos, disperată să-şi simtă buzele pe ale lui. Săruta foarte bine, înnebunitor de bine, trecând de la dur la bând, de la a cere la a oferi. încercă să ţină pasul cu el, să îl egaleze, dar se dovedi imposibil, nevoia ei făcând-o să uite de orice gând raţional.

Degetele lui îi găsiră din nou locul fierbinte dintre picioare şi făcu un cerc în jurul intrării ei până când ea se tângui, căutând. Zâmbi spre gura ei.

- Vrei mai mult, nu?

Era prea încrezut, prea sigur pe puterea lui... prea masculin. Aşa că ea se împinse în umărul lui până când el se trânti pe spate. Când ea îl încălecă, el îi dădu la o parte părul ud de pe chip, spunând:

-înţeleg că am terminat cu tachinatul.

-Nici pe departe. Nici n-am început.

Aşa că făcu cum dori, plimbându-şi degetele de-a lungul maxilarului său, a umerilor, peste coaste, atingând fiecare ridicătură şi

fiecare vale care îi constituiau trupul superb. Nu avusese şansa în seara trecută şi voia să îşi întipărească forma lui în memorie.

Doamne sfinte, omul era mai mult decât perfect. Când atingerile nu îi mai fură de ajuns, trecu cu buzele peste acele locuri, gustând pielea curată şi aspră. Află repede ce îl făcea să geamă (o muşcătură pe gât) şi ce îl făcea să gâfâie (o atingere a sfârcului cu limba). Cu cât cobora mai jos, cu atât el devenea mai neliniştit, şi respiraţia îi era mai agitată.

El înlemni când ea îi sărută abdomenul, iar ea se întrebă dacă el ar opri-o dacă ar continua. Studiase destule desene şi tablouri încât să fie curioasă cum să îşi folosească gura pe el. Avea să îi placă?

Câteva săruturi în plus îi aduseră gura la vârful mădularului, care stătea ţeapăn pe abdomenul lui. Trecu cu limba peste cap, abia atingându-l, şi cu toate astea corpul lui tresări, aproape mişcând-o şi pe ea.

- Doamne, Eva, gemu el. Nu mă aşteptam la asta.

- Să continui?

- Oh, Doamne. Dacă continui s-ar putea să termin.

Nu era chiar un răspuns, aşa că ea continuă. Poate că asta avea să-l facă să mai piardă din control şi să îi dea ei un pic de avantaj. Linse carnea întinsă, trecând cu latul limbii de-a lungul pielii catifelate. Degetele lui se strânseră pe pătură, albe de la încordare. Ea aproape că zâmbi. O putere îmbătătoare, într-adevăr.

Braţe puternice o ridicară însă. Chipul lui era sculptat în piatră. Se rostogoliră şi ea ajunse sub el, iar el se aşeză între picioarele ei. Băgând mâna între ei, se aranjă la intrarea ei şi apoi intră, încet şi ferm, mult mai uşor de data asta. Ea fu uimită de diferenţă, cum corpul ei înflorise şi îl acceptase, lăţindu-se şi întinzându-se, până el fu primit complet.

Se opri, lipindu-şi fruntea de a ei, sprijinit în coate, piepturile răsuflând din greu. Senzaţia de plinătate, felul cum îl simţea adânc în ea... elibera ceva, un gol de care ea nu ştiuse că exista. De parcă el ar fi descoperit o parte secretă din ea, o parte de care ea nu ştiuse. Acest lucru o bucura şi o înspăimânta.

începură amândoi să se mişte, împreună, mişcându-şi şoldurile şi plăcerea îşi făcu apariţia. El îi prinse sânii în palme, şi ea fesele. El îşi afundă dinţii în umărul ei, ea îl zgârie pe spate. Când ea îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, el începu să se mişte mai repede, mai

puternic, iar pe fruntea lui apăru transpiraţia, în vreme ce cadrul patului scârţâia sub ei.

- Oh, Doamne! Nu mă pot opri. Este prea bine.

Aşa de bine - dar nu suficient.

- Mai mult, Phillip. Te rog.

El gemu şi îi luă gura, sărutul lui fiind sălbatic şi pretenţios, în vreme ce el continua să se afunde în corpul ei, fără fineţea de mai devreme - iar ei îi plăcea.

- Da, şuieră ea, cu muşchii încordaţi. Era aşa de aproape, chiar acolo, pe muchie. Doamne, da!

- La dracu, acum, Eva.

Se împinse în mâini, încordându-şi şoldurile, umplând camera cu zgomotul făcut de carnea udă care se lovea. Ea simţi cum arde sub un val de căldură şi lumină, muşchii ei interiori strângându-se în jurul lui, torentul venind peste ea.

Şoldurile lui tremurară în vreme ce corpul îi fu cuprins de propria plăcere. Se îngroşă şi pulsă în ea, gemând puternic, cu ochii strâns închişi.

Tăcerea se lăsă în cameră, unde se auzeau doar respiraţiile lor. Nu se auzea nici un zgomot, nici un ticăit de ceas, nici un pas. Nici zgomotul străzii, nici cel făcut de servitori. El se mişcă şi se retrase, ieşind uşor din ea, apoi căzu pe spate, cu podul palmelor peste ochii închişi.

- Doamne! Nu cred că am terminat vreodată aşa de puternic. Sau aşa de repede.

Eva nu avu nici un răspuns, mai ales că el nu părea fericit de asta. Iar ea nu avea de gând să îşi ceară scuze.

-Aveam şi un prezervativ la îndemână. Scoase un oftat nefericit. Cu toate astea am terminat în tine din nou. Ce naiba îmi faci?

Detesta acuzaţia din tonul lui. Detesta felul cum i se strânsese stomacul la cuvintele grele rostite. Bula de fericire care o înconjurase se sparse şi pieptul îi fu umplut de durere precum cimentul ud. Se încordă, dar rămase nemişcată.

- Nu este vina mea.

-Ştiu. El se întoarse ca să o vadă. Nu asta am vrut să spun, Eva.

- Dar aşa s-a auzit. Din experienţa mea, bărbaţii dau deseori vina pe femei pentru problemele lor. O femeie cu trei logodnici decedaţi? Sigur este blestemată. Nu te poţi concentra pe muncă pentru că o

femeie este prin preajmă? Da, hai să obligăm femeia să plece în loc să îi spunem bărbatului să nu se mai holbeze la sânii ei.

El se ridică într-un cot.

- Eu nu cred nimic din toate astea. Pentru numele lui Dumnezeu, am fost cel mai mare susținător al tău...

-Până suntem singuri și atunci pierderea controlului este vina mea.

- Nu. Asta este vina mea. Totul. Și orice consecințe vor fi, poți să stai liniștită că eu voi...

Ea se ridică din pat, nemaivrând să ia parte la conversaţie. îi amintea de noaptea trecută şi nu dorea să o repete. Da, amândoi fuseseră neatenţi şi se purtaseră prosteşte, lăsându-se acaparaţi de fierbinţeala momentului. Şi ea era la fel de responsabilă ca și el. Deci când avea să o trateze ca pe un egal?

- Nu vreau să discut despre vinovăţie și consecințe înainte să mi se răcească pielea.

- Destul de corect, dar consecințele sunt destul de reale. Nu le poţi ignora.

Odată ajunsă pe podea, observă că interiorul coapselor îi era lipicios şi ud. într-adevăr, consecinţele. Baia. Chiar dacă apa era rece, trebuia să spele toată... secreţia asta înainte să se întoarcă acasă.

- Ce faci? întrebă el când ea se duse spre camera de baie. Trebuie să discutăm despre asta.

- Nu, nu trebuie deloc să discutăm. Apucă uşa dintre camere şi se opri ca să privească peste umăr. Sau, mai bine chiar, poartă discuţia asta fără mine. Pari să te descurci mai bine aşa.

Trânti uşa, închizându-se de partea cealaltă.

Până vineri, starea de spirit a lui Phillip era de-a dreptul sumbră.

După ce abia vorbiseră pe drumul de întoarcere de luni, Eva dispăruse marți, lăsând vorbă că pleacă în afara orașului. Phillip știa din sursă sigură că Lady Nora rămăsese în oraş, deci nu era sigur unde se dusese Eva... şi cu cine. Nesiguranţa îl rosese toată săptămâna, devenind mai rea pe măsură ce timpul trecea fără vreun mesaj de la ea. Joia lor venise şi trecuse, el aşteptând-o în casa de pe Twenty-Fourth Street ore întregi, doar ca să petreacă seara singur.

Da, dăduse greş cu conversaţia lor de după sex. Din nou. Dar asta nu însemna că ea îl putea ignora. Trebuiau să găsească o soluţie, mai ales că ea lucra pentru el.

Dumnezeule, ce harababură!

Se întinse după unul dintre paharele cu şampanie de pe tava de argint şi tresări. Umerii îl dureau după orele petrecute la McGirck săptămâna asta. Se luptase aşa de mult încât Joe îi ceruse într-un final să plece acasă, spunând că nu putea reveni până nu promitea să nu îşi mai verse frustrările pe ceilalţi boxeri. Doborâse şaisprezece adversari în ring în ultimele zile, făcându-l pe Joe să se plângă că Phillip îi distrusese cei mai buni boxeri pe care îi avea.

-Nu pari fericit, murmură Becca când se opri lângă el, luându-şi un pahar. îţi pare rău că ai venit?

Se aflau la Opera Metropolitană, aşa cum el promisese, înconjuraţi de familia ei. Deşi era vară, mulţi dintre membrii societăţii participau, toţi aflându-se la parter. Reprezentaţia începuse, dar Phillip, dornic de o băutură şi de o pauză, se retrăsese în salonul din spatele lojei.

Se întoarse spre Becca, radioasă în acea seară.

-Nu, şi nu este ceva ce nu poate fi rezolvat de câteva paha re. Tu clar ai avut o zi bună. Nu cred că te-am văzut vreodată aşa de radioasă.

- Linguşelile tale nu merg cu mine, Mansfield. Ai părţile greşite.

El râse, prima dată după ziua de luni.

-Nu este linguşeală, ci adevărul. De ce eşti aşa de veselă, îmi spui?

- Doar am avut o săptămână excelentă.

îşi coborî privirea cochet şi sorbi din şampanie. Probabil că avea legătură cu camerista. Era fericit pentru ea, chiar dacă el nu era bine.

- Minunat pentru tine, atunci. Măcar unul din noi o are.

- Ce s-a întâmplat de eşti aşa de morocănos?

Nu ştia cum să-i explice, aşa că ridică din umeri.

- Femeile sunt foarte complicate.

-Asta pentru că suntem mai inteligente decât ne cred bărbaţii. Voi presupuneţi că suntem ceva ce noi nu suntem. în ochii ei se citea bucuria. Deci, spune-mi, ce a mai făcut acum?

-A dispărut. A plecat din oraş, ceea ce este puţin ciudat pentru că nu cunoaşte aproape pe nimeni în oraş.
-Este o amantă? Sau...
„O iubită. O prietenă. O angajată." în loc să pronunţe cuvântul, el spuse:
- Clar o „sau".
- Doamna care zice că nu eşti amuzant?
Buzele i se curbară amuzate, amintindu-şi conversaţia.
-Da, ea.
-Şi v-aţi certat?
- Mai mult a fost o neînţelegere.
-Ascunzi adevărul. Dacă s-a ascuns de tine în afara oraşului, a fost o ceartă. îşi termină şampania şi puse paharul gol pe masă. Ceea ce înseamnă că tu trebuie să-ţi ceri scuze cum trebuie.
- Şi cum ştii că eu sunt de vină?
Pe chip îi apăru o expresie care zicea că Phillip putea fi cel mai încet la minte bărbat din Manhattan.
- Pentru că dacă te-ai fi simţit nedreptăţit, tu ai fi fost cel care ar fi fugit.
îl bătu pe braţ şi reveni în lojă, dar Phillip nu era chiar gata să o urmeze. Poate vizita întâi salonul pentru fumat. Un trabuc de calitate părea taman bun acum. Păşi pe coridorul care se afla în spatele lojelor şi îl găsi gol, din fericire. înainte să apuce să facă doi paşi îl descoperi însă pe James Keene care venea spre el. Keene îl văzu şi el, sprâncenele i se ridicară recunoscându-l şi un zâmbet arogant de satisfacţie îi apăru pe faţă.
Pielea lui Phillip începu să ardă de furie, de parcă cineva i-ar fi dat foc cu un chibrit. Se îndreptă spre celălalt bărbat.
-Aş vrea să vorbim, Keene.
- Bună seara, domnule Mansfield. Am auzit că aţi avut ceva probleme pe şantierul hotelului. Se sprijini cu un umăr de perete. Asta este păcat, cu siguranţă.
Phillip se gândi la Eva, care ieşise transpirată şi ciufulită din acea magazie în acea zi. Dacă nu ar fi putut să iasă de una singură, numai Dumnezeu ştia când ar fi fost găsită. Câteva ore în căldura aceea extremă ar ucide un bărbat, darămite o englezoaică mică. îşi îndeştă pumnii şi păşi mai aproape, fără a-i fi teamă să îşi folosească statura

pentru a-l intimida pe celălalt. Fu mulţumit când văzu ochii lui Keene lărgindu-se de teamă.

- Dacă aflu că tu sau oricare dintre acoliţii tăi aţi provocat problemele astea, vă voi îngropa într-o groapă aşa de adâncă şi întunecată că nu vă va găsi nimeni. înţelegi ce spun?

-Dar de ce ne-am deranja să-ţi sabotăm proiectul când faci o treabă tare bună de unul singur?

-Pentru că sunteţi nişte laşi fricoşi care credeţi că obţineţi ce vreţi prin hărţuire şi şantaj.

Keene îşi ridică mâinile cu palmele deschise.

-Aici greşeşti. Vrem doar ceea ce este bine pentru oraş şi locuitorii lui.

- în timp ce vă îmbogăţiţi şi voi.

- O spui de parcă tu nu vei câştiga nici un dolar. Când tatăl tău trăia, lucra *cu* noi - nu împotriva noastră. Ai face bine să lucrezi la fel. Am realiza mult mai multe, cu siguranţă.

- în cazul în care nu ai observat, zilele lui Tweed şi ale corupţiei agresive s-au terminat. Suntem într-o epocă nouă, una în care oa-menii se aşteaptă ca guvernul lor să muncească *pentru* ei, nu să fure de la ei.

-Acum vrei doar să-mi răneşti sentimentele, spunându-mi că sunt hoţ.

-Ţi-aş spune mai multe dacă nu am fi în public.

Keene chicoti.

- Chiar eşti temperamental. Probabil că de asta eşti un boxer ieşit din comun. Se spune că poţi bate pe oricine în ring.

- Şi ai face bine să-ţi aminteşti asta. Nu vrei să mă enervezi.

Keene făcu un pas înapoi şi îşi şterse mânecile cu mâinile înmănuşate.

-Aş putea spune acelaşi lucru, Mansfield. Până la urmă, ce ar crede lumea dacă ar şti care este scopul real al clădirii de pe Twen- ty-Fourth Street pe care ai cumpărat-o, cea în care tu şi domnişoara Ashford...?

Phillip îşi ridică braţul şi îl împinse pe Keene în perete cu un zgomot surd. Celălalt înghiţi în sec în vreme ce Phillip mârâi la el:

- Nu vrei să termini propoziţia asta. Şi dacă aflu că ai pus să fiu urmărit, am să distrug tot ceea ce ştii şi iubeşti.

Se priviră țintă unul pe celălalt o vreme, timp în care expresia dură a lui Keene nu se înmuie deloc. într-un final, celălalt bărbat își ridică brațul și desfăcu strânsoarea lui Phillip, lăsând loc între ei.

- Ce însetat de sânge ești pentru un domn de societate. Ești foarte surprinzător, domnule Mansfield. Chiar surprinzător, într-adevăr.

-Ai grijă să nu uiți.

- Oh, nu voi uita. O seară minunată în continuare.

în vreme ce Keene se îndepărta, el nu mai spuse nimic. Era clar că Keene era mulțumit de sine. Intenția lui fusese să îl enerveze pe Phillip, și reușise.

Phillip își trecu mâna prin păr, întorcându-se în loja familiei Hali. Avea nevoie de încă un pahar ca să îndepărteze din gură gustul acru al acelui schimb de replici. Era clar că își subestimase dușmanii. Erau hotărâți să provoace distrugeri și pagube la fiecare pas.

După ce se întări cu un pahar din whisky-ul lui Hali, se lăsă pe canapeaua de catifea. Cei de la Tammany Hali erau clar responsabili de încercarea lui Weller de a închide proiectul. Și probabil tot ei fuseseră cei care o încuiaseră pe Eva în magazie. îl și urmăreau?

Ideea îl înfurie, faptul că acești oameni îi știau secretele intime. Deși deținerea unui spațiu cu scopul unor întâlniri amoroase sau pentru a întreține o amantă nu era ceva nou pentru el, nu voia ca identitatea femeii să devină publică. Cu siguranță Eva ar fi fost furioasă. Reputația ei, cea personală și pentru acest proiect, ar fi avut de suferit, iar relația lor profesională ar fi fost alterată definitiv.

Poate că după ce sosea tatăl ei și prelua frâiele, ei puteau să renegocieze termenii înțelegerii dintre ei. Până atunci, trebuia să o protejeze pe orice cale.

Pentru că nu intenționa să renunțe la ea.

Oh, Doamne! Eva mai măsură o dată lungimea crăpăturii, notându-și cu atenție cifra în jurnal. Doamna Mansfield nu avea să fie mulțumită de aceste descoperiri.

Stoneacre se dărâma.

Parcursese fiecare centimetru din proprietate. De două ori. în ultimele patru zile se târâse în pod și inspectase fundația. Evaluase pereții exteriori, se urcase pe acoperiș. îndepărtase ipsosul și dușumelele, evaluând amănunțit totul. Un lucru era clar. Toată clădirea trebuia reconstruită.

Detesta că ea trebuia să îi spună asta doamnei Mansfield. Femeia mai în vârstă adora această „căsuţă" din motive sentimentale. Cu toate astea, sentimentele nu te protejau de sarea nemiloasă a oceanului sau de vânturile aspre. Constructorii iniţiali nu folosiseră materiale de calitate ca să facă faţă la tot ceea ce mama natură oferea.

Cu toate astea, trebuia să îi spună mamei lui Phillip adevărul. Cum tatăl ei obişnuia să spună deseori, nu ajuta niciodată dacă înveleai veştile proaste în bomboane: tot veşti proaste erau. Era mai bine să treci peste ele. îşi verifică ceasul prins la fustă. Doamna Mansfield tocmai se aşeza pentru ceaiul de după-amiază. O invita politicos pe Eva în fiecare după-masă, dar de obicei Eva refuza, pentru că prefera să profite la maximum de orele de lumină naturală.

în afară de faptul că îşi folosea timpul practic, faptul că era mereu ocupată o împiedica să se gândească la Phillip.

Da, îşi ceruse scuze nu doar o dată că stricase noaptea lor, şi ea îl iertase rapid. Ce altceva ar fi putut să facă? Continuaseră să muncească împreună, iar ea nu putea pierde această poziţie. Spera doar că el avea să ajungă să o vadă ca un egal cu timpul, să nu mai dea vina pe ea pentru orice mărunţiş. Spera că el avea să îi recunoască abilităţile şi să îi ofere respectul cuvenit.

„El crede că l-a angajat pe tatăl tău. E.M. Hyde ar primi respectul lui Phillip, nu tu."

„Oferă-i timp", îşi spuse ea. într-o lună sau două, o să fie aşa de îndrăgostit de munca ei şi de inteligenţa ei încât o să îi poată spune în sfârşit despre boala tatălui ei. După ce îi va explica, cu siguranţă va fi recunoscător şi uimit, aşa de mult încât va uita de orice mânie legată de subterfugiul ei.

„Recunoscător şi uimit? Acum chiar exagerezi."

Trebuia să îi spună la un moment dat. Vinovăţia continua să o roadă, o durere în stomac de fiecare dată când îl vedea. Da, avea un temperament vulcanic, dar se putea discuta raţional cu el. Putea să înţeleagă de ce a minţit, importanţa de a păstra moştenirea tatălui ei.

Dar... nu încă. Peste câteva săptămâni. Atunci îi va spune.

Porni spre sera din aripa de est, camera preferată din Stoneacre a doamnei Mansfield. Deşi structura era un dezastru, clădirea era totuşi frumoasă. Şi-l putea imagina foarte bine pe Phillip aici când era un băieţel, alergând pe holuri şi pe peluza din spate. Liniştea de acum

probabil că doar îi amintea doamnei Mansfield de ceea ce îi lipsea acestui loc. Iubire și râsete. Activitate și zarvă.

Unde erau surorile lui Phillip? Nu doreau să se bucure de ocean și de soare?

Și de ce îi păsa Evei? Nu avea destule probleme, cu ultimele probleme de pe șantier, cu boala tatălui și cu încăpățânarea angajatorului ei?

O așteptase Phillip în apartamente joi seara? Cu siguranţă nu se obosise, folosindu-se de această șansă pentru a ieși cu domnișoara Hali, femeia cu care *putea* fi văzut în public.

Durerea îi înflori în piept și ea o izgoni. Subterfugiul fusese folosit la insistențele ei, până la urmă, deci nu avea sens să se supere pe lucruri pe care nu le putea controla. Doar își dorea... Ei bine, își dorea ca multe lucruri să fie diferite.

își dorea să nu îi fie așa de dor de el.

„Bănuiesc că am în sânge să ridic clădiri noi." Și în al ei. întâlnise vreodată un bărbat care să îi înțeleagă așa de bine pasiunea pentru arhitectură?

Dacă acea înțelegere s-ar fi aflat în toate fațetele relației lor...

Nu se hotărâse încă dacă să continue să fie amanta lui era ceva inteligent sau prostesc. O uimea că el cumpărase o întreagă clădire pentru aventura lor, deși cheltuiala era cel mai probabil nesemnificativă pentru un bărbat cu averea lui. Apartamentele îți dădeau sentimentul de ceva foarte scandalos, ceva foarte ilicit... și ea adora asta.

Oftă, hotărâtă să nu se lase afectată de asta. Aranjamentul lor nu era ceva pe termen lung. Cariera ei înflorea și chiar avea o șansă reală să lase propria amprentă - ca arhitect, nu ca soție sau gazdă în societate. Orice se întâmpla între ea și Phillip, ea plănuia să fie cunoscută de lume pentru schițele ei. Și trebuia să fie în Londra, lângă tatăl ei... nu în New York.

încuviință din cap către lacheul care stătea la ușa serei. O găsi înăuntru pe mama lui Phillip, care își turna ceai. înălță capul când auzi pașii Evei.

-Bună ziua, domnișoară Ashford. Nu credeam că veți veni.

-Am decis să trec totuși. Sper că nu vă deranjează.

-Deloc. Vă rog. întinse o mână către canapeaua opusă scaunului ei. Luați loc și vă torn o ceașcă.

- Mulțumesc.

Eva se aşeză pe pernele moi, punând jurnalul lângă ea. Şirul lung de ferestre era deschis pentru a permite brizei oceanului să intre. Deşi afară era cald, încăperea era destul de răcoroasă. Eva îşi notă în minte să includă ceva asemănător în noile schiţe.

Doamna Mansfield trecu direct la subiect.

-Am observat că aţi revizitat zone unde aţi mai fost. Există vreo problemă în ceea ce aţi găsit?

Eva aprecia perspicacitatea femeii.

-Voiam să fiu sigură. Nu-mi place să fac recomandări decât dacă sunt absolut sigură.

-Apreciez minuţiozitatea, desigur. Femeia mai în vârstă sorbi din ceai. Şi ce recomandare aveţi în acest caz?

- Trebuie să demolaţi totul şi să construiţi de la zero.

Doamna Mansfield se înecă, tuşind cu gura plină de ceai, în vreme ce îşi aşeza farfurioara pe masă. îngrijorată, Eva vru să se ridice, dar mama lui Phillip îi făcu semn să nu.

- Sunt bine, zise ea şi apoi îşi drese vocea. Doar că m-aţi luat prin surprindere.

- îmi cer scuze. Mi s-a spus deseori că sunt prea directă. Ar fi trebuit să încerc să mai îndulcesc vestea.

- Prostii! Veştile sunt veşti, iar eu sunt suficient de bătrână să supravieţuiesc la ce este mai rău. îşi şterse colţul ochilor cu batista de in. Acum, spuneţi-mi de ce credeţi că este cazul să dărâm.

Eva îi vorbi despre crăpăturile pe care le descoperise, şi în fundaţie, şi în pereţi, şi de ce acestea constituiau o problemă. Apoi continuă cu uzura şi deprecierea pe care o clădire le putea suferi în acest fel de climat şi mediu, cum materialele şi tehnicile mai modeme protejau mai bine de aceste elemente. Doamna Mansfield ascultă cu atenţie, fără să spună un cuvânt.

Când termină, Eva se lăsă pe spate şi îşi bău ceaiul care acum era călduţ. Mama lui Phillip privi gânditoare afară pe fereastră şi tăcerea continuă. După câteva minute Eva se îngrijoră că o jignise. Oare doamna Mansfield va renunţa la oferta făcută Evei, ca ea să facă planurile pentru noua casă?

Dacă o făcea, Eva nu urma să aibă regrete.

Tatăl ei spusese cândva că „mai bine vinzi o grămadă de aur, decât una de balegă. Altminteri nu poţi scăpa de putoare".

Nu avea să spună unui client altceva decât adevărul.

-Bine.

După ce rosti acel singur cuvânt, doamna Mansfield se ridică şi se îndreptă spre uşă. Eva rămase cu gura uşor căscată. Terminaseră? Fusese concediată?

- Staţi, ce înseamnă asta?

Doamna Mansfield trase aer adânc în piept înainte să se întoarcă. Eva fu şocată să vadă lacrimi strălucind în ochii ei.

- Iertaţi-mă, sunt nepoliticoasă, dar am nevoie de o clipă singură. Vocea îi tremura, dar umerii îi rămaseră puternici. Vă rog să începeţi schiţele pentru o casă nouă. Simt că ne înţelegem destul de bine şi sunt convinsă că îmi veţi oferi ceea ce am nevoie. Ne vedem la cină.

Uşa se închise în urma ei, şi Eva nu se putu abţine să nu scoată un mic ţipăt, sărind de bucurie. Să proiecteze o întreagă casă! Cu numele ei!

Dumnezeule, era perfect. Tânjea după acest moment de ani întregi.

Trebuia să înceapă imediat. A doua zi se va întoarce la New York să schiţeze idei. Aproape că putea vedea rezultatul final, ţinând cont de cererea doamnei Mansfield de a face ceva în stilul *beaux art.* Ferestre cu arcade. Faţadă cu coloane. Coloane în stil corintian împodobite cu volute. Cornişe şi balustrade ornate. Oh, şi o logie în spate.

Un mic regret îi întuneca fericirea - amintirea chipului doamnei Mansfield înainte să iasă. în mod sigur o întristase gândul de a pierde casa pe care soţul ei o construise pentru ea, chiar dacă ordonase demolarea ei.

Eva ştia ce avea de făcut. O mică parte din istoria Stoneacre trebuia păstrată cumva în noua schiţă. O perspectivă complicată, pentru că nu erau multe care meritau să fie salvate şi toate elementele structurale trebuiau înlocuite.

Din fericire, era pregătită pentru provocare.

CapitohiC 13

Phillip lovi o bucată de piatră cu vârful ghetei. Hoinărise pe şantier mare parte din zi, prăjindu-se ca o gâscă de Crăciun în soarele fierbinte al verii. Nu avea nici un motiv să zăbovească, în afară de prosteasca dorinţă de a vedea o anumită femeie. Pentru că nu primise

nici un cuvânt din partea ei, nu avea idee când - sau dacă - ea plănuia să se întoarcă.

Refuza să creadă că plecase definitiv. Proiectul acesta era prea important pentru ea. Nu, era supărată pe el şi îşi luase nişte timp să se liniştească. într-un final urma să se întoarcă şi el avea să îşi ceară scuze că o supărase.

Apoi totul o să revină la normal.

Dar aşteptarea interminabilă îl omora.

Din fericire, construcţia continua într-un ritm constant. Fără zvonuri de grevă, fără semne de ameninţări. Totul era calm şi constant, cu excepţia vreunei explozii ocazionale de dinamită şi a şuieratului echipamentelor.

Milliken ţinuse predici turelor de zi şi de noapte despre siguranţa tuturor celor de pe şantier, inclusiv a oricărei femei aflate acolo. Nu mai conta că era doar o femeie care ar fi...

O sclipire galbenă îi atrase atenţia lui Phillip. *Eva.* Tocmai intra pe poarta principală cu eternul ei registru în mână. Se simţi uşurat şi se grăbi spre ea, ferindu-se de muncitori şi de pământ în timp ce mergea, înecându-se când respira din greu din cauza pufăitului greu al excavatoarelor cu aburi.

Purta o fustă galbenă cu o bluză albă de bumbac, o pălărie mare protejându-i chipul de soare. Era ca un punct strălucitor de lumină solară în toată murdăria şi praful, unul de care lui îi fusese foarte dor.

- Domnişoară Ashford, o strigă el, apropiindu-se.

Ea îşi ridică brusc capul, şi pe chipul ei nu se citi nimic când îl văzu.

- Bună ziua, domnule Mansfield.

Un răspuns nu prea entuziast, dar bănuia că merita asta.

- Putem discuta puţin?

Cu buzele strânse, nu părea încântată de cerere. Privirea ei trecu rapid în jur înainte să încuviinţeze din cap.

- Desigur. Bănuiesc că este vorba despre munca de aici?

Nici pe departe. El făcu un gest către mica magazie.

-Acolo?

Ea merse înainte, cu bărbia sus, ignorându-i pe bărbaţi în timp ce îşi continua drumul. Ca răspuns, nici unul nu o băgă în seamă.

Pentru că încuietoarea de la magazie fusese demontată, fusese scos tot ce era de valoare şi le aparţinea lui Carew şi lui Milliken. Aşa că atunci când intrară, spaţiul era în mare parte gol. Aerul era închis şi greu de la umiditate.
Eva roti capul pentru a observa mai bine.
- Pare mai mare.
- Le-am cerut să lase scaunul şi biroul pentru tine, dar nu aş lăsa nimic de valoare aici. Am scos încuietoarea.
-Asta explică de ce nu este nimic aici. îşi scoase pălăria şi o puse pe birou. Despre ce doreşti să vorbim?
-Vreau să-mi cer scuze.
Pe fruntea ei apărură nişte cute mici.
- Pentru ce mai exact?
- Pentru acea seară. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.
- Ţi-ai cerut scuze - de mai multe ori - pe drumul spre casă şi eu te-am iertat deja.
-Atunci de ce... îşi scoase melonul şi îşi trecu cu mâna prin păr. Atunci de ce ai dispărut?
- Despre asta e vorba?
El îşi coborî bărbia şi ea scoase un oftat plin de exasperare.
-A trebuit să vizitez o cunoştinţă. Nu fugeam de tine, nu te evitam.
-O cunoştinţă? Doamne, era un bărbat? Stomacul i se strânse instantaneu. Cine este?
- Doar o cunoştinţă, Phillip, repetă ea, fără să-l privească în ochi.
Emoţiile se agitau în stomacul lui, nici una din ele de bun augur. Ascundea ceva de el, o putea simţi. Nu mai simţise gelozie până atunci şi detesta fiecare secundă din acest dubiu întunecat. Dar nu avea nici un drept să fie posesiv cu Eva - mai ales când el era cel care însoţea public o altă femeie prin oraş zilele astea.
-Oh, Doamne! Eşti gelos.
Se apropie de el, privindu-i chipul cu atenţie. El îşi drese vocea, hotărât să fie cinstit.
-N-am mai fost niciodată în situaţia asta, Eva. Nu mi-a păsat niciodată de partenerele mele şi dacă erau cu alţii când nu erau cu mine. Dar în ceea ce ne priveşte nu mă simt deloc la fel de relaxat. Totul este destul de neliniştitor.

- O ai pe domnişoara Hali. Nu cred că trebuie să te preocupe programul meu social în afară de serile de luni şi joi.

- Ei bine, mă preocupă. Chiar foarte mult. Şi ţi-am explicat adevărata natură a relaţiei cu domnişoara Hali. Suntem prieteni. Nimic mai mult.

-Şi eu te cred.

-Oare?

- Desigur. Nu mă joc cu tine. Dacă mă îngrijorau motivele tale o spuneam. Deşi cred că este bine să ne amintim ce fel de relaţie avem.

Precauţia i se strecură în stomac şi asta îi creă un disconfort care îl făcu să se încrunte.

-Şi ce fel este, mai exact?

- O aventură, nimic mai mult. Amândoi avem motivele noastre pentru care nu dorim mai mult.

Bănuia că asta era adevărat, dar nu se aşteptase la o asemenea sinceritate din partea ei. Majoritatea femeilor fuseseră de acord cu termenii lui, dar încercaseră să îi ocolească, cerându-i mai mult timp. Sau îşi mărturisiseră sentimentele în speranţa că ele vor fi reciproce, îl urmăriseră şi se prefăcuseră că se întâlnesc în mod întâmplător pentru a-l presa să se afişeze în public.

Dar Eva fugea de el la fiecare ocazie pe care o avea. Oricât de mult oferea ea, el voia mai mult. Era destul de lacom când venea vorba de Lady Eva Hyde.

Dacă şi ea ar fi fost la fel de lacomă cu el.

- Poate că nu este ceva serios, spuse el, dar îmi fac griji pentru tine. N-aş vrea să fii rănită, fie pe şantierul meu sau când traversezi strada. Şi fără un cuvânt de la tine timp de cinci zile, am crezut că înnebunesc din cauza panicii.

Chipul ei se îmbună şi puse o mână pe pieptul lui.

-Am vizitat o cunoştinţă în Newport. O femeie în vârstă. N-a fost nici un bărbat, jur, şi nici un risc faţă de persoana mea.

Fu jenat de cât de uşurat se simţi. îi ridică mâna, o duse la buze şi îi sărută degetele.

- Crezi că sunt ridicol.

- Nu, m-aş îngrijora dacă rolurile ar fi invers şi îmi cer scuze pentru nechibzuinţa mea. Am fost destul de ocupată, dar asta nu este o scuză să-mi ignor îndatoririle aici sau pe tine.

-Dacă te referi la îndatoririle tale pe şantier, atunci nu-ţi face griji. Dacă te referi la îndatoririle tale din Twenty-Fourth Street...
Ea ridică un colţ al gurii şi îl privi printre gene, aplecându-se spre el.
- M-ai aşteptat joi?
- Doar vreo şase ore.
- Oh, Phillip! N-aş fi crezut că ai aşteptat aşa de mult.
El auzi adevărul nespus din ultima propoziţie.
- Dar ai sperat că te aştept. Ca pedeapsă.
- Poate o oră. Cel mult, două. Şase este absolut absurd.
îi prinse bărbia cu palma şi privi în jos.
- Nu, absurd ar fi fost să nu te aştept suficient şi să pierd şansa de a petrece o seară îngropat în tine.
El o auzi cum trage uşor aer în piept înainte ca ea să vină mai aproape, încât mai că se atingeau.
- Poate pot să-mi iau revanşa pentru tot timpul pierdut.
-Ai putea, începu el, prinzând-o de șolduri şi rânjind la ea. Dar, e doar sâmbătă.
-Ai vrea să aşteptăm până luni?
- Clar nu.
-Atunci haide, dragul meu. Ai aşteptat destul.

Eva se ridică de pe canapea când cele trei doamne intrară pe uşă. Nora invitase două dintre noile ei prietene americance la ceai, insistând ca Eva să îşi ia liber de pe şantier pentru a le cunoaşte.
Deşi avea o mulţime de sarcini importante pe cap, Eva fusese de acord. Cum putea să o refuze pe Nora când ele petrecuseră aşa de puţin timp împreună în ultimele săptămâni?
între proiectul pentru hotel, căsuţa de vară a doamnei Mansfield şi Phillip, Eva nu fusese deloc disponibilă pentru vizite. Aşa că o după-amiază cu bârfe din societate nu avea să o omoare. Probabil.
- Eva, este plăcerea mea să ţi le prezint pe domnişoara Kathleen Appleton şi pe domnişoara Anne Elliot. Kate şi Anne, ea este buna mea prietenă, Lady Eva Hyde.
Cele două domnişoare se opriră şi făcură o reverenţă stângace.
- Nu, fără din astea, spuse Eva înaintând. întinse braţul şi strânse mâna celor două fete. Mă bucur tare mult să vă cunosc pe amândouă. Nora mi-a spus aşa de multe despre voi.

Nu era o minciună, pentru că cele două erau cele mai apropiate prietene ale Norei din New York. Nora spusese despre fete că erau sincere și neastâmpărate... cu alte cuvinte, perfecte.

- Și noi am auzit totul despre dumneavoastră, Lady Eva, spuse Kate. Sunteți uluitoare. O femeie care vrea să fie arhitect! Sunt uimită.

Anne făcu un gest către verișoara ei.

- Mai ales că ea nu poate desena urma propriei mâini, darămite să mai facă schițele unei întregi clădiri. Dar și eu sunt impresionată, Lady Eva. Ne dați speranța că femeile vor fi într-o zi egale cu bărbații.

Eva aproape că pufni. în zilele astea se simțea orice altceva, mai puțin egală, pentru că bărbații nu o lăsau deloc să uite ce era și ce îi lipsea. Mai precis, un mădular.

-Poate într-o zi. în majoritatea timpului este o luptă. Făcu un gest către zona de canapele. Luăm loc?

în curând toată lumea stătea pe canapele și Nora turna ceai. Vorbiră despre vreme și despre primele impresii ale Evei despre New York în vreme ce își luau ceștile și farfurioarele. Kate și Anne erau clar foarte apropiate, terminându-și deseori propozițiile una alteia, și Eva se simți rapid ca acasă cu ele, exact cum promisese Nora.

- Spuneți-ne, vă rog, despre proiectul hotelului, zise Kate. Trec pe acolo frecvent și mor de curiozitate să știu ce se întâmplă dincolo de gardul de lemn.

- Este adevărat că folosesc dinamita pentru a construi fundația? întrebă Anne cu ochii mari.

- Da, ca să o sape. Folosim dinamita pentru că este cea mai rapidă metodă la dispoziție. După ce se termină excavârile începem construcția clădirii.

- Mi se pare totul așa de palpitant. Ai fost să o vezi, Nora? Kate se întinse după o prăjitură cu semințe de mac. Cred că este fascinant.

- Bărbații nu se simt confortabil în prezența unei femei, le spuse Eva. Nu am invitat vizitatori pentru că ezit să le dau mai multe motive pentru a mă disprețui.

-Să vă disprețuiască? Cum poate fi posibil așa ceva? întrebă Anne.

Eva le povesti cum aproape fusese îngropată în mormanul de pământ și apoi cum fusese încuiată în magazia de lemn.

-Așa că acum este mai bine să nu agităm bărbații și mai mult. Poate peste vreo câteva săptămâni.

Nora îşi puse farfurioara jos.
- Eva, nu ştiam. De ce nu mi-ai spus? Ai putea fi serios rănită - sau mai rău. Ce-a făcut Mansfield legat de asta? Siguranţa ta este responsabilitatea lui.
Eva se grăbi să-şi liniştească prietena. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Nora să îl acosteze pe Phillip în numele ei. Din nou.
- Face tot ceea ce poate ca să fiu în siguranţă. A fost furios că am fost încuiată în magazie. A trimis toţi oamenii acasă fără să-i plătească şi a închis şantierul în ziua aia.
- Nu mi se pare suficient, pufni Nora. Cel responsabil de asta a fost prins?
-Nu, nu încă.
Pe fruntea Norei îşi făcură apariţia cute de nefericire, în vreme ce bătea darabana cu unghiile pe ceaşca de porţelan.
- Nu-mi place asta. Şi nu-mi place de *el.*
- Oh, serios? se precipită Kate. Atunci cum este Phillip Mansfield în realitate? Este foarte chipeş şi...
- Intens, zise verişoara ei.
- Da, dar şi chipeş, spuse Kate.
Anne scoase un zgomot.
-Ai mai spus asta.
- Ştiu, fu Kate de acord, dar trebuie repetat. Apropo, am auzit că boxează.
Mişcă din sprâncene ca şi cum ideea ar fi fost senzuală.
Boxează? Eva îşi imagină umerii şi braţele lui goale, muşchii bine definiţi care nu existau la nici unul dintre vlăstarele bogătaşilor. Da, boxul avea sens. Şi asta explica tăieturile de pe obrazul şi de pe fruntea lui din urmă cu vreo câteva săptămâni.
- Unde aţi auzit asta?
-De la servitori. Au zis că şi-a transformat salonul de bal într-un fel de... zonă pentru echipament de box.
-Nu pari surprinsă, observă Nora, uitându-se atent la chipul Evei. Ai văzut aşa-zisul salon de bal?
„Nu, dar l-am văzut dezbrăcat", vru ea să spună. Chiar sâmbătă seara, când el îi oferise atâta plăcere că aproape murise. Rămăseseră ore întregi în apartamentele de pe Twenty-Fourth Street, vorbind şi atingându-se între partidele de amor. La sfârşit, el era transpirat şi

stors de puteri, întins pe cearceafurile negre precum o statuie de marmură trezită la viaţă. Zăcuseră acolo, pe întuneric, cu adierea caldă suflându-le peste piele, iar ea fusese... mulţumită. Fusese chiar plăcut.
Şi în câteva ore aveau să o facă din nou.
Un fior de nerăbdare îi străbătu șira spinării şi ajunse direct în degetele de la picioare. Se forţă să fie atentă la conversaţie.
- Nu am fost în sala de bal, deşi am fost în casa lui.
în privirea Norei se citi dezaprobare şi curiozitate, dar Kate şi Anne strigară de bucurie.
-Sper că în dormitorul lui, zise Kate. îmi imaginez bordo şi ver- de- închis.
Anne îşi lovi verişoara peste umăr.
-Nu fi ridicolă. Dacă ar fi fost în dormitorul lui nu ar fi fost ca să observe combinaţia nuanţelor.
Eva lăsă ideea cu dormitorul să moară.
-Am fost doar la parter, în hol şi în biroul lui, mai precis.
- Ce păcat, murmură Kate. Speram ca zvonurile despre el şi domnişoara Hali să fie false.
- Zvonurile despre o uniune, adică?
Eva nu avea de gând să încalce încrederea lui Phillip şi să spună adevărul, dezvăluind că el şi domnişoara Hali erau doar prieteni, dar era curioasă ce spuneau bârfele.
- Da. Se spune că o va cere.
„Prea puţin probabil."
-Ce minunat pentru ei, zise Nora sec, pe un ton fără vreo emoţie şi nesmcer. Știe vreuna dintre voi istoria legată de prima lui logodnă?
Eva tresări uşor. Cum de aflase Nora de asta? Nu era în New York de atât de mult timp încât să audă vechile scandaluri... doar dacă nu făcuse săpături pe cont propriu. își privi întrebătoare prietena, dar Nora doar ridică arogant dintr-o sprânceană. Era privirea ei arogantă de pun-ceva-la-cale.

- Oh, Doamne, da! îndrăznesc să spun că încă se mai şopteşte despre asta. Anne observă că Nora și Eva o priveau neştiutoare, aşa că se aplecă nerăbdătoare spre ele. Normal că nu ştiţi, deci daţi-mi voie. Cred că nu avea încă douăzeci de ani. A cunoscut o fată lângă colegiul lui, o şcoală pentru cei cu sânge albastru din Boston. Domnişoara Caroline Kerry. Se spune că era o intrigantă oportunistă, dar incredibil de frumoasă. Refuzase deja două cereri de căsătorie, aşa că Mansfield ştia că trebuia să o curteze asiduu pentru a-i cuceri mâna.

- Şi asta a făcut, adăugă Kate, încuviinţând din cap. O urmărea peste tot, şi în Boston, şi în New York. îi trimitea cadouri. I-a izgonit pe ceilalţi peţitori. Nu a încercat niciodată să îşi ascundă sentimentele sau intenţiile. A spus tuturor: „Aceea este fata cu care mă voi însura".

-Cât de...

Romantic şi de necrezut. Nu semăna deloc cu bărbatul pe care îl cunoştea Eva.

- Nu-i aşa? fu Anne de acord cu o privire visătoare. Părinţii ei normal că susţineau uniunea...

-Nu e greu de văzut, la averea şi descendenţa lui Mansfield, zise Nora.

- Da, dar mama lui era destul de rece cu fata. Nimeni nu credea că doamna Mansfield va fi vreodată de acord.

- Nu i-ar fi păsat, rosti Eva blând, cu stomacul strâns în noduri. S-ar fi însurat cu ea oricum.

- Exact, zise Kate. Aşa că a cerut-o. A dus-o la un picnic în Central Park, doar ei doi...

-Eu am auzit că a fost pe iahtul lui din New Port, o corectă Anne.

Nora dădu din mână.

- Nu contează. Zi mai departe.

- Ea a acceptat şi s-au logodit. în câteva zile a ajuns sâ fie aclamată ca nunta anului. Societatea din Boston se înrudeşte cu cea din New York. Doamna Mansfield organizează un bal de logodnă extravagant pentru a sărbători.

Kate şi Anne făcură o pauză şi schimbară o privire, de parcă decideau cine avea să spună ce mai era.

-Şi? zise Eva abrupt.

Cu privirea sclipind, Kate continuă:

- Exact când erau gata aproape toate pregătirile pentru nuntă, rochia ei a trebuit modificată.

-Bine, nu este ceva neobişnuit. Nora ridică dintr-un umăr. Rochia mea a fost modificată de trei ori şi mai avem câteva luni până la nuntă.

- Nu, zise Anne ridicând plin de înţeles din sprâncene. A trebuit *modificată,* zise ea arătând spre abdomen.

Nora exclamă surprinsă:

-Vrei să spui că ea... creştea?

Mintea Evei se învârtea în timp ce încerca să pună toate piesele la loc. Logodnica lui fusese însărcinată? Unde era acest copil acum? 0 făcuse să creadă...

- Da. Şi vrei să ghiceşti al cui era copilul?

- Ei bine, bănuiesc că nu al lui Mansfield, zise Nora. Altfel nunta ar fi avut loc.

- Corect. Fata a acceptat cererea lui Mansfield pentru că rămăsese gravidă cu fiul unui măcelar. Se credea îndrăgostită de tânăr.

Oh, nu. Eva închise ochii, şi pieptul i se umplu de empatie precum un balon. Bietul Phillip! Ar fi detestat ruşinea înainte de orice, lovitura publică în mândria lui. Cu siguranţă la asta se referise mama lui când menţionase inima frântă a lui Phillip. Nu era de mirare că nu voia să se însoare.

Şi de ce o întrista faptul că ştia acest lucru acum? Nu intenţiona să se mărite, nu după trei încercări eşuate. Deşi ştia că nu era cu adevărat blestemată, poate că destinul îi spunea ceva prin acele eşecuri. Că poate era menită pentru lucruri mai importante decât să conducă gospodăria şi să fie gazdă la petreceri şi dineuri. Că trebuia să se concentreze pe cariera şi pe pasiunea ei pentru arhitectură.

O bătaie la uşă le întrerupse. Majordomul familiei Cortland se ivi cu o tavă de argint pe care părea să se afle o telegramă.

- Mă scuzaţi, dar această telegramă tocmai a sosit pentru Excelenţa Voastră.

Veni lângă Eva şi îi întinse tava.

- Pentru mine?

El încuviinţă din cap şi ea luă mesajul. Singurele telegrame pe care le primea erau de la secretarul tatălui ei. O rupse şi în timp ce o citea deveni palidă.

Când termină abia putea respira. Abia putea gândi. Inima îi fusese prinsă în ghearele unei frici reci.

Nora îi prinse mâna.

- Eva, ce este? Mă sperii îngrozitor.

-Tata, vorbi ea. A căzut rău și este la pat. Este posibil... să nu supraviețuiască.

- Oh, nu! Eva, îmi pare rău. Nora o strânse mai tare de mână. Ce pot să fac?

-Trebuie... să împachetez. Trebuie să mă întorc acasă.

Trebuia să-l vadă, trebuia să stea la căpătâiul lui. Se ridică, dar Nora o prinse de braț și o opri.

-Cred că ar trebui să aștepți o zi sau două. Mi se pare pripit să pleci imediat.

Eva se încruntă, surprinsă de comentariul prietenei sale.

-Pripit? Dacă moare? Nu mă voi ierta niciodată că n-am fost acolo.

-Călătoria durează trei săptămâni, mai mult dacă dai de vreme proastă. Dacă își revine în una sau două zile, nu mai ai cum să te întorci de pe vapor.

își apăsă mâna pe piept, sperând să mai aline din durerea de acolo.

-Dar dacă moare...

-Tot nu vei ajunge la timp. Ochii Norei erau blânzi. Draga mea, știu că este supărător, dar gândește-te ce ar vrea tatăl tău să faci. Ce îți spune mereu?

Eva înghiți.

- Munca este pe primul loc.

- Corect. Munca este pe primul loc. Deci așteaptă câteva zile. Telegrafiază angajaților tăi cât de des vrei ca să fii la curent cu starea lui. Adevărul este că nu va ști niciodată dacă ești sau nu alături de el - chiar dacă este treaz.

Ochii Evei se umplură de lacrimi, un potop fierbinte și usturător de emoții. Din păcate, Nora avea dreptate. Tatăl ei rămăsese fără memorie. Chiar dacă Eva ar fi fost acolo, el nu ar fi recunoscut-o.

-Dar eu voi ști, zise ea, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

- Este prea încăpățânat ca să moară din cauza unei căzături. Este la fel de încăpățânat precum e fiica lui. Nora o frecă pe Eva pe spate, cu mișcări liniștitoare. Dă-i două zile. Dacă este la fel, atunci ia-ți bilet de întoarcere.

- Bine. Voi aștepta. Sper că nu este o greșeală.

- O să vezi. O să meargă.

Eva își dori să fie la fel de încrezătoare ca prietena ei. Dacă greșeau, nu avea să-și revină niciodată. Poate că tatăl ei se înșelase în toți

aceşti ani în legătură cu priorităţile lui, pentru că în acel moment nu se părea că munca ar trebui să fie pe primul loc.

Draperiile salonului privat pentru cină se dădură la o parte şi intră domnul Ogden Doyle, renumitul arhitect şi proiectant din Boston. Phillip se ridică de la masă şi merse în întâmpinarea lui, cu mâna întinsă.
- Domnule Doyle, mulţumesc că ai venit.
Doyle, un bărbat înalt şi subţire, care nu avea mult peste treizeci de ani, strânse mâna lui Phillip.
- Domnule Mansfield. Apreciez invitaţia.
Se aşezară pe scaune şi un, chelner apăru pentru a le lua comanda de băuturi, un cocteil de vermut pentru Doyle şi un whisky pentru Phillip.
- Şi adu, te rog, o sticlă de şampanie pentru al treilea invitat.
Doyle îşi scoase mănuşile şi le băgă în haină.
-Al treilea invitat?
- Reprezentantul arhitectului meu.
-Ah. Am auzit că E.M. Hyde este arhitectul principal.
Phillip nu se putu abţine să nu zâmbească arogant.
- Da, am fost suficient de norocos să pun mâna pe el.
- Mai ales înainte de a se îmbolnăvi.
-Aşa este. Ne aşteptăm să îşi revină în curând totuşi şi să ni se alături aici în New York.
Pe fruntea lui Doyle apărură nişte linii de confuzie.
- Oh. Dar am auzit că boala lui era...
Eva dădu buzna în salon în acel moment, o apariţie în rochia de seară din mătase verde smarald. Doar văzându-i curbele Phillip simţi cum i se înfierbântă sângele. Nu reuşise să nu se gândească în permanenţă la ea, mai ales după ce ea anulase întâlnirea lor de luni seara. îl implorase să anuleze, spunând că nu se simţea bine.

în seara aceea însă arăta splendid. Poate că avea noroc și o convingea să i se alăture în apartamente după cină. Alungă reacția. Urma să fie timp pentru asta după.

Bărbații se ridicară. Ea se grăbi spre masă, cu mersul hotărât, dar feminin, și cu o geantă mare în mâna dreaptă.

-îmi cer scuze pentru întârziere. A fost un accident cu un tramvai pe Forty-Second Street. întinse mâna spre Doyle. Eu sunt domnișoara Ashford, secretara Excelenței Sale.

Doyle înlemni pentru un scurt moment, apoi se înclină repede peste mâna ei.

- Ce încântător să vă cunosc, domnișoară Ashford.

Când Doyle îi dădu drumul, Eva îi oferi lui Phillip un zâmbet blând, care îi opri inima. Ceva în el se răsuci.

- Și bună seara, domnule Mansfield.

Și el se înclină peste mâna ei, sărutându-i îndelung degetele înmănușate.

- Domnișoară Ashford. Mulțumesc că ai venit în seara asta.

- Desigur, deși sunt puțin confuză cu scopul.

-Toate la timpul lor. Să ne bucurăm de băuturi și să comandăm mâncarea întâi.

Chelnerul reveni când ei discutau despre Boston, despre oamenii pe care îi cunoșteau toți. Doyle provenea dintr-o familie bună de acolo, unchiul lui fiind un arhitect cunoscut în zona de nord-est. Phillip evită cu bună știință orice discuție despre familia Kerry sau despre fiica lor - fosta lui logodnica - Caroline. Afacerea respectivă nu mai era importantă pentru el de mult timp.

Comandară mâncarea și personalul le oferi intimitate. Phillip se lăsă pe spate pe scaunul său, gata să treacă la subiectul din acea seară.

-Am fost impresionat de ceea ce ai făcut la clubul Back Bay, Doyle. Am avut ocazia să îl vizitez pe la începutul acestui an.

- Mulțumesc. A fost ceva destul de nou pentru mine.

Eva interveni și întrebă:

- Ce anume ai făcut?

Lui Phillip îi plăcea că nu era timidă și se băga în conversație sau punea întrebări. îl lăsă pe Doyle să răspundă.

-Au angajat pe altcineva pentru a le proiecta exteriorul, dar mi-au permis să fac interiorul. Am avut controlul complet pentru orice detaliu, de la draperii la mobilă, covoare şi tablouri.

Eva ridică din sprâncene şi Phillip ştiu la ce se gândea. La majoritatea proiectelor, interiorul era făcut de tapiţeri care credeau că mai multă mobilă - care trebuia tapiţată toată, normal - însemna mereu mai bine. Nu exista gust sau continuitate, pe unde te uitai erau doar zorzoane.

- Eşti talentat la asta, adăugă Phillip. Acesta este motivul pentru care am vrut să ne întâlnim. Aş vrea să-mi proiectezi interiorul pentru noul hotel Mansfield.

Doyle mări ochii şi rămase cu gura căscată.

- Hotelul nou de pe Fifth Avenue? Aş fi nebun să refuz.

- Chiar și așa, ar trebui să te gândești. După cum ai auzit, pot fi un angajator dificil. Sunt exigent și nu vreau să fiu păcălit sau îmbunat. Proiectul ăsta este foarte important pentru mine din mai multe motive şi vreau să mă implic foarte mult.

-Domnule Mansfield, zise Eva, atrăgându-i atenţia. înainte ca domnul Doyle să dea un răspuns, am o întrebare. Cum rămâne cu camerele cărora le-am alocat deja un design pe o anumită temă? Unele nu pot fi modificate.

- Ca de exemplu?

- Ei bine, salonul pentru doamne de la parter. Am fost de acord să recreăm apartamentul Măriei Antoaneta.

- Ce inteligent, zise Doyle, mângâindu-şi bărbia. Totul rotund, cu oglinzi pe pereţi?

-Exact. Se aplecă, cu chipul strălucind de entuziasm. Tavanul va fi casetat şi acoperit de o frescă mare. M-am interesat deja legat de reproducerea mobilierului.

- Mi se pare că mare parte din muncă este deja planificată.

Doyle se uită de la Phillip la Eva, întrebându-se clar unde se încadra el.

-Nici pe departe. Te vei consulta evident atât cu domnişoara Ashford, cât şi cu E.M. Hyde despre spaţiu şi orice planuri au ei deja. Dar sunt mai multe de discutat în afară de zonele comune, cum ar fi deciziile legate de camere, de la cele mai scumpe apartamente până la cea mai ieftină cameră de o persoană.

Intrară trei chelneri, cu braţele pline de farfurii de porţelan şi holuri. Mâncarea fu aranjată în faţa lor, paharele umplute din nou şi apoi chelnerii dispărură iar. Phillip încuviinţă către Eva să înceapă, iar ea luă o farfurie cu scoici. El alesese supă-cremă de anghinare, iar Doyle preferă supă de creveţi.

- Sunt curios, zise Doyle. Am decorat câteva case şi clubul Back Bay. De ce eu? Ai putea angaja pe aproape oricine pentru acest proiect.

- Te subestimezi. Ai recomandări foarte bune şi am văzut casa din Newport pe care ai decorat-o. Cred că ai talent pentru genul ăsta de lucruri. Hotelul meu trebuie să aibă atmosfera potrivită, ceva nemaiîntâlnit în ţara asta. Vreau lux, dar vreau şi să fie accesibil. Gurile ar trebui să rămână căscate, dar nu ar trebui să coste aşa de mult încât doar câţiva să-şi permită.

- Este un ţel destul de îndrăzneţ.

- îmi dau seama de asta, din acest motiv angajez doar oamenii cei mai buni. Cei care pot realiza imposibilul.

-Ei bine, eu nu sunt E.M. Hyde, zise el, trecând cu lingura prin supă, sau nici măcar domnişoara Ashford, după cât se pare.

Eva se înroşi de la compliment.

- Eşti prea amabil. Şi bănuiesc că şi modest, pentru că ştiu standardele domnului Mansfield.

- Când ar trebui să încep?

Phillip se lăsă pe spate în scaun. Doyle avea să spună da, o putea simţi.

- De îndată ce poţi. Fundaţia va fi turnată în săptămâna după cea care urmează şi apoi vom începe să lucrăm la etaje. Hyde va ajunge în câteva săptămâni, după ce îşi revine. Este important să avem contribuţia ta de la început.

Un chip cunoscut apăru pe uşă. Phillip se ridică.

-Domnişoară Hali. Bună seara.

Privirea Beccăi făcu înconjurul salonului, absorbind scena din faţa ei.

- Bună seara. îmi cer scuze că vă întrerup, dar mă întrebam dacă putem vorbim o clipă, domnule Mansfield.

El încuviinţă din cap şi se întoarse către tovarăşii săi de cină. Eva era ţeapănă, cu privirea la scoici. Nu era supărată de sosirea Beccăi, nu? Ştia că nu avea motiv de gelozie.

- Mă scuzaţi amândoi, va dura o clipă.
Doyle făcu un semn cu mâna către Eva.
- Nici o grabă. Asta ne va oferi mie şi domnişoarei Ashford ocazia să ne cunoaştem.
Lui Phillip nu-i plăcu cum sunase asta, dar cum se putea plânge? Pentru restul lumii, Eva era doar secretara lui Hyde şi angajata lui Phillip. Fără să mai spună ceva, o urmă pe Becca pe coridor. De pe-reţi atârnau lămpi electrice încadrate cu aplice, răspândind o lumină galbenă blândă pe tapetul cu model. Nu mai era nimeni, din fericire. Becca îşi frământa mâinile înmănuşate.
- îmi pare rău. Trebuia să te avertizez şi când am auzit că cinezi sus, am venit cât de repede am putut.
- Nu mă deranjează. Sunt cu asociaţi din afaceri.
îşi roti umerii, deranjat dintr-odată să se refere la Eva aşa. Pur-tându-se ca şi cum nu ar fi fost importantă pentru el, ca şi cum nu ardea de dorinţă să intre iar în ea.
- Este vorba de tata, zise Becca, recâştigându-i atenţia.
-Tatăl tău?
- Devine nerăbdător. Beccâ continuă să se agite. în legătură cu noi. Vrea să te caute ca să-şi dea seama ce intenţii ai.
El tresări. Era consecinţa de care se temea cel mai mult. Petrecând aşa de mult timp cu Becca, părinţii ei aveau tot dreptul să facă presupuneri despre o iminentă logodnă.
- Ce i-ai spus?
- I-am spus că nu este nimic serios între noi, că nu vreau să mă mărit cu tine. Din păcate, a mai auzit asta. De data asta nu mă crede, mai ales cu toate zvonurile care circulă prin oraş.
- Poate mă va crede pe mine.
- Şi dacă nu?
- Nu ne poate obliga să ne căsătorim, Becca. Nu are cu ce să mă forţeze şi nu mai sunt vreun tinerel. Cel mai rău lucru pe care-l poate face este să se răzbune în vreun fel, dar mă îndoiesc. Familia mea este prea venerabilă pentru a ni se forţa mâna.
Becca se gândi la asta un moment.
-Este disperat să mă mărite. Cred... cred că bănuiesc că există ceva între mine şi *ea.*
- O să mă ocup de el când mă abordează. între timp, ar trebui să ne vedem de treabă ca de obicei - puţin mai circumspecţi.

-Atât timp cât eşti pregătit. Trecu cu mâna peste abdomen, netezindu-şi rochia. Trebuie să găsesc o cale să ies din casa aia. Să mă mut undeva unde nimeni nu mă cunoaşte.
-Te pot ajuta cu asta. Doar spune un cuvânt.
Cutele de pe frunte i se mai diminuară şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.
- Eşti un prieten bun, Phillip. Mulţumesc.
- Nu este nevoie să îmi mulţumeşti. Doar ţine minte dacă cumva situaţia ta devine insuportabilă. Acum du-te acasă înainte să îşi dea seama că lipseşti.

CapitoCuCî4

în secunda în care Phillip ieşi, domnul Doyle îşi puse cuţitul şi furculiţa pe marginea farfuriei, expresia lui naivă transformându-se într-una inteligentă.
- Deci, de ce minţi, Lady Eva?
Eva rămase cu gura căscată, fiind luată prin surprindere de acest comentariu.
-Cum ţi-ai...?
El se apropie.
- Pentru că sunt student la arhitectură. Am studiat lucrările Excelenţei Sale ani de zile. Este... un fel de erou pentru mine. Şi din acest motiv bănuiesc că nu E.M. Hyde a făcut proiectele pentru hotelul Mansfield.
Eva se foi pe scaun, simţind cum ameţeşte de la sângele care i se scurgea rapid. Inima îi bătea în spatele coastelor, ca o bătaie de tobă care o osândea. Gura i se uscă şi înghiţi în sec.
- El le-a făcut.
- Este clar din reacţia ta că nu el le-a făcut. El chicoti. Probabil îţi faci griji că îi voi spune domnului Mansfield. Nu o voi face, să ştii. îl admir prea mult pe E.M. Hyde - şi pe tine. Se discută de ceva vreme în comunitate despre talentul tău.
- De ce ai păstra un asemenea secret - dacă ar fi adevărat, vreau să zic?

- Mansfield nu este prost. Este clar că a analizat cu atenţie ceea ce ai făcut. Dacă l-ai făcut să creadă că este munca tatălui tău, înseamnă că eşti la fel de talentată precum spun zvonurile. Ştie că eşti fiica lui Hyde?
Pieptul i se umflă, complimentul umplând unele dintre fisurile din încrederea ei, fisuri apărute din cauza anilor de dubii şi frustrări.
- Da, Mansfield ştie. Am considerat că este mai bine să ascundem adevărata mea identitate din cauza poreclei pe care o am în Londra.
-Ah, da. Lady Ghinionista. Proşti superstiţioşi. Pot vedea schiţele? întrebă el arătând spre geanta de la picioarele ei.
Se întinse şi găsi geanta de unde scoase proiectele pentru hotel, în vreme ce Doyle mută farfuriile pe o masă apropiată, pentru a avea loc să întindă desenele.
Se aplecă să examineze exteriorul din faţă, urmărind unghiurile şi marcajele cu degetul, în vreme ce vorbea ca pentru sine.
-Logii, frontoane, acoperiş cu ţiglă. Toate camerele de la etajele superioare vor avea balcoane?
-Da.
Trecu la scbiţa parterului şi întrebă:
-Ce vrei să faci aici, în curtea cu grădină interioară?
-Teracotă albă şi fresce. Trei fântâni în linie.
-Frumos. Şi camera asta de aici, asta mare de la parter? Scrie doar Sală de Ceremonii.
-Mansfield vrea să o transforme într-un restaurant. Ne gândim la mahon şi marmură verde.
Continuă pe fiecare etaj, concentrându-se pe detaliile şi ornamentele introduse de ea. Detaliile care făceau ca această scbiţă să fie *a ei*. Când termină, el se îndreptă şi făcu un gest către desene.
-Este absolut uimitor. Oraşul - şi ţara - nu a mai văzut ceva de felul ăsta.
-Mulţumesc. El a vrut să fie cel mai bun din lume. A ajutat şi un buget fără limită.
-Turnurile, cele cu acoperişurile cu mansardă, sunt în stilul celui de-al doilea imperiu. Frumos lucrat.
Eva zâmbi, mulţumită că el observase asta.
-Da, aşa m-am gândit.

-Şi cupolele peste turnulețele din colțuri... Sunt impresionat. Este ușor de văzut de ce lui Mansfield i-a plăcut proiectul.

Ea nu recunoscu nimic, dar presupuse că chipul îi era ca o roșie și pieptul aproape că îi exploda de mândrie. Doyle nu o minimizase sau nu o luase peste picior. îi plăcea asta la el. Părea amabil și grijuliu, nu cineva care să preia proiectul cu propriile idei.

-Asta înseamnă că vrei să lucrezi cu mine?

- Desigur. După cum am spus, aș fi nebun să refuz. Cum se simte tatăl tău?

Tristețea îi strânse gâtul. De când primise vestea despre căzătura tatălui ei, abia putuse să mănânce sau să doarmă. Mai veniseră două telegrame de la secretarul tatălui ei care îi comunicaseră că tatăl ei se odihnea confortabil, se trezise la câteva ore de la căzătură. Se lovise la cap, era confuz, dar viu.

După cum prezisese Nora, nu murise și în continuare nu era conștient de ceea ce îl înconjoară. Nu ar fi știut dacă Eva s-ar fi întors ori nu, lucru care îi frângea inima.

Tatăl ei. Protectorul ei, mentorul ei. Familia ei.

Și el nu o mai recunoștea.

Eva continua să spere că starea lui se va îmbunătăți, că doctorii se înșelau. Din păcate, asta părea din ce în ce mai puțin probabil cu trecerea timpului. Totuși, ea trebuia să îi fie alături în acei ultimi ani, oricât mai trăia. Se hotărâse să stea până se turna fundația și apoi să se întoarcă în Anglia pentru o vizită.

Nu îi spusese lui Phillip despre planurile ei, desigur. Poate putea inventa un alt motiv pentru o călătorie acasă. Din punct de vedere financiar, trebuia să rămână angajată.

- îmi cer scuze, spuse Doyle când ea rămase tăcută. Nu este trea ba mea.

Eva privi nervoasă spre ușa pe care dispăruse Phillip cu câteva momente mai devreme.

-Nu, doar că nu sunt obișnuită să răspund onest. Sănătatea lui este destul de proastă, de fapt.

-îmi pare sincer rău să aud asta. L-am cunoscut o dată, în urmă cu șase ani când a vorbit la Institutul Regal. Tatăl tău este un geniu.

Participase şi ea, singura femeie într-o sală plină de bărbaţi. Tatăl ei refuzase să vorbească până când nu o primiseră şi pe ea. Poate de acolo o recunoscuse Doyle.

-Da, este.

- Când îi vei spune lui Mansfield? Crede că tatăl tău va ajunge în câteva săptămâni. Din ce am înţeles, asta va fi ceva imposibil şi Mansfield nu pare genul care să aprecieze o minciună.

-Nu m-am hotărât încă...

Draperiile se desfăcură şi Phillip, înalt şi delicios de musculos, intră.

- Ce anume nu ai hotărât încă?

Eva înlemni, cu creierul blocat pe minciună. Domnul Doyle îi veni în ajutor, cu un răspuns fin precum ghipsul uscat.

- Dacă să participe sau nu la marea deschidere. Bănuiesc că va fi una?

-Bineînţeles. Phillip li se alătură la masă, băgându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni, trecând cu ochii întunecaţi peste proiecte. Dar asta va fi peste doi ani. Domnişoara Ashford are timp să se decidă înainte, deși sper că va fi alături de noi. Alături de tatăl ei, desigur.

Eva se luptă să nu reacţioneze. „Mansfield nu pare genul care să aprecieze o minciună." Stomacul i se strânse din cauza vinovăţiei. Nu ştia cât mai putea continua minţindu-1. Phillip ţinea foarte mult la proiect și pentru el conta să aibă numele lui E.M. Hyde atașat la proiect. Conta mult. Eva nu voia să îi înfrunte dezamăgirea când el urma să afle că ea fusese cea care realizase întregul proiect.

„Laşo. Va trebui să-i spui la un moment dat."

Da, dar asta nu înseamnă că azi. Sau mâine. Sau săptămâna viitoare.

- Ştii cum sunt arhitecţii de ocupaţi, zise ea. Mereu trec de la un proiect la altul. N-am idee la ce va lucra Excelenţa Sa atunci.

Chelnerii intrară cu antreurile și schiţele fură strânse și date la o parte. Eva promise să îi trimită domnului Doyle copii, iar el confirmă interesul pentru proiect.

Phillip părea complet mulţumit de sine, aşa de chipeş şi atrăgător în vreme ce tăia friptura de miel. Eva îi privi mâinile - aspre și mari și incredibil de puternice - și se înfiora. Putea oferi o plăcere aşa delicioasă cu ele, iar amintirile erau suficiente să o ameţească.

Un boxer. Da, îl putea vedea lovind cu pumnii un alt bărbat. Forţa brută și puterea din spatele pumnilor lui. Căldura îi aprinse venele și dintr-odată își dori un evantai pentru a se răcori.

Se uită în sus şi îi surprinse privirea. O sprânceană neagră se arcui amuzată. Clar o prinsese când se holba la el. Ei bine, aveau o aventură. Se presupunea că se doresc unul pe celălalt, corect?

Şi totuşi, devenea mai mult decât ceva fizic. îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el, să îl facă să râdă. Să discute despre clădiri şi schiţe, despre progresul pe șantier. Era inteligent și blând, protec tor şi intens. Nu mai întâlnise pe cineva ca el, nici în Anglia, nici în New York.

Şi asta o speria.

Trebuia să îşi aducă aminte care era scopul ei aici, natura relaţiei dintre ei. El era angajatorul ei, nimic mai mult. în curând urma să se întoarcă în Anglia, la tatăl ei. De la Londra, avea să îi trimită prin telegraf informaţia că tatăl ei nu era în stare să călătorească şi să se ofere să se ocupe de restul construcţiei ea însăşi. El nu trebuia să afle niciodată de duplicitatea ei.

„Tu doar vrei să continui aventura."

Da, voia. Şi din cele mai egoiste motive. Deşi aventura era temporară, intenţiona să se bucure de fiecare minut din ea.

Ridică din sprânceană către el, ca o provocare, şi colţul gurii lui tresări. „Mai târziu", mimă el şi îi făcu îndrăzneţ cu ochiul, ceea ce o făcu să se înmoaie toată.

Privirea ei trecu la domnul Doyle, care din fericire era preocupat de crabii lui. Eva respiră uşurată. Măcar nu o văzuse purtându-se ca o proastă de nedescris cu angajatorul lor. înainte de toate, nimeni nu trebuia să afle de aventura lor. Nu doar că ea ar fi fost umilită, dar lumea ar presupune că ea şi-a folosit farmecele ca să câştige favorurile lui Mansfield. Că ea l-a primit în patul ei pentru a-l influenţa în legătură cu rolul ei în proiect. Ideea era ridicolă, dar unii ar fi crezut-o - chiar dacă nu era adevărată.

Trebuia să încerce mai bine să îşi ascundă sentimentele care le avea pentru el. Faţă de toată lumea... mai ales faţă de ea însăşi.

Doyle plecă la scurt timp după desert, dar nu înainte de a se declara nerăbdător să muncească pentru hotel. Phillip îi strânsese mâna şi îi promisese să revină cu un răspuns a doua zi. Acum, era momentul să sărbătorească.

în plus, o anume roşcată delicioasă se holbase la el toată seara, cu priviri lungi pline de dorinţă şi foame. Şi înţelegea, pentru că şi el era în aceeaşi stare. I se părea că trecuseră ani de când o atinsese şi că

putea înnebuni dacă nu își satisfăcea dorința nebună imediat. Se scuză și se duse să discute rapid cu personalul, înainte să încuie ușa salonului și să revină la masă. Anticipând că vor fi lăsați singuri pentru restul serii, el își apropie scaunul de al ei până când coapsele lor aproape se atingeau.

- Ți-a făcut plăcere să îl cunoști pe domnul Doyle?

își întinse un braț pe spătarul scaunului, mângâindu-i ceafa cu vârful degetelor.

Respirația ei începu să fie agitată și două pete roz îi apărură pe pometi. Adora pielea ei palidă și pură. Fiecare gând și emoție erau așa de vizibile, ca un telegraf perfect în mintea ei.

- Da. Dar știai că îmi va face plăcere. Apropo, știe cine sunt.

Phillip nu se așteptase la asta.

- Știe că ești fiica lui Hyde?

- Da. Se pare că este un admirator înfocat al tatălui meu. Asta va fi o problemă pentru tine?

- Pentru mine? Nu, atâta vreme cât nu spune echipei.

Ea încuviință din cap, mutându-și privirea în timp ce buzele i se strânseră. Derutat, puse un deget sub bărbia ei și o forță să se uite în ochii lui.

- încruntătura asta este pentru că ascundem identitatea ta de muncitori?

- Nu. Am fost de acord să rămână secretă.

Umbrele din ochi o dădură de gol. Era din ce în ce mai nefericită cu minciuna.

El îi dădu drumul, cu mintea alergând în vreme ce în stomac i se formă un nod. Nici măcar nu turnaseră fundația și reputația ei ar putea pune în pericol întregul proiect.

Totuși, aceasta era *Eva.* Nefericirea ei îl afecta, chiar dacă își spusese să păstreze distanța față de ea. în ciuda bunelor lui intenții... ținea la ea, mai mult decât crezuse posibil. îi intrase pe sub piele în noaptea aceea pe vapor și de atunci nu își mai putuse reveni.

Poate că nu voia să își revină.

Stai, ce tot spunea? El și Eva, împreună? *Public?*

Ideea nu îi mai inspira teamă. își imagină în schimb cum îi ridică fustele la operă în loja lui... Cum îi arată interiorul clădirii New York

World din centru, când va fi terminată... Părul ei roşu întins pe pernele lui în fiecare noapte...
Dumnezeule, cât îşi dorea asta!
Se ridică, mută ceştile de cafea şi farfuriile de desert de partea cealaltă a mesei, apoi o ajută să se ridice.
-Te voi săruta, o avertiză. Mult.
-Aici?
Privirea ei se îndreptă spre uşă.
-Este încuiată şi personalul nu ne va întrerupe. Eşti a mea, Lady Eva.
îi pecetlui gura cu a lui; corpul ei se relaxă instantaneu de corpul lui, o mână delicată se strânse pe vesta lui. Avea gust de zahăr şi şampanie şi de tot ceea ce el dorise vreodată.
Limba lui o găsi pe a ei şi o trase mai aproape, strângându-şi braţele în jurul ei. Adora cum reacţiona la el, felul cum tremura şi îşi lipea sânii de pieptul lui. Diferenţa de înălţime dintre ei nu părea să o deranjeze niciodată. De fapt, părea să îi placă statura lui. Era încă un motiv pentru care o adora pe femeia asta.
Ea îi gemu în gură, o cedare uşoară care îi învolbură sângele ce deja fierbea. O prinse de fese, o ridică până ea ajunse pe masa acoperită cu in, iar farfuriile şi paharele zăngăniră încet. Eva se retrase, privind spre uşă.
-Ce faci?
- Lucrul după care tânjeam amândoi.
îşi aplecă capul şi îi ciuguli gâtul.
- Phillip, sunt sute de oameni sub noi - oameni care ar fi scandalizaţi dacă ar afla ce facem acum.
O sărută din ce în ce mai jos, pe clavicula, înnebunit de mirosul pielii ei albe, până ajunse la rotunjimea sânilor ei.
- Sunt sigur că nu este prima dată când în aceste saloane private se caută plăcerea.
îl strânse, respirând neregulat.
-Dar nu pot coborî transpirată şi ciufulită, arătând de parcă ne-am tăvălit de trei ori în pat.
Ştia şi el asta. Nu avea să îi ofere un motiv să se ruşineze... dar avea nevoie să o guste peste tot. Chiar acum.
Ridicându-i fustele până la genunchi, îi desfăcu coapsele şi păşi între ele, materialul pantalonaşilor ei frecându-se de lâna pantalonilor lui.

Era excitat, corpul lui cerea şi era gata, dar plăcerea lui trebuia să aştepte.

-Phillip, opreşte-te! Nu mă asculţi. Suntem într-un restaurant. Un restaurant foarte public, cu majoritatea oamenilor de societate din New York la parter.

Mâna lui ajunse între picioarele ei. Era caldă şi moale, iar dorinţa curgea prin el, un foc care i se aşeză în vintre.

- Doar lasă-mă să te simt.

Ea îşi desfăcu coapsele, aprobând tacit, şi el strecură un deget în ea. Ea suspină şi îşi lăsă capul pe spate expunându-şi gâtul. Începu să o sărute de-a lungul maxilarului, zgâriind-o cu dinţii pe pielea sensibilă.

-Eşti aşa de udă. Aşa de strâmtă. Nu mă satur niciodată să te ating.

împinse mâna şi mai adăugă un deget, făcând-o să se întindă.

-Toţi oamenii ăia jos şi nici unul nu bănuieşte că eu am degetele în tine. Oferindu-ţi plăcere. Ce ar spune dacă ar şti? Trecu cu degetul mare peste mugurul ei, mulţumit să o audă gemând. Aşa, draga mea. Lasă-i să te audă. Lasă-i să audă cât de mult îţi place ce-ţi fac. Pe degetele lui era şi mai multă umezeală, şi ea îl strânse mai tare de umeri. „îi place." Era pericolul de a fi descoperiţi?

- Mă întreb cât de repede poţi să termini? zise el.

Frecă mai repede, făcând o pauză pentru a-şi curba degetul şi a găsi punctul acela adânc din ea care o înnebunea.

Ea se încordă, buzele se mişcară puţin.

-Phillip...

îi rostise numele cum spui o rugăciune, o binecuvântare, şi el ştiu că ea mai are puţin.

Al treilea deget, şi ea începu să gâfâie, sânii i se mişcau cu greutate. El îşi lăsă capul în jos ca să sărute şi să lingă movilele moi.

-Ai vrea să fi fost în tine acum? Să intru în tine din nou şi din nou? Vrei să ştie toată lumea de jos că simţi plăcere în p...?

înainte să termine cuvântul vulgar, corpul ei se prinse de al lui, pulsând. îi pecetlui rapid gura cu un sărut, înghiţindu-i ţipetele. Doamne, era perfectă! Nimeni nu-l excita mai mult, nici măcar când era mai tânăr. Abia aştepta să ajungă cu ea în Twenty-Fourth Street în seara aceea. Câteva minute mai târziu, ea stătea întinsă pe masă, cu

ochii lucioşi şi pielea îmbujorată. El zâmbea triumfător. Adora să vadă expresia de satisfacţie de pe chipul ei. Se apropie şi o sărută.

- Eşti frumoasă.

- Iar tu eşti un diavol, zise ea. De unde învaţă o odraslă de societate să vorbească aşa?

- Tu eşti de vină. îşi retrase degetele şi le băgă în gură, gemând la gustul ei delicios de mosc. M-ai transformat într-un barbar.

Ea zâmbi timid şi apoi îşi îndreptă fustele.

- Ei bine, barbariile, ar trebui să continuăm în apartament. Plec eu prima. Apoi vii tu, după vreo douăzeci de minute.

Ceva îl înțepă pe ceafă. Nu îi mai plăceau subterfugiile. De ce să ascundă ce simţea pentru ea? Era ceva cu totul diferit de tot ceea ce simţise până atunci şi nu îi păsa cine ştia.

Mai existase o femeie mai potrivită pentru el? Făceau o echipă bună, chiar şi în afara dormitorului. Jurase să nu se însoare niciodată după dezastrul cu Caroline, dar fusese o promisiune amară, născută din umilinţă şi inimă frântă. Acum putea să vadă asta.

Și apoi, dacă Eva avea să rămână însărcinată, copilul ar fi fost sigur al lui. Nu semăna deloc cu Caroline, şi cele două situaţii erau complet diferite. Nu existau secrete sau vreun plan ascuns. Evei nu-i păsa de banii sau de poziţia lui. De fapt, îi rezistase la fiecare pas.

Mai mult, nu mai era un tinerel de nouăsprezece ani dominat de pofte. Voia mai mult decât să se culce cu ea. Tânjea după o cafea dis-de-dimineaţă şi după plimbări în parc. Călătorii la Newport şi Londra, discuţii despre clădirile lor preferate. Certuri şi râsete.

O voia în toate modurile posibile. La naiba cu consecinţele!

Având încredere în instinctul lui, spuse fără să se mai gândească:

- Nu. Plec cu tine.

- Nu poţi. Ea se uită la el, cu ochii largi şi cu mâna peste braţul lui. Toată lumea ne va vedea.

-Nu îmi pasă cine ne vede împreună, Eva. Nu-mi pasă cine ştie. De fapt, hai să spunem întregului New York.

Ea se încruntă şi se răsuci, îndepărtându-se de el, alunecând de pe masă până ajunse cu picioarele pe podea.

- Despre ce naiba vorbeşti?

El ridică din umeri. Era evident că nu se exprima dar, dar trebuia să încerce.

- Dacă te deranjează să ţinem secretă identitatea ta pe şantier, haide să spunem tuturor. Te pot proteja.
- Să spunem tuturor? Nu are sens ce spui. Nu mă poţi proteja fără să-mi distrugi reputaţia.

Din contră. O relaţie publică i-ar fi fost de ajutor. Singura întrebare era cât de serios se implicau. Singurul lucru pe care îl ştia era că voia să facă asta corect. Ea făcea parte din aristocraţia englezească, fiica unuia dintre cei mai faimoși bărbaţi ai Angliei. Existau reguli, protocoale pentru genul acesta de lucruri şi el trebuia să le urmeze. Ea nu merita mai puţin.

- Nu vreau să o distrug. Aş vrea să-ţi fac curte. Ca la carte.
- Să-mi faci curte? Eva își pierdu toată culoarea din obraji în vreme ce dădea înapoi. Ai înnebunit?
- Deloc. Numele meu te va proteja, atât în societate, cât şi pe şantier. Nimeni nu va îndrăzni să te rănească sau să te calomnieze dacă noi doi suntem legaţi.

în loc de uşurare, pe cbipul ei se văzu oroarea.

- Nu am nevoie de protecţia ta. Sunt perfect în stare să mă protejeze de una singura.

începu să îi vadă mai bine reacţia neaşteptată şi sentimentul necunoscut de stânjeneală se transformă rapid în enervare.

- Episodul din magazie spune altceva. Și apoi, avem deja o aventură. De ce să nu facem asta cum trebuie, mai formal?
- Din multe motive, explodă ea. De exemplu, nu am timp pentru curte. îmi place aranjamentul nostru exact cum este.
- Și va rămâne aşa, dar doar cu câteva ieşiri în public.
- Furând din timpul pentru celelalte sarcini, ca să nu mai zic că mi-aş pierde din credibilitate pe şantier. M-ar vedea doar ca pe o extensie a ta.

Exact. Și cuvântul lui era lege acolo.

- Și de ce ar fi asta o problemă?

Eva scoase un sunet de exasperare şi îşi ridică braţele.

- Pentru că ar fi. Sunt arhitect, Phillip, nu vreo fată care face comisioane şi transmite dorinţele bărbatului ei.
- Vrei să spui că tatăl tău este arhitectul. Tehnic vorbind, eşti fata care face comisioane pentru el.

în privirea ei se aprinse mânia, deşi el nu putea spune de ce.

- Exact. Cum de-am putut să uit? Deci vrei să trec de la a fi reprezentanta lui la a fi a ta.

-Ar fi aşa de îngrozitor? Te-ar respecta toţi bărbaţii, în ciuda temerii tale de a pierde din credibilitate. Nu vezi? Asta îţi dă *mai multă* credibilitate.

-Nu, nu-mi dă. Asta nu face decât ca nimeni să nu mă vadă ca Eva Hyde. Eu dispar, pierdută în umbra ta. întâi umbra tatălui meu.... şi acum a ta. îşi puse mâniile în şolduri. Cum este asta mai bine pentru mine?

Despre ce vorbea?

- Eva, nu voi încerca să te împiedic să lucrezi pe proiect sau să te opresc să vii pe şantier. îţi poţi continua îndatoririle până când tatăl tău vine de la Londra.

- Oh, câtă generozitate din partea ta. Tonul ei era plin de sarcasm. Totul sub supravegherea ta atentă, desigur. Pentru că tot nu ai avea încredere în mine cu vreo responsabilitate considerabilă.

Muşchii lui se încordară ca atunci când păşea în ring,

-Ţi-am spus, proiectul este prea important pentru a-l lăsa în...

închise gura, dar era prea târziu. Cuvintele ieşiseră şi amândoi ştiau asta.

-Mâinile mele? Ea râse ironic. Exact.

-Eva, i-aş spune acelaşi lucru şi tatălui tău dacă ar fi aici.

-Mă îndoiesc serios de asta, îi răspunse ea. Tot nu crezi în mine. Dar este în regulă, pentru că eu cred în mine - şi îţi voi dovedi valoarea mea înainte de a mă întoarce la Londra. Se îndreptă spre uşă, cu trena de mătase a rochiei şoptind peste covor. Doar ca să fim clari, nu mă interesează căsătoria. Niciodată. Totul în această instituţie este construit în interesul bărbatului, iar eu am prea multe de pierdut.

A doua zi când Eva şi Nora se îndreptau spre marele parc din centrul Manhattanului, starea Evei era sumbră precum gudronul.

-Singurul motiv pentru care sunt de acord cu o plimbare atât de absurd de matinală este pentru a vedea lucrările lui Olmsted şi Vaux.

Central Park era considerat unul dintre cele mai frumoase parcuri din lume, o capodoperă egalitaristă care făcea spaţiul verde comun accesibil tuturor cetăţenilor, indiferent de statutul lor social sau de avere. Merita să urci în spatele lui unui cal ca să-l vezi. Poate.

Nora rânji, cu penele de la pălăria ei de călărie săltând în vreme ce ele călăreau.

-Atunci mă consider norocoasă că te însoțesc. N-am nici un dubiu că îmi vei spune toate detaliile care fac parcul unic.

Evei nu-i păsa dacă Nora voia sau nu să audă comentariile ei. Avea să enumere detaliile, chiar şi doar pentru a avea pe cineva cu care să le împărtăşească. „Dacă Phillip ar fi fost aici, el ar aprecia detaliile."

Scrâşni din dinți. „Gata! Nu te mai gândi la el." Mustrarea aproape că o făcu să râdă. „Nu te mai gândi la el?" Ar putea la fel de bine să ordone Pământului să nu se mai învârtă.

„în cazul în care nu am fost clar, vreau să te curtez."

înnebunise? Momentan aveau un aranjament minunat. De ce să-l strice vorbind despre ceva serios?

Nu o ceruse de soție, dar cam asta urma după curtat, și căsătoria însemna că ea nu avea să aibă niciodată cariera ei. Urma să fie pentru totdeauna doamna Phillip Mansfield, soția bogatului şi puternicului dezvoltator de hoteluri. Orice proiect întreprins de ea urma să aibă nevoie de aprobarea lui. Aprobare! De parcă ea ar fi un rob, incapabilă să ia propriile decizii.

Nu, mulțumesc!

Şi apoi, de trei ori i se făcuse curte şi rezultatele fuseseră dezastruoase. De ce să mai încerce și a patra oară?

Intrară în parc prin Poarta Minerului, de pe East Seventy-Ninth Street, apoi se îndreptară spre nord. Aleile umbrite se răsuceau şi se întorceau printre pietre şi peluze, iar verdele se întindea cât vedeai cu ochii. Câțiva călăreți se bucurau de aleea principală care era aproape goală, mai erau şi câțiva ciclişti, dar altfel locul era liniștit. Pretutindeni în jurul lor se puteau auzi păsările, cântecul lor matinal răsunând tare şi ciudat de liniştitor.

-Eşti îngrozitor de tăcută, zise Nora, mişcându-şi calul ca să ajungă lângă Eva. Ai stat aseară până târziu?

-Nu. Am ajuns acasă înaintea ta, de fapt.

Nora își petrecuse toată seara cu soțul ei și revenise târziu după miezul nopții. Eva era încă trează și auzise când sosise trăsura.

Prietena ei oftă.

- îți jur că îmi este din ce în ce mai greu să plec de lângă el. Salută din cap un călăreț care trecea pe lângă ele, un bărbat îmbrăcat

elegant, călare pe un armăsar negru superb. Apropo de dificultăţi, cum merg schiţele pentru doamna Mansfield?

-Am făcut nişte schiţe aproximative. Ştiu destul de bine ce vrea, deci nu ar trebui să-mi ia mult să termin proiectul.

-Şi cum merg lucrurile cu domnul Mansfield?

Nu avea sens să se ascundă. Nora ar fi scos informaţia de la ea oricum la un moment dat.

- Mi-a cerut să-mi facă curte. Cum trebuie.

Nora işi manevră calul ca să ocolească o groapă.

-Şi cei-aispus?

Eva râse sec.

-Că n-am nici un interes pentru ceva serios - cu el sau cu altcineva.

-Eva!

-Este adevărat. Nu voi avea nici un fel de carieră dacă mă mărit cu el. O să trec de la a fi fiica lui E.M. Hyde direct la a fi soţia lui Phillip Mansfield.

-Aici este diferit. Femeile au puţin mai multă libertate...

- Nu este atât de diferit. Tot voi fi eclipsată şi dată imediat la o parte. Banii mei vor fi ai lui, nu că acum aş avea bani, dar într-o zi voi avea. El ar avea toate drepturile şi eu nici unul. Şi apoi, oamenii se vor întreba mereu dacă am fost angajată datorită soţului meu, şi nu datorită talentului meu.

- Prostii! Odată ce îţi vor vedea munca extraordinară nu vor mai îndrăzni să îţi pună la îndoială abilităţile.

- Eşti amabilă. Te înşeli, dar eşti amabilă.

- Iar tu eşti imposibil de încăpăţânată. Dacă eşti gravidă?

Eva rămase cu gura căscată, cu respiraţia tăiată.

-Cum ai....?

-Te rog. Ţi se citea pe faţă în ziua când am băut ceai cu Kate şi Anne. Unde te duce, la hotel?

- Nu, a cumpărat o casă în oraş.

-Inteligent nemernicul, murmură Nora în barbă. Deci ce, eşti mulţumită să-i fii amantă?

- Nu sunt amantă. Este o aventură, nu o tranzacţie financiară.

- Semantică. Te întreb din nou, ce se întâmplă dacă rămâi gravidă?

- Ştt. Eva privi în jur, asigurându-se că nu le auzea nimeni. Trebuie să deschizi subiectul?

- Da, trebuie. Sper că ia măsuri de protecţie cu tine.

Eva nu spuse nimic, doar își îndreptă umerii și strânse hățurile mai bine. Nora mârâi, speriind caii care călcară în lateral.

- Doamne sfinte, chiar vreau să-l strâng de gât. Cum poate fi așa de neglijent cu tine! Și de ce tolerezi un asemenea comportament?

-S-a întâmplat doar de două ori. De atunci a fost atent.

-Oh, doar de două ori. Și asta îl absolvă de toate relele.

-Am luat notă de sarcasmul tău, Lady Nora. Și nu vreau să-l abordezi din nou, cerându-i socoteală. Promite-mi că stai departe de el.

- Nu pot face asta. Nora își ridică bărbia. Știi că îți vreau doar binele. Mă tem că profită de tine. Este angajatorul tău. Nu poți vedea dezechilibrul major de putere dintre voi? Viitorul tău este chiar în mâinile lui - și cel personal, și cel profesional.

Eva era sigură că Phillip nu voia să îi facă rău. Dar uneori oamenii puteau fi răniți indiferent de bunele intenții.

- Mi-a venit menstruația azi-dimineață, deci nu avem nici un motiv să ne agităm în legătură cu vreun copil.

-Și cu restul cum rămâne? Reputația ta, siguranța ta pe șantier? Inima ta?

- După cum am spus, s-a oferit să mă curteze. Iar inima mea nu este în pericol.

- Prostii! exclamă Nora și o luă înainte cu calul. Te poți forța să crezi asta, dar nu mă poți convinge. Nu după ziua de ieri.

Ce naiba făcuse de își dăduse sentimentele de gol la ceai?

- Bine. Țin la el. Dar prea puțin contează pentru că nu va ieși nimic din această relație. Nu mă va ierta niciodată că l-am mințit. Și odată ce va afla adevărul despre tata, nu va mai vorbi vreodată cu mine.

- Dacă te iubește, va înțelege motivele pentru care ai mințit.

Ce mult își dorea Eva ca asta să fie adevărat!

- Nu, nu va înțelege. Urăște mincinoșii. A fost și așa furios că am venit aici în locul tatălui meu. Nu-mi pot imagina ce va spune când va afla că m-am dat drept tatăl meu tot timpul.

- Ești așa de talentată. Dacă nu poate vedea asta, atunci nu este bărbatul pentru tine.

- Nu-mi place să-l mint. în unele zile îmi vine să vărs tot adevărul ca vinovăția asta îngrozitoare să dispară.

-Poate că ar trebui. Poate că domnul Mansfield te va surprinde.

- Cu cât de repede o să mă dea afară? Nu, mersi. Cred că voi continua să mint încă o vreme.

- Şi cât mai intenţionezi să o faci?

îşi frecă pieptul cu mâna înmănuşată.

- Mă gândeam să îi scriu de la Londra, informându-l că tata este prea bolnav ca să călătorească. Apoi mă ofer să îi supraveghez proiectul până la final.

Nora se uită dubios la ea.

- Şi chiar crezi că asta va merge?

Trebuia să meargă. Nu există altă şansă. Lovi burta iepei cu călcâiele.

- Haide să mergem în jurul lacului. Vreau să explorez parcul, nu să mă deprim şi mai rău.

O luă la goană, Nora trebuind să o ajungă din urmă.

CapitoCuC 15

Phillip intră în Gotham Club la miezul zilei, o intrare în stil neorenascentist cu gust şi discretă, doar o aluzie la luxul din interior. De deasupra capetelor venea lumina blândă a candelabrelor de cristal, angajaţii erau tăcuţi şi eficienţi în vreme ce îi ajutau cu hainele, bastoanele şi pălăriile. Un servitor îi deschise uşa, şi Phillip intră. La un capăt se aflau scările largi care dominau parterul - scări duble din marmură care se îndreptau spre palierul comun şi apoi se despărţeau pentru a merge în direcţii opuse.

Apucând balustrada ornamentată, urcă scările până la salonul de mese de la etajul doi. Pereţii erau acoperiţi cu catifea roşie împodobită cu accente aurii. Frescele şi sculpturile în ghips ofereau senzaţia de baroc, cu stucaturi şi incrustaţii pe unde te întorceai.

îşi dorea ca Eva să fie aici să vadă. Ea ar adora micile detalii pe care nimeni nu le observa, măiestria care părea aşa facilă la produsul final. Amândoi ştiau totuşi câtă muncă intra într-un astfel de loc. Era acelaşi fel de talent pe care el avea să-l vadă în curând în hotelul lui din New York.

Acest gând îi reaminti de seara anterioară. Detesta felul cum ea plecase, conversaţia care se învârtise în cerc, fără vreo soluţie. Ura să nu aibă o soluţie.

„Doar ca să fim clari, nu mă interesează căsătoria. Niciodată."

Nici măcar nu o ceruse şi ea îl refuzase deja. De ce? Era evident că nu se opunea ideii de căsătorie în general. Până la urmă, avusese trei logodnici în trecut. Deci ce avuseseră cei trei şi el nu avea? Mai mult farmec? Arătau mai bine? Mai mulţi bani? Nu mai invidiase un om mort până atunci.

Sosise momentul să ia legătura cu tatăl ei. Bolnav sau nu, omul trebuia să se urce pe un vapor cu aburi. Cu cât E.M. Hyde ajungea mai repede, cu atât mai repede el și Eva puteau ajunge la vreun soi de înţelegere legată de viitorul lor. Poate că tatăl putea să îi bage minţile în cap, acolo unde Phillip nu reușise.

în salonul de mese fu întâmpinat de un servitor și condus la o masă pătrată aflată în capătul îndepărtat. Domnul Hali se ridică şi îi întinse mâna.

- Mansfield. Mulţumesc că ai venit.

- Bună ziua, Hali. își strânseră mâinile şi Phillip se lăsă pe un sca-un. Mă bucur să te văd.

Comandară băuturile, iar când chelnerul le sugeră specialitatea de pește a bucătarului-șef, amândoi căzură de acord. Când rămaseră singuri, Phillip îl lăsă pe Hali să conducă conversaţia, din moment ce ştia în ce direcţie se îndreptau şi nu se grăbea deloc să ajungă acolo.

- Ce mai face mama ta? întrebă Hali.

- Este plină de energie şi de vigoare. Acum este în Newport, se ocupă de grădină şi de plantele de interior.

„Şi se plânge de lipsa nepoţilor, fără dubiu", zise Phillip pentru el. Surorile lui Phillip nu urmau să o viziteze în acea casă; una rămânea în Chicago, cealaltă călătorea în Spania cu familia ei. Poate că el ar trebui să îi facă o vizită mamei, care fusese dubios de tăcută de la ultimul lui refuz legat de a mai construi ceva la casă.

-Şi doamna Hali este nerăbdătoare să se întoarcă. Ce au femeile cu briza oceanului?

-Acelaşi lucru ne putem întreba şi despre bărbaţi şi iahturile lor.

Hali chicoti.

-Adevărat. Apropo, am un iaht nou anul acesta. Aproape douăzeci de metri. Este o frumuseţe. Ar trebui să vii, să navighezi cu Becca.

- Mi-ar face plăcere, zise el, fără să promită ceva.

- Cu soţia mea aşa de nerăbdătoare să plece din oraş, nu am de ales şi trebuie să o iau pe Rebecca cu noi în Newport. Sper ca voi doi să continuaţi să vă vedeţi chiar şi aşa.

- Desigur. Dar se poate dovedi dificil să-mi fac timp să plec din New York, cu construcţia hotelului pornită.

„Şi cu Eva în patul meu."

Hali îşi puse paharul de cristal pe faţa de masă din in alb şi apoi îşi încrucişă braţele.

- Nu am nici o cale uşoară de a întreba asta, aşa că voi fi direct. Suntem nerăbdători să o vedem pe Becca aşezându-se la casa ei cu tine. Faceţi un cuplu frumos şi nu aş putea să-mi doresc un soţ mai bun pentru fiica mea. Ce putem face pentru a avansa?

Phillip rămase pentru un moment uimit. Ştiuse că asta urma, dar nu aşa de direct. îşi drese glasul, luă o înghiţitură mare din vin şi îşi analiză răspunsul. Hotărî că în această situaţie era nevoie de sinceritate.

-Apreciez interesul. Dar trebuie să fiu cinstit. Deşi ţin la domni-şoara Hali, nu văd o legătură definitivă în viitorul nostru.

Colţurile gurii bărbatului mai în vârstă căzură, mustaţa la fel.

- De ce nu? Ţi-a lăsat impresia că curtea ta nu va fi...?

-Nu, nu. Nimic de felul ăsta. Doar că eu nu mă grăbesc să mă însor. Fiica dumneavoastră îmi cunoaşte sentimentele legate de acest subiect. Poate peste câţiva ani voi fi dornic să mă mai gândesc.

- Fiica mea nu are ani Ia dispoziţie ca să aştepte. Ochii îi scăpărau, şi se apropie. I-ai monopolizat timpul şi ai lăsat să se înţeleagă că îi faci curte. Crezi că acum o mai vrea vreun alt bărbat?

De dragul Beccăi, el spera că nu.

-Reputaţia ei este intactă. Am avut un comportament foarte chibzuit amândoi.

Nu putea să spună acelaşi lucru despre comportamentul lui cu Eva, care fusese nesăbuit de la bun început.

- Chibzuinţă contează prea puţin, o ştii şi tu. Alţi bărbaţi se vor întreba de ce nu ai vrut să te însori cu ea.

- Fiica ta este puternică. Va găsi pe cineva căruia să-i pese de ea, care să o facă fericită.

Bărbatul mai în vârstă se lăsă pe spate în scaunul lui, cu gura ușor căscată.

- Nu pot să cred. Chiar refuzi.

-Dacă credeai că mă intimidezi și așa mă însor cu ea, îmi pare rău să te dezamăgesc. Mama încearcă asta de ani buni și am reușit să îi rezist.

Și puţini erau la fel de înfricoşători precum Ellen Mansfield.

- Poate că ar trebui să vorbesc cu mama ta. Să apelez la simţul ei de responsabilitate socială.

îl amenința cu mama lui? *Serios?* Ridică din umeri.

- Eşti bine-venit să încerci, dar mă tem că ameninţările ei nu funcţionează niciodată cu mine. Eu și domnișoara Hali avem o înțelegere, una care funcționează pentru amândoi momentan.

-Ce înseamnă asta, o înțelegere?

- Nici unul din noi nu-şi doreşte să facă această însoţire una permanentă.

- Da, dar dacă am permite tinerilor să se căsătorească cu cine vor, societatea noastră s-ar destrăma. Tu ar trebui să ştii cum funcţionează asta mai bine decât oricine.

Așa era, Phillip știa. Crescuse înconjurat de reguli, de tradiție. Cu mult timp în urmă alesese fata „potrivită" cu care să se însoare... și ce rezultat dezastruos. De data asta alesese o aristocrată englezoaică independentă, ambițioasă şi inteligentă. Una care nu voia nici să se mărite, nici să i se facă curte. Cu siguranţă o provocare, dar Phillip era stăruitor când își stabilea un obiectiv.

Și să susțină o căsătorie fără dragoste pentru că „așa s-a făcut mereu" nu mai era suficient, nu în zilele acelea de progres și invenții.

„Poate că societatea are nevoie să prindă din urmă idealurile modeme", se gândi el surprinzându-se chiar și pe el cu așa un gând. Coconul societății din New York mereu îi fusese util. Scosese profit de sute de mii de dolari de pe urma contactelor şi a legăturilor sale, găsise investitorii în proiectul hotelului său. Casa din Newport, conacul de pe Fifth Avenue, iahtul, toate proprietățile Mansfield din oraş... Mare parte din averea și luxul lui provenea din așa-numita societate newyorkeză.

Dar era vreunul din ei fericit?

Eva îl făcea fericit. Când era cu ea, nu se concentra pe viitor sau pe moştenirea lui. Nu-l preocupa nici măcar starea familiei. Se putea pierde în ea şi putea trăi momentul pentru prima dată în viaţa lui.
Sorbi din băutură.
-Cred că tinerilor ar trebui să li se permită să decidă singuri asupra căsătoriei lor.
Hali clătină din cap de parcă tocmai primise veşti proaste.
- Mamei tale i-ar crăpa obrazul dacă te-ar auzi vorbind aşa. Mă aşteptam la mai mult de la tine.
Iritarea trecu peste ceafa lui Pbillip ca o gheară.
- Nu este ceva ce nu i-am spus mamei deja de multe ori când a încercat să mă forţeze să mă însor.
în acel moment sosi mâncarea, chelnerii care nu ştiau de tensiunea dintre ei. Phillip se ridică şi aruncă şervetul pe masă.
- Cred că nu-mi mai este foame. Mulţumesc pentru prânz, domnule Hali.
-Asta nu se termină aici, Mansfield. Ai greşit faţă de fata şi de familia mea. Vor exista consecinţe.
Privindu-l pe Hali direct în ochi, el zise încet:
- Cu siguranţă poţi să încerci, dar eu nu te-aş sfătui.
Zicând asta, se îndreptă spre uşă.
Trebuia să o găsească pe Rebecca. Repede.

Joe arătă cu un deget peste umărul lui spre femeia din spatele său.
- Prinţule, ai un oaspete.
Phillip ridică ochii de la sacul greu şi braţele îi căzură. îşi păstrase cămaşa pe el, în aşteptarea acestei întâlniri de la McGirk, nedorind să o jeneze fiind aproape gol. Era fericit să vadă că ajunsese la timp.
- Bună, Rebecca. Mă bucur să văd că ai ajuns în siguranţă.
Era mijlocul după-amiezii, şi el îi ceruse să vină la sala de box din Bowery. Acolo erau puţine şanse de a fi recunoscuţi.
- Bună. Ochii mari ai Beccăi cercetau împrejurimile. Deşi în biletul tău scria să ne întâlnim aici, nu mă aşteptam să fie chiar o sală de box. îi aruncă o privire. Sau să te găsesc boxând.
El ridică din umeri.
-îmi place activitatea fizică.
- Dar, Phillip Mansfield... cred că ai o latură sălbatică.

Colțul gurii lui tresări. Era exact ceva ce ar fi spus Eva. Oare Evei i-ar face plăcere să-l vadă boxând într-o zi?

- Pot să încerc și eu? întrebă Becca, cu ochii pe sacul de pânză.

-Să boxezi? Ea încuviință din cap și el continuă: Poate în câteva momente. întâi trebuie să-ți spun despre întâlnirea de la prânz.

O luă de cot și o trase în umbra care le oferea intimitate. Apoi îi povesti conversația avută cu tatăl ei, timp în care buzele Beccăi se strânseră din ce în ce mai mult. Când termină de povestit, ea era vizibil tulburată.

- Este îngrozitor! Exact de ce ne temeam, șopti ea.

- Exact. Totuși, eu mă pot descurca. Situația ta mă îngrijorează.

Ea trase aer adânc.

-Și pe mine. Ce-am să fac?

-Te-a rănit? Nu îmi place ideea să stai în casa aia.

- Nu m-a rănit. Dar a fost... furios. Mai irațional decât în trecut.

El luă o hotărâre rapidă.

-Vreau să te trimit în altă parte. Europa. Canada. Unde vrei tu, atâta vreme cât este departe de tatăl tău.

în ochii ei înflori speranța, dar se stinse rapid.

-Nu te pot lăsa să faci asta. Este prea mult, Phillip.

-îți promit, îmi permit să o fac și prefer să-ți dau bani decât să-mi fac griji zilnic despre tine. Ea ce părere are?

Nu era nevoie să explice la cine se referea. Becca își mușcă buza de jos.

-Vrea să plece. îi este teamă că vor face cum vor ei și mă vor logodi.

La modul cum se purtase tatăl ei astăzi, Phillip nu înlătura ideea.

- Și eu am aceeași teamă.

Ea respira tulburată.

- Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să fii atât de înțelegător cu toată povestea asta. Mă refer la... alegerea mea.

Phillip se încruntă. Era perceput ca fiind așa de serios, atunci? Așa de inflexibil și de tradiționalist? înțelegea presiunea exercitată de societate, așteptările din partea familiei. Dar Becca merita să fie fericită. Doar pentru că alesese o cale mai puțin convențională nu însemna că nu trebuia să aibă dreptul la iubire și angajament. Dreptul la a fi tratată egal...

O cale neconvenţională... Egal. Cuvintele îi răsunau în minte precum un clopot de biserică. Nu exact asta îi făcuse el Evei, care la rândul ei alesese un drum neobişnuit?
Nu acceptase complet ideea că ea voia să fie arhitect. Oferindu-i protecţia lui, numele lui, voia să o influenţeze şi să o ghideze. Nu în-ţelesese cât de important era pentru ea să rămână ea însăşi, să aibă propria individualitate. Să rămână independentă.
Cu toate astea o acceptase pe Becca, avusese încredere că ea ştia singură ce era în mintea ei.
Această realizare nu-i pică bine. Cu două surori şi o mamă puter-nică, credea că respectă foarte mult femeile. La naiba, făcea regulat donaţii pentru Coaliţia Dreptului la Vot pentru Femei din New York. Doar că el nu îi arătase Evei această parte a lui, ci doar o descurajase cu fiecare ocazie. Şi tot ce voia ea era să fie tratată ca un egal. Să fie văzută pentru talentul ei, nu pentru că era femeie.
îşi petrecu mâna prin păr. Mai târziu. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum prioritatea lui era Becca.
- Pe cine iubeşti tu nu este treaba mea, Becca. Tot ce-mi doresc este să fii în siguranţă şi fericită. Nici unul dintre aceste lucruri nu este posibil aici.
Ea îşi frecă ochii cu degetele.
- Bine. Europa atunci. O să caut un vapor săptămâna viitoare...
- în seara asta. Trebuie să pleci în seara asta.
- Nu pot... Sunt aşa de multe de organizat. Cum rămâne cu lucru-rile mele?
-Ai obiecte sentimentale care să-ţi intre într-o geantă de voiaj?
Ea se încruntă.
- Nu, nimic din câte îmi amintesc.
- Bun. Du-te acasă şi nu-ţi lua multe cu tine. Fără cufşre, doar un schimb de haine. Voi trimite tot ce ai nevoie înainte pe vapor. Cum rezerv două bilete, voi două veniţi la docuri cu o birjă. Nu lăsa vreun semn ca familia ta să poată da de tine.
- Nu pot să îmi iau rămas-bun sau să le spun că plec?
- Nu ţi-aş recomanda. Te-ar putea împiedica să ajungi la vapor. Dacă chiar vrei să fugi din New York, trimite-le o telegramă din Southampton când ajungi.
Ea încuviinţă din cap.
-Ai dreptate, desigur. Totul este aşa de subit.

- Este normal să te simţi copleşită, dar am toată încrederea în tine, Becca. Vei fi bine. Trebuie însă să fiu sigur. Asta trebuie să fie ceea ce tu îţi doreşti.

- Să trăiesc deschis şi liber... cu ea? Sigur că asta vreau. Nu trebuie să mă gândesc.

- Excelent. Atunci întoarce-te acasă şi aşteaptă telegrama mea. Lacheul meu va primi instrucţiuni să ţi-o înmâneze doar ţie.

Ea îi atinse braţul, cu ochii emoţionaţi.

-Aşa voi face şi nu-ţi pot mulţumi suficient. Pentru tot. Ai făcut deja aşa de multe pentru mine şi n-am idee cum te voi răsplăti pentru amabilitatea asta.

-Nu ai de ce să mă răsplăteşti, îi zise el. Să fii fericită şi bine este singura răsplată de care am nevoie.

Becca se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

-Eşti un om bun, Phillip Mansfield. Sunt aşa de recunoscătoare că părinţii noştri au vrut să ne vadă împreună.

El râse.

-Şi eu. Acum, du-te. Ţinem legătura.

Becca plecă grăbită din sala de box, lăsându-l pe Phillip în urmă. El se îndreptă iute spre vestiar. în mod obişnuit erau câteva vapoare care plecau spre Anglia în fiecare zi. Trebuia să se asigure că Becca şi prietena ei se vor afla la bordul unuia dintre ele. Problema asta era uşor de rezolvat. în schimb, Eva era cu totul altă problemă. Ce voia fiecare din ei era drastic diferit, şi el nu era aşa de sigur cum putea reduce aceste diferenţe.

Dar îi datora o scuză pentru modul închis la minte cum o tratase.

Era acesta motivul pentru care ea îi refuzase curtea? Urma să-şi schimbe părerea dacă el admitea că se comportase greşit?

Exista doar un singur mod de a afla.

Eva se grăbi pe scările din faţă, gata să cheme o birjă, când văzu o trăsură neagră elegantă cunoscută care o făcu să înlemnească. Phillip.

înainte să apuce să hotărască dacă se întoarce sau nu îl bagă în seamă, portiera se deschise şi silueta lui masivă îşi făcu apariţia. Un costum maro-închis îi scotea în evidenţă pielea bronzată şi trăsăturile dure, un pachet delicios la care nici o femeie normală nu putea rezista. Ea cu atât mai puţin.

„De dragul carierei tale trebuie să încerci."

Paşii mari îl aduseră aproape, şi ochii lui de culoarea cafelei îi cercetară rochia de dimineaţă de un verde pal, încălzindu-i fiecare centimetru din corpul aflat sub haine. Nimeni nu avusese efectul pe care îl avea el asupra ei, abilitatea de a-i topi interiorul cu o privire.
înghiţi, simţindu-şi limba grea. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să se arunce în braţele lui şi să-l sărute chiar acolo pe stradă. îi fusese dor de el în ultimele două zile. Scurta despărţire doar subliniase cât de important devenise el în viaţa ei.
„în mâinile lui se află viitorul tău - şi cel personal, şi cel profesional."
Nora avea dreptate. întrebarea era dacă Eva putea să aibă încredere în el cu amândouă? Poate că da... poate că nu. Putea să pună pariu pe viitoarea ei carieră şi fericire pe un asemenea joc?
- Bună dimineaţa.
Tonul lui era jos şi mătăsos, iar gura lui plină avea o expresie pur masculină, arogantă. Eva îşi dădu seama că el ştia ce efect avea asupra ei, chiar când sfârcurile i se întăriră în interiorul corsetului.
Ea îşi ridică bărbia.
-Ai ieşit la o plimbare?
- Nu. Te aşteptam. Vrei să te duc până la şantier?
-Tu?
Dinţii lui, egali şi albi, sclipiră în soarele dimineţii.
-Da, eu.
Se uită rapid în jur şi nu văzu nici o birjă prin apropiere; nu era deloc atrăgător să se ofilească în căldură doar ca să-şi demonstreze punctul de vedere.
- Bine. Mulţumesc.
în câteva clipe o aranjă în interiorul răcoros al trăsurii şi plecară spre centru.
-Tot mai eşti supărată pe mine? întrebă el, întinzându-şi picioarele ca să le atingă pe ale ei.
Unde se atinseră izbucniră furnicături, dar ea nu îşi retrase picioarele imediat. „îţi place să te pedepseşti", îşi zise ea.
- Nu, îi răspunse, atâta vreme cât conversaţia noastră din seara aceea s-a încheiat.
-Te deranjează atât de mult ideea ca eu să te curtez?

în vocea lui era o mică urmă de nesiguranţă, ceva ce ea nu mai auzise până acum.
- Nu doar tu. Curtarea în general.
-Te-ai căsătorit de trei ori, aproape.
-Aşa este, dar asta a fost înainte să-mi dau seama ce puteam să pierd.
Şi înainte de boala tatălui ei. El fusese cel care insistase pentru căsătorie, nu Eva. Acum că sănătatea lui se deteriora, nu i se mai părea că merita osteneala să îşi piardă independenţa.
-Ah, acum ajungem undeva. Spune-mi, te rog. Ce ai pierde dacă ne-am căsători? Alţi bărbaţi?
-Nu!
Vehemenţa răspunsului ei îi surprinse pe amândoi. îşi dorea să îşi retragă răspunsul, dar nu mai aveam cum.
- Ei bine, cu siguranţă mă bucur să aud asta, zise el un pic cam arogant. Nu mi-ar plăcea să ştiu că nu îţi sunt de ajuns.
Ea se gândi la corpul lui mare peste al ei, la şoldurile mişcân- du-se şi mădularul lui îngropat adânc în ea, umplând-o. Ceva zvâcni în partea de jos a abdomenului ei. Nu, îi era mai mult decât de ajuns. De fapt, se îndoia că vreodată se va sătura de felul cum el făcea dragoste cu ea.
încă un motiv pentru care aventura asta era aşa de periculoasă.
îşi îndepărtă picioarele de el, întrerupând contactul dintre ei. Chiar şi aşa o ardea pielea, amintirea unei atingeri de care îi era deja dor. Cerule, avea probleme cu acest bărbat.
- Cine a zis că tu vei fi soţul?
Buzele lui se strânseră, şi ea nu-şi dădea seama dacă el era enervat sau încerca să nu râdă. într-o secundă veni pe partea ei de banchetă, înghesuind-o cu corpul lui mare. Degetele lui îi mângâiară bărbia.
-Un om poate să spere. Şi apoi, ştiu că ţii la mine. N-ai fi fost niciodată de acord să te culci cu mine dacă nu era aşa.
Deschise gura să-i răspundă, dar nu putu scoate nici un cuvânt pentru a nega ceea ce amândoi ştiau că aşa este. El continuă:
-Şi nu-ţi cer să ne căsătorim mâine. Aş vrea doar ocazia de a te curta în public. Să ştie toată lumea că eşti a mea.

Un fior întunecat o străbătu. Unei părţi din ea îi plăcea ideea de a-i aparţine. Dar prefera să îşi aparţină. Phillip Mansfield, iubitul prinţ al oraşului, ar fi pus-o în umbră.

Apoi se gândi cum ar fi să plece de lângă el. Ideea i se răsuci puternic în piept şi îi fu aproape imposibil să respire. Nu putea să pună capăt, nu acum. Ce însemna asta? II iubea?

-Şi înainte să te plângi, zise el, asta permite tuturor să vadă că şi eu sunt al tău. Suntem egali în asta, Eva.

Nu se gândise la asta, şi situaţia nu mai părea aşa de spinoasă.

- Egali până la căsătorie, moment în care eu încetez să mai exist.

îi prinse maxilarul în palmă.

-Nu, draga mea femeie. Căsătoria înseamnă că ne unim pentru a deveni ceva mai mare decât noi înșine. își lăsă capul în jos, ajungând cu gura deasupra gurii ei. Respiraţia lui cădea direct pe buzele ei, seducătoare şi insidioasă. Voi aștepta cât este nevoie să te obişnuieşti cu ideea. Luni. Ani. Cât ai nevoie.

- Eşti neobosit, şopti ea, în vreme ce opoziţia ei se sfărâma precum un lemn putrezit.

-Bucură-te de asta, ţinând cont cât eşti de încăpăţânată.

Vorbea serios? îl putea realmente avea şi pe el, şi o carieră proprie? Propunerea părea prea frumoasă pentru a fi adevărată. Trebuia să se întoarcă în Anglia, dar spera că nu prea curând. Tatăl ei era stabil şi bine îngrijit, şi dacă nu păţea ceva, mai avea cel puţin încă o lună aici.

- Nu vei face presiuni să mă mărit cu tine?

El clătină din cap.

- Nici o presiune - dar asta nu înseamnă că m-am răzgândit. Nu voi renunţa niciodată la tine, Eva.

Cuvintele îi învăluiră inima; era o speranţă fragilă care prinse rădăcini în sufletul ei. îl credea, auzise adevărul din vocea lui, acest bărbat care nu o minţise niciodată. Greutatea propriilor minciuni îi întuneca puţin fericirea - şi atunci decise să îi spună în sfârşit adevărul. Nu putea începe această nouă etapă a relaţiei lor cu greutatea minciunilor ei între ei. De cum aveau să termine de verificat şantierul, urma să-l ducă pe Twenty-Fourth Street şi să îi spună totul despre tatăl ei şi cum de fapt planurile hotelului erau ale ei.

Se mişcă, înclinându-şi capul ca să-l sărute, gurile lor se întâlniră şi se deschiseră, iar ea se topi în el. Buzele moi veniră peste ale ei,

limba lui invadându-i gura ca să o atingă pe a ei, gustul lui familiar îi trimise un zumzet sub piele care o ardea. O pârjolea. Nu avea să se sature niciodată de asta, de felul cum el o făcea să se simtă.

El gemu, un sunet adânc, iar ea încercă să se apropie mai mult. Era neliniștită, mâinile ei îi pipăiau carnea de pe umeri, pieptul plat, coastele... oriunde putea ajunge. Voia să se urce în poala lui și să-și ridice fustele...

Trăsura se opri, îndepărtând ceața în care se afla. Ajunseseră deja? Poate că el dorea să îi ceară vizitiului său să mai meargă...

Un sunet de afară îi atrase atenția. Se scanda? Cuvintele răsunau furioase. Spuse de un grup mare de bărbați.

Se aplecă și privi pe geamul trăsurii. Atunci văzu pancartele și mulțimea adunată în afara șantierului.

-Oh, Doamne! îi strânse brațul. Phillip, muncitorii sunt în grevă!

CapitoCuCl6

Un mare dezastru. întreaga afacere era un mare dezastru.

Phillip se plimba de colo-colo atât de furios, că voia să omoare pe cineva. De fapt, dacă nu ar fi fost Eva cu calmul ei, ar fi putut să o facă.

Muncitorii erau aliniați în fața șantierului, scandând despre condițiile de muncă „nedrepte".

O minciună nenorocită.

Condițiile erau cu mult mai bune decât oriunde altundeva. Muncitorii lui erau tratați corect, plătiți cu un salariu decent, nu în bătaie de joc, așa cum deseori făceau unele proiecte de construcții. Le dădea timp liber. Erau un grup divers, de pe toate treptele sociale, angajați în baza abilităților, fără prejudecăți legate de etnie. Condițiile de lucru erau sigure și accidentele de muncă erau compensate generos.

Cum era asta nedrept, mai precis?

îl văzu pe Carew străbătând Fifth Avenue și venind spre locul unde Phillip aștepta de douăzeci de minute, exilat. Eva aruncase o privire spre chipul lui când ajunseseră și îl târâse de partea cealaltă a străzii ca să se calmeze înainte de a înrăutăți situația. Lucru înțelept probabil, dar nu în stilul lui. Hotelul acesta era copilul lui, opera lui de artă. Viitorul numelui Mansiield. îl durea să lase pe altcineva să rezolve

orice criză. Dar era dispus să aibă încredere în ea în această chestiune. Temporar.

- Domnule Mansfield, vreun comentariu legat de grevă?

Cobori privirea şi văzu un reporter care aştepta, cu un caiet şi un creion în mână. De la *New York Citizen,* dacă nu îl înşela memoria.

- Nici un comentariu.

Brusc, Eva păşi în faţa reporterului şi îl îndepărtă de Phillip.

- Bună ziua, domnule Murphy, nu-i aşa? în momentul acesta nu avem nici un comentariu, dar domnul Mansfield vă va trimite o telegramă pe care să o puteţi cita înainte ca ediţia de după-amiază să plece la tipar.

Murphy îşi atinse pălăria.

- Mulţumesc, doamnă. Doar îmi fac meseria.

- Lipitori, bolborosi Phillip în vreme ce reporterul se îndepărtă. De unde i-ai ştiut numele?

- A pus o întrebare la conferinţa de presă când am început. O spusese de parcă răspunsul era ceva evident. Acum, eşti pregătit să afli ce a descoperit Alfred sau vei continua să mârâi la toată lumea?

El nu băgă în seamă împunsătura şi se întoarse spre Carew.

- Ei bine?

Carew îşi drese vocea şi îşi şterse fruntea cu o batistă de in.

-Am crezut că are legătură cu mine, dar, după ce am insistat, a ră - mas o singură problemă. Se opun ideii de a avea o femeie pe şantier.

Phillip scoase o înjurătură ingenioasă, făcându-i şi pe Eva, şi pe inginer să ridice din sprâncene. Eva puse o mână pe braţul lui, adre- sându-i-se lui Carew:

-Şi cum este asta o condiţie de lucru nedreaptă?

-Este acelaşi lucru pe care l-a susţinut mereu Milliken. Că este periculos şi distrage atenţia.

- Dumnezeule, mormăi Phillip şi îşi trecu cu mâna prin păr. Asta este ridicol.

-Sindicatul citează cele mai recente trei incidente ca exemple.

- Dar nici măcar nu eram aici! exclamă Eva.

în ultimele două săptămâni, trei bărbaţi suferiseră diferite accidente. Eva nu fusese prezentă la nici unul dintre ele.

-Asta este ridicol! repetă Phillip. Nu pot să cred că sindicatul permite asta. Ar trebui să-i concediezi pe toţi cei care sunt aici, la protest, şi să angajez spărgători de grevă care să termine munca.

- Eu, ăăă... Carew îşi şterse fruntea din nou. Sunt convins că cineva puternic este în spatele acestei decizii a sindicatului. Cineva care vă poartă pică.

La dracu! Keene şi băieţii de la Tammany Hali. Putea să-şi parieze viaţa că ei erau.

O trăsură se opri lângă trotuar, şi Gabriel, asistentul său, coborî primul, urmat de un domn bine îmbrăcat. Domnul Frank Tripp era avocatul lui Phillip, unul dintre cei mai buni din oraş. îşi puse melonul pe cap, apoi aruncă o privire la haosul de peste stradă înainte de a i se alătura lui Phillip şi celorlalţi.

-Acum înţeleg urgenţa telegramei, zise el, strângând mâna lui Phillip. Este destul de delicată situaţia.

- Frank Tripp, aceasta este domnişoara Ashford, reprezentantul arhitectului, şi domnul Carew, supervizorul meu. Domnul Tripp este avocatul meu, le spuse el Evei şi lui Carew.

Mâinile fură strânse şi apoi Carew îl puse la curent pe Tripp cu ceea ce aflaseră despre motivele din spatele grevei.

-Ah. Deci dumneata faci probleme? îi zise Tripp Evei cu un zâmbet care o tachina pe chip.

-N-a făcut nimic greşit, izbucni Phillip, şi mai iritat dintr-un anumit motiv. Totul este un plan al celor de la Tammany ca să mă facă să mă supun cererilor lor.

Trădarea lui Milliken care participa la grevă era altă problemă. Cu prima ocazie Phillip urma să aibă o discuţie dură cu contractorul său general.

- Şi care sunt aceste cereri? întrebă Tripp.

-Să angajez echipele lor pentru muncă în loc să aduc alţii din afară.

- Este clar că speră să te foloseşti de spărgătorii lor de grevă pentru a rupe rândurile şi să reiei munca.

- Şi eu cred la fel, dar nu am nici o intenţie să fac asta.

- Dar asta nu explică de ce şi Milliken face grevă. Nu ar vrea să-şi păstreze propriii muncitori la muncă? întrebă Eva.

- Doar dacă nu cumva este bine plătit de către acest susţinător puternic, zise Carew.

Tripp ridică o mână.

- Haideţi să ne ocupăm de problemele imediate întâi. Trebuie să aducem nişte oameni de la Pinkerton[1] aici ca să menţină liniştea şi să păzească şantierul. Nu vrei să ai parte de o altă grevă B&O.

Greva Căilor Ferate B&O din 1877 fusese lungă şi sângeroasă. Mii de muncitori distruseseră materiale, clădiri şi echipamente, şi apoi se opuseseră trupelor federale care fuseseră aduse pentru a asigura liniştea. Gândul ca asta să se întâmple aici îi provocă lui Phillip un fior pe şira spinării. Privind spre secretarul său, spuse:

- Gabriel, informează biroul Pinkerton despre ce se întâmplă aici. Angajează câţi oameni consideră ei necesari.

Tânărul încuviinţă, notându-şi ordinul într-un carneţel.

- Bun, zise Tripp. Acum, cred că ar trebui să ne aşezăm la negocieri cât mai curând posibil.

- Sunt de acord - şi aş vrea să stau şi eu la masă, spuse Eva.

- în nici un caz, răspunse instantaneu Phillip. De ce să punem la masă fix motivul pentru care ei protestează?

- Stai un pic, Mansfield. Tripp ridică o mână. Vreau să aud argumentele doamnei. De ce să fii persoana care rezolvă asta, domnişoara Ashford?

- Oamenilor le este teamă de ceea ce nu cunosc. Dacă le arătăm că sunt competentă şi raţională, vor da înapoi.

-Asta speri, zise Phillip. Este un risc uriaş într-un proiect foarte scump.

I înfiinţată sub titulatura de Pinkerton National Detective Agency, este o agenţie de securitate privată, fondată în 1850 de Allan Pinkerton. (n.red.)

Se uită spre el serioasă.
-Am multe de pierdut, la fel de multe ca tine, dacă proiectul eşuează.
- Mă îndoiesc serios.
Durerea se citi pe chipul Evei înainte să apuce să o mascheze.
- Dacă nu mă trimiţi, vor presupune că eşti de acord cu ei, că şi tu crezi că nu sunt capabilă să-mi fac munca. Singura cale de a le arăta că greşesc este să mă laşi să fiu acolo.
Tripp chicoti.
- Oh, îmi place femeia asta. Eşti cât se poate de diabolică, domnişoară Ashford.

Era un compliment mare venind din partea lui Tripp, care putea să iasă din orice dezbatere legală cunoscută.

Phillip nu-şi băgă avocatul în seamă și i se adresă Evei:

-Tot nu-mi place ideea. De unde știi că vor fi de acord cu o întâlnire dacă tu eşti implicată?

-Nu au de ales, zise Eva, ridicând încrezătoare bărbia. Când vor vedea pe cine angajăm ca spărgători de greve, vor fi dornici să revină la muncă.

Aproape că îi era teamă să o întrebe.

-Și pe cine angajăm?

- Nu vreau să spun încă. Trebuie să fac nişte săpături, să văd dacă ideea este plauzibilă.

în stomacul lui Phillip se formă un nod. Situaţia îi scăpa de sub control şi nu-i plăcea asta. Nici măcar un pic.

-Nu face nimic fără aprobarea mea.

- Desigur, zise ea dulce. Prea dulce. Nici nu aș îndrăzni, domnule Mansfield.

Tripp încercă să nu râdă, dar nu reuși. Phillip se încruntă la el şi avocatul deveni serios instantaneu.

-Bine. Se pare că avem destule de făcut. Voi obţine un ordin care să oblige muncitorii să înceteze greva sau să riște să fie daţi afară. Am câţiva judecători care îmi datorează nişte favoruri, deci ar trebui să-l am semnat în seara asta. Ţineţi-mă la curent cu orice se întâmplă. Ar trebui să încercăm să rezolvăm asta într-o zi sau două, ca să ţinem presa departe cât mai de mult.

- De presă mă ocup eu, zise Phillip, încuviinţând către Gabriel. Și credeți-mă, vreau să se rezolve cât mai repede posibil. Fiecare zi în care nu se munceşte ne îndepărtează de atingerea termenului nostru. ,

-înţeleg. O zi bună tuturor. Ţinem legătura.

- Mulţumesc, Frank, spuse Phillip, întinzând mâna.

- Desigur, deşi ăsta este motivul pentru care îmi plăteşti o sumă ridicol de mare.

După ce strânse mâinile tuturor, Tripp dispăru în trăsura care îl aştepta şi plecă.

- Eu şi Gabriel revenim la biroul meu. Vă pot lăsa pe vreunul dintre voi undeva pe drum?

- Cred că voi mai rămâne pe aici şi voi urmări ce se mai întâmplă pe aici, zise Carew.
Asta era inteligent.
- Dă-mi de veste dacă ai nevoie de ajutor. Domnişoară Ashford?
- Nu, mulţumesc. Dar înainte să pleci, putem vorbi un moment între patru ochi?
Deşi ardea de nerăbdare să facă ceva, Phillip îl trimise pe Gabriel înainte cu trăsura lui. Măcar aşa agenţii Pinkerton puteau fi trimişi înainte ca situaţia să scape de sub control. Carew se scuză şi o luă în jos pe stradă, ieşind din distanţa de la care putea auzi ceva.
Expirând, Pbillip îşi frecă cbipul cu mâinile. Proiectul acesta fusese blestemat de la început. Nu ştiuse că să construiască pe propriul teren avea să îi provoace asemenea dureri de cap. Boston şi Chicago nu puseseră asemenea probleme.
-Phillip, îmi pare teribil de rău. Eva îi atinse antebraţul. Nu mi-am imaginat că se va întâmpla ceva de genul ăsta.
Erau doi atunci.
- Ştiu. Nu dă nimeni vina pe tine.
-Cum să nu? Eu sunt motivul pentru care muncitorii sunt nemulţumiţi.
- Nu, tu eşti doar o scuză. Totul are legătură cu Tammany Hali care încearcă să-mi forţeze mâna să fac ce vor ei.
Ea îi zâmbi uşor.
- Se pare că nu ştiu cât de încăpăţânat eşti.
- Se pare că nu. Vreo şansă să-mi spui ce plănuieşti?
- Nu. Este doar o idee şi întâi trebuie să văd dacă va funcţiona.
- Nu-mi place să ai secrete faţă de mine.
Ochii ei se măriră, aproape panicaţi, dar mască totul repede.
- Promit să-ţi spun totul la momentul potrivit.
-Totul? Vrei să spui că mai sunt şi alte secrete?
- Hai să reparăm problema asta întâi, apoi ne putem concentra pe noi.
Ceva în pieptul lui se mai relaxă şi teama se diminuă puţin. Era remarcabilă puterea pe care ea o avea asupra lui. Se apropie şi spuse încet:
-îmi place cum sună asta, să ne concentrăm pe noi. Am să-ţi cer să respecţi promisiunea asta.
Roşi, iar pulsul i-o luă la goană.

- Şi eu am să-ţi cer să îţi respecţi promisiunea, că suntem egali orice s-ar întâmpla.

- Nu aş face altfel, draga mea.

îi luă două zile, dar într-un final Eva reuşi să organizeze un grup de muncitori foarte deosebit. O echipă de constructori formată doar din femei.

Cu ajutorul Norei, adunase toate femeile din New York, Brooklyn şi New Jersey care puteau ţine un ciocan şi care veniră pe şantierul hotelului Mansfield. începuseră cu asociaţiile de femei şi vestea se răspândise repede. Orice femeie era bine-venită, că avea sau nu experienţă. Ideea era să transmită un mesaj bărbaţilor de afară, bărbaţilor care refuzau să muncească pentru că arhitectul era o femeie.

Aşa că hai să-i lăsăm să vadă cât de dornice sunt femeile să le ia locurile de muncă.

în acea dimineaţă, agenţii Pinkerton şi poliţiştii îi ţinură pe grevişti deoparte, pentru a lăsa femeile să treacă, cu Eva în prima linie, înjurături şi pietre zburau peste ele, dar fiecare femeie rămase fermă, cu bărbia sus. Ştiau ce le aşteaptă, ura şi criticile pe care le vor scuipa bărbaţii, şi erau pregătite pentru asta.

„Curvelor!"

„Pleacă acasă, târfă!"

„Vaci proaste!"

Eva încercă să nu tresară la acele cuvinte, chiar şi când o piatră destul de mare ricoşă din umărul ei. Refuza să îi lase să o vadă zguduită. Nici nu voia să îi dea lui Phillip un motiv să se îndoiască de planul ei.

Era pe undeva şi el, pentru că insistase să însoţească femeile printre grevişti. Ea bănuia că acesta era în mare parte un efort din partea lui de a nu o pierde din vedere. Nu fusese de acord ca ea să participe, preferând să o ţină departe de haos, dar ea rămăsese fermă. Era şi lupta ei, la fel de mult ca a lui.

Poate chiar mai mult.

După ce intrară pe porţile şantierului, conduse grupul într-o parte. Adunate, erau vreo şaptezeci şi cinci de femei. Unele se uitau neliniştite la maşinăriile mari, în vreme ce altele priveau nerăbdătoare. Bărbaţii continuau să scandeze şi să ţipe de partea cealaltă a gardului, aşa că Eva ridică vocea: -Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Ce facem

noi astăzi este în mare parte să săpăm şi să transportăm pământul. Luaţi câte pauze consideraţi necesare şi beţi cantităţi suficiente de apă. Are cineva experienţă cu excavatoarele?

O femeie ridică mâna.

-Eu am, domnişoară, strigă ea. Am condus ceva asemănător la ferma tatălui meu.

Eva arătă spre ea.

-Tu urmezi, atunci. Altcineva?

Nu mai ridică nimeni mâna, aşa că renunţă momentan. Poate la un moment dat vor putea învăţa pe cineva.

- îl iau eu pe celălalt, zise Carew care se afla lângă Eva.

Nu-l văzuse încă în acea dimineaţă şi nu ştiuse dacă inginerul avea să fie de acord cu acest plan. îi zâmbi recunoscătoare.

- Mulțumesc, Alfred.

El își lăsă capul în jos, aproape jenat, și se îndreptă spre latura îndepărtată a săpăturilor, unde un alt excavator aştepta. Eva puse rapid femeile la muncă. Nici una nu se plânse, toate fiind dornice să câştige salariul decent pe o zi de muncă. Lumea era motivată, chiar şi în soarele fierbinte.

Phillip se mişcă aproape încontinuu. Pe timpul zilei vorbi cu grupurile de femei, arătând cea mai sigură cale de a îndeplini o sarcină - la un moment dat chiar ajută cu căratul pământului pe scări. Femeile păreau să îl placă, zâmbindu-i larg şi îndreptându-şi ţinuta când el era prin apropiere. O femeie îşi făcu sugestiv vânt când el se întoarse cu spatele.

Eva înţelegea foarte bine sentimentul. Omul era prea frumos.

„Asta permite tuturor să vadă că eu simt al tău."

Al ei. îi plăcea cum suna asta. Mult, de fapt.

Era o cauză pierdută. Oficial se îndrăgostise de Phillip Mansfield. Ideea începea să se sedimenteze, şi pieptul i se umplea de posibilităţi şi fericire, fără panica obişnuită. După felul cum el îi tot arunca priviri pe timpul zilei, îi oferea zâmbete secrete şi cunoscătoare, ea bănuia că şi el simţea la fel.

Oare norocul ei se putea schimba într-un final?

în vreme ce soarele cobora pe cer, umbrele se lungeau peste clădirile dimprejur, nişte dungi de un portocaliu ars peste pământ. Eva explica unui mic grup de muncitoare cum fundaţia avea să fie turnată în curând, cu cadrul de metal care să susţină clădirea înaltă,

când patru bărbaţi intrară pe poarta principală. Domnul Milliken şi trei bărbaţi, reprezentanţi ai sindicatului, după cum îi recunoscu ea.
După ce se scuză faţă de femei, Eva se apropie de ei.
-Bună ziua, domnilor. Aţi venit să vedeţi progresul de astăzi? După cum puteţi vedea, noii muncitori sunt destul de competenţi.
Milliken nu spuse nimic, doar se uita de sus, din vârful nasului său strâmb, la ea. Unul dintre bărbaţi întinse mâna.
- Domnişoară Ashford, eu sunt John Debs, şeful de sindicat al muncitorilor de afară. Poate că împreună cu domnul Mansfield vreţi să vă întâlniţi cu noi.
în piept îi flutură un vârtej, deşi încercă să nu lase să se vadă vreo reacţie. Era mai bine decât sperase ea. ldeea că femeile le vor fura locurile de muncă fusese probabil ca o palmă peste feţele lor.
-Când?
- în două ore? Ne întâlnim la hotelul Fifth Avenue.
-Mă voi asigura că eu şi domnul Mansfield ajungem la timp.
Debs încuviinţă din cap şi apoi conduse grupul afară de pe şantier. încă mai putea auzi zgomotul făcut de bărbaţi de partea cealaltă a porţii. Urmau să se întoarcă toţi acasă sau să aştepte ca să ţipe la femei în vreme ce acestea ieşeau?
Bănui că avea să fie varianta a doua.
-Ăla a fost Debs? Phillip sosi lângă ea respirând din greu. Ce-a zis?
-Vor să se întâlnească cu noi în două ore la hotelul Fifth Avenue. Cred că sunt gata să negocieze.
Phillip se încruntă.
- Ce te face să crezi asta? A zis ceva despre o negociere?
- Nu, dar au zis că vor să ne întâlnim.
El îşi mângâie gânditor maxilarul şi se uită în depărtare.
- Credeam că vei fi mai fericit cu asta. înseamnă că asta s-a terminat, zise ea.
- Nu înseamnă aşa ceva. Dacă erau gata să negocieze termenii, de ce nu au venit cu avocaţi? Știu că Tripp se va ocupa de contracte.
-Poate cred că noi doi vom fi de ajuns. Că nu este nevoie de avocaţi.
El scoase un sunet indecis.
-Tot vreau să îl invit pe Tripp. La ce oră trimitem femeile acasă?

- Cel mai bine ar fi să o facem acum, cât este lumină afară. Multe au un drum lung de făcut.

El se întinse și trecu cu degetele peste bărbia ei.

-Nu știu cum ai reușit asta într-un timp atât de scurt, dar îți mulțumesc.

Simţi un val de afecţiune tandră şi cum îi trece căldura prin vene. îl adora pe acest bărbat.

-Toţi suntem nerăbdători ca echipa lui Milliken să revină la muncă. Dar poate plătești femeile în plus? Le-am promis cel puţin salariul pe două zile de muncă.

-Voi respecta această promisiune. Sunt un om de cuvânt. Privirea lui întunecată străluci, fiind clară aluzia la înțelegerea lor legată de curtare. îi caut pe Carew și pe agenţii Pinkerton. Organizăm o masă, plătim femeile și apoi le urcăm în căruțe.

- Excelent. îl privi radioasă. Le adun.

Hotelul Fifth Avenue se ridica vizavi de Madison Square Park, cu o faţadă de cărămidă în stil italian, întinzându-se de-a lungul întregii străzi. Exteriorul era extins şi arătos, dar asta nu însemna frumos sau fantezist. „Plictisitor" îi veni lui Phillip în minte.

Știa că noul lui hotel avea să îl depășească cu ușurință pe acesta, oferind un lux și o grandoare fără precedent - și înăuntru, și afară. îi putea mulțumi lui E.M. Hyde pentru asta.

în vreme ce Eva făcuse magie cu echipa ei de femei, Phillip avuse-se grijă de Becca, cumpărându-i biletele pentru un vapor transatlantic. Dăduse instrucţiuni la Lord & Taylor să trimită rochii pentru o lună şi obiecte personale pentru ambele femei pe vapor și le dăduse și bani ca să poată să înceapă o viață în Europa și un loc unde să stea. Familia Mansfield deținea o casă în provincie în Franța, și îi permisese Beccăi să o folosească până când cele două femei aveau să își găsească propria casă.

Nu primise nici o veste de la tatăl ei, dar Phillip se aștepta la o vizită iminentă.

„Fiecare problemă la rândul ei", își zise el.

Trăsura se opri. Cobori, apoi o ajută pe Eva. Mâna ei înmănușată se curbă în degetele lui, iar atingerea îl arse direct. Abia aștepta să termine această întâlnire, după care plănuia să o fure...

- Exact la timp, îl auzi el pe Frank Tripp în spatele lui.

Trăgând-o pe Eva mai aproape, privi spre avocatul său.

- Mulţumesc că ai venit. Sper să terminăm cu totul în seara asta.

- Pun pariu. Cum ţi-a mers figura astăzi? zise el privind spre Eva. S-au iscat ceva răscoale?

-Fără răscoale, răspunse Eva ridicând din umeri. Doar pietre şi înjurături. Nimic la care să nu putem face faţă. Bărbaţii păreau destul de nemulţumiţi totuşi, aşa că sper că sindicatul va fi pregătit de negocieri.

-Bănuiesc că vom afla într-un minut. Tripp întinse braţul. După voi.

Trecură pe sub portic şi prin uşa de la intrare. La un mic birou, el găsi un funcţionar şi se prezentă.

-Da, domnule Mansfield. Am primit instrucţiuni să vă conduc pe aici.

Cei trei formară o linie în urma funcţionarului, şi Phillip presupuse că vor fi conduşi spre salonul de mese. Fură conduşi însă printr-una din zonele comune spre un coridor privat şi larg, unde se aflau două canapele aşezate una lângă alta într-un colţ. Trei bărbaţi stăteau aşteptând, unul dintre ei era Milliken.

- Oh, Colţul Amin, murmură Tripp.

- Ce înseamnă asta? întrebă încet Eva.

Phillip se aplecă.

-Se spune că fiecare afacere importantă din oraş se încheie în acest loc. Trebuie să vii la puterea politică a oraşului şi să primeşti „aminul" pentru proiect - sau nu primeşti aprobare.

- Deci asta este de bine pentru noi, nu?

Phillip nu putea spune. Faptul că se întâlneau aici, în loc să o facă la o masă cu nişte pahare sau la cină, nu te făcea să te simţi relaxat sau liniştit. Reprezentanţii sindicatului se aşteptau ca întâlnirea să fie scurtă... dar de ce?

O strânse mai tare pe Eva de mâna cu care se sprijinea pe braţul lui. Orice s-ar întâmpla, nu avea să cedeze. Ca reprezentant al arhitectului, avea dreptul să inspecteze lucrările făcute pe şantier.

Chiar şi aşa, ieri îi telegrafiase lui E.M. Hyde din nou. Cu cât sosea mai repede arhitectul, cu atât era mai bine.

Ceilalţi bărbaţi se ridicară, întinzând mâinile. Se făcură repede prezentările, cei doi reprezentanţi ai sindicatului erau tot un zâmbet, în vreme ce Milliken avea expresia lui posacă obişnuită. Phillip,

Eva şi Tripp se aşezară pe una din canapele, iar Debs, Gray şi Millken pe cealaltă. Poziţionarea oferea intimitate, capetele canapelelor aproape se atingeau în colţ.
-Vă mulţumim că aţi venit să ne întâlnim în această seară, spuse Debs. Destul de spectaculoasă isprava dumneavoastră de azi.
Phillip ridică din umeri.
-Am găsit un grup de muncitori dornici să câştige plata unei zile de muncă decât să stea să se plângă. Şi femeile vor reveni câte zile vom avea nevoie de ele, dacă bărbaţii refuză să muncească.
Debs îşi ridică mâinile.
-Ei, dar nimeni nu refuză nimic. Oamenii noştri vor un loc de muncă sigur şi respectabil. Nu mi se pare că cer mare lucru.
- Este un mare lucru când reprezentanta arhitectului meu nu mai are voie pe proprietate.
-Da, haideţi să discutăm despre arhitectul dumneavoastră şi reprezentanta lui. Domnul Gray?
Phillip se sprijini mai bine. Aflaseră adevărata identitate a Evei? Dacă da, sperau că el o va concedia? Atunci se înşelau, pentru că el ştia de legătura ei cu E.M. Hyde aproape de când debarcaseră.
Celălalt oficial al sindicatului deschise o geantă şi începu să scoată hârtii.
- Sunteţi la curent cu trecutul domnişoarei Ashford?
Eva se burzului lângă el.
-Nu văd cum asta...
- Spuneţi-mi, care este trecutul ei?
Phillip rămase calm. Dacă asta era cel mai rău, înseamnă că vor termina în câteva minute.
- Ei bine, pentru început, spuse Gray ţinând o hârtie, numele ei nu este deloc Ashford. Este de fapt fiica lui E.M. Hyde, Lord Cassell. O adevărată lady englezoaică.
Phillip nici măcar nu se deranjă să citească hârtia.
- Dacă speraţi să mă surprindeţi, mă tem că vă dezamăgesc. Ştiam de identitatea ei de la început.
Bărbaţii nu lăsară să se vadă nici o reacţie exterioară.
- Bănuiam că aşa va fi, spuse Gray. Există aşa de multe zvonuri care circulă, încât îţi este greu să ştii pe care să le mai crezi.

Zvonuri? Despre ce mai exact? Phillip nu era sigur, dar bănuia că asta era o aluzie la aventura lor. Strânse pumnii. Dacă cineva încerca să facă aluzii la ceva nepotrivit...

- Mai importantă este informaţia pe care am descoperit-o despre tatăl ei, spuse Debs.

El se încruntă. Nu se aşteptase la asta.

-Ce anume despre E.M. Hyde?

Gray mai scoase nişte hârtii din geantă.

-Avem declaraţii sub jurământ semnate de doctorii care au grijă de Excelenţa Sa în Londra. Prezentă un set. E.M. Hyde se află în incapacitate de muncă. Este viu, dar nu poate munci. Se află în incapacitate completă de muncă de ceva vreme. Unii spun că de cel puţin șaisprezece luni.

CapitoCuC 17

Vestea îl lovi pe Phillip ca un pumn în falcă.

- Cum adică incapacitate de muncă?

-Nu aveaţi nici un drept să vă băgaţi în treburile tatălui meu! izbucni Eva spre reprezentanţii sindicatului. Şi mă îndoiesc că aceste declaraţii sub jurământ sunt autentice.

- Sunt legale, milady, rosti tărăgănat Debs. Poate domnul Tripp vrea să le verifice?

Gray îi întinse pachetul de documente lui Tripp, în vreme ce Phillip încerca să prindă firul discuţiei. Tatăl Evei... nu putea munci? Şi în ultimele șaisprezece luni?

Nu, nu avea sens.

Probabil că se înșelau. Dacă Hyde era în incapacitate de muncă, atunci el cu cine discutase tot timpul?

- Greșiţi, le spuse el celorlalţi. Am corespondenţă. Mai mult, am semnătura lui pe contract şi pe planurile aprobate de municipalitate.

- Clar nişte falsuri, cel mai probabil din partea femeii care își prezintă munca ei ca fiind a lui de aproape doi ani.

-își prezintă munca ei ca fiind a lui? Phillip chicoti şi clătină din cap. Nu ar face un lucru aşa de neonorabil.

Amuzamentul îi dispăru rapid când văzu că nu i se alătură nimeni. Eva rămăsese mută, cu buzele strânse, şi un sentiment de rău augur i se strecură pe şira spinării. Ea de ce nu nega aceste acuzaţii absurde?

- Mie îmi par complet legale, spuse Tripp înmânându-i lui Phillip declaraţiile sub jurământ. Poate că spun adevărul.

-Nu poate fi adevărat. Dacă este... Se întoarse ca să o vadă mai bine, cu gâtlejul strâns de teamă şi de confuzie. Dacă asta este adevărat, atunci tu ai desenat planurile pentru hotel şi le-ai prezentat ca fiind ale tatălui tău.

Eva sări în picioare, cu o privire ucigaşă fixată pe reprezentanţii sindicatului.

- Nu aţi venit aici cu vreo intenţie de a negocia. Aţi vrut doar să agitaţi cuibul de viespi.

Debs îşi ridică mâinile, împăciuitor.

-Doar am crezut că toată lumea ar trebui să ştie aceleaşi lucruri când ne aşezăm să rezolvăm greva asta. Nu ne puteţi învinui pentru asta.

- întâlnirea asta s-a terminat, mârâi Phillip, cu un ton de ameninţare în voce.

Lumea lui tocmai se întorsese cu susul în jos şi avea nevoie de timp să se gândească. Debs şi Gray vor trebui să jubileze în altă parte.

-Am terminat pe ziua de azi.

Toţi se ridicară, în afară de el. Tripp îi conduse pe liderii de sindicat afară pe coridor, cu Milliken tăcut în urma lor. Eva făcu un pas ca să se îndepărteze de canapea, ca şi cum voia să plece.

- Nici măcar să nu te gândeşti. îmi datorezi nişte răspunsuri, zise el, cu ochii spre covor.

Stomacul i se întorcea pe dos din cauza unui sentiment pe care nu mai crezuse că avea să-l mai simtă vreodată. La dracu! De ce nu insistase să se întâlnească personal cu E.M. Hyde? Dacă ar fi făcut mai multe presiuni, ar fi descoperit adevărul.

Cât de uşor îi crezuse minciunile! Uimit de frumuseţea şi de pasiunea ei, nici măcar nu îşi pusese vreo întrebare. Probabil că ea râsese bine de tot de el, de felul prostesc cum se purtase.

Cu maxilarul încordat, îşi înclină capul şi o privi fix.

-Ei bine?

- Urma să-ţi spun.
Eva îşi împreună mâinile în faţă, strângându-le până când degetele se albiră. Teamă?
Teamă că fusese prinsă, fără dubii.
-Când exact urma să-mi spui? După ce îi puneam numele pe plăcuţă?
-Ştiu că n-o să crezi, dar voiam să-ţi spun în seara asta.
Phillip se aşeză picior peste picior şi îndepărtă nişte scame imaginare de pe pantaloni, luptându-se să îşi controleze emoţiile.
-Ai dreptate. Nu te cred. Ai avut nenumărate ocazii timp de săptămâni ca să-mi spui, dar ai ales să păstrezi secretul. Şi chiar aşa, de ce să distrugi ceva ce mergea bine, spunându-mi de şmecheria ta?
-Nu a fost o şmecherie. Nu te-am minţit din răutate. Intenţiile mele erau bune - şi ţi-au plăcut planurile pe care ţi le-am prezentat.
- Planuri făcute cu mâna ta.
Avea nevoie să o audă spunând-o. Ea îşi îndreptă umerii, stând dreaptă.
- Da. Eu am desenat totul.
-Şi ai pus numele lui pe ele. Spune-mi, de când nu mai poate munci?
-De douăzeci şi două de luni nu a mai desenat sau făcut vreo schiţă bună de ceva.
Exact înainte ca Phillip să îi scrie pentru a-i oferi proiectul hotelului. Dumnezeule! Ce încurcătură nenorocită! îşi simţea pielea ca şi cum ar fi luat foc, iar furia era ca o furtună vie, care respira în el, abia reuşind să o ţină înăuntru. Era mai rău decât ceea ce îi făcuse Caroline. Nu doar că îl umilise, dar Eva luase acest proiect - hotelul care urma să aibă numele lui şi să fie moştenirea lui - şi îl distrusese. Nu o să poată niciodată păşi în hotel fără să-şi amintească sentimentul acesta oribil.
Trădare.
Doar asta putea vedea, gusta şi mirosi acum.
- Dar devenise din ce în ce mai uituc cu câţiva ani înainte, adăugă ea. îmi cer scuze că te-am păcălit, Phillip. A fost greşit din partea mea să fac asta. Dar ştiam că nu ai să-mi dai nici o şansă dacă ai fi ştiut adevărul.

-Ai dreptate. Acesta urma să fie singurul hotel din America proiectat de E.M. Hyde. Ai furat acest farmec. Nimeni nu va veni la New York să stea într-un hotel proiectat de Lady Eva Hyde.

- Tot vor sta la hotel pentru că este cel mai frumos din câte există - indiferent de cine este arhitectul.

- Greşeşti. Mai mult, nu doar că mi-ai furat autenticitatea tatălui tău, m-ai făcut de râs în tot oraşul. Toţi vor afla cum m-ai păcălit, minciunile pe care le-ai spus.

- Nu şi dacă nu le spunem.

Dacă nu le spunem? Rămase cu gura căscată.

- Dacă crezi că reprezentanţii sindicatului vor păstra secretul, să ştii că n-o vor face. Probabil că deja au informat ziarele.

- Nu la asta mă refeream. Poţi spune că m-ai angajat de bunăvoie. Că erai la curent cu starea de sănătate a tatălui meu şi că ştiai că el nu putea proiecta hotelul tău, aşa că m-ai rugat pe mine în schimb.

- Chiar dacă aş fi tentat să mă alătur şirului tău de minciuni, va fi greu să creadă cineva povestea asta când semnătura lui E.M. Hyde este pe toate documentele oficiale.

-Nu şi când iniţialele mele sunt tot E.M. Hyde. Eva Margaret Hyde.

Cât de convenabil pentru ea! îşi frecă şaua nasului între degetul mare şi arătător. Deşi această soluţie ar fi putut să îi salveze un pic din mândrie, nu rezolva ce îl supăra cel mai mult: faptul că ea îl minţise. La dracu', dorise să o curteze. Să se *însoare* cu ea. Şi nu ştiuse nimic despre ea.

Exact ca şi cu Caroline.

Agitat, se ridică în picioare. Aerul ieşea şi intra cu greutate în plămânii lui şi muşchii îi erau încordaţi de nevoia de a face ceva.

-Am nevoie să ştiu de ce. Când ai decis să accepţi proiectul în locul lui şi să mă minţi, spune-mi de ce ai făcut-o.

-Aveam nevoie de bani.

El se opri din scurt.

- Nu poate fi ăsta motivul. Tatăl tău este unul dintre cei mai cunoscuţi arhitecţi din Europa. în plus, ştiu cât a primit pentru alte proiecte. Am făcut căutări legate de veniturile lui înainte de a face o ofertă. Este foarte bogat.

Eva trase aer în piept, tremurând.

- Nu, nu este. De-a lungul anilor, a cheltuit aproape la fel de mult cât a câştigat. Toate economiile noastre s-au dus pe doctori şi pe

tratamente. Suntem într-o situaţie dificilă. Am acceptat proiecte micuţe în numele lui doar ca să putem supravieţui.

Dacă asta era adevărat, Hyde era un idiot. Fusese plătit regeşte în ultimii douăzeci de ani. Mai mult decât regește, de fapt.

Şi, în vreme ce lui Phillip i se părea tristă povestea, asta nu scuza ceea ce făcuse ea. Nici măcar vreun pic.

-Şi iată-mă aici, gâscă cu ouă de aur pentru tine.

- Nu te-am văzut niciodată aşa. Aveam nevoie disperată de proiect şi am muncit din greu pentru schiţele mele. A fost o provocare să-mi imaginez ceva aşa de luxos şi care să reziste timpului şi n-am vrut să te dezamăgesc... sau pe cei care ştiau stilul tatălui meu.

Şi îi reuşise. Proiectul onora clar moştenirea tatălui ei, dar Phillip nu ar fi recunoscut asta acum.

- Să nu uităm că ai mai avut un motiv să minţi. Să prezinţi munca ta ca fiind a tatălui tău ţi-a permis în mod convenabil să-ţi ascunzi reputaţia.

Ea înghiţi, dar făcu faţă loviturii ridicându-şi bărbia.

-Aşa este. Este puţin probabil să angajeze cineva un arhitect a cărui poreclă este Lady Ghinionista.

Inclusiv Phillip. La dracu, ar fi trebuit să o trimită pachet înapoi în secunda când îi aflase identitatea. Instinctul lui îi spusese că o femeie într-o poziţie de putere era o greşeală; cu toate acestea, îşi schimbase părerea convins de istoria şi de aventura lor. Un idiot.

Dumnezeu era martor că muncitorii nu aveau să revină la muncă după ce aflau de porecla ei. Aveau să creadă că şantierul este blestemat.

Nici nu putea să-i învinuiască. Şi el începea să creadă asta.

Eva profită de ocazie ca să se apropie. Tivul rochiei atingea vârful cizmelor lui, în vreme ce ea puse o mână peste braţul lui - ceea ce-l făcu să înlemnească.

-Phillip, ştiu că este un şoc şi îmi cer scuze profund pentru că te-am minţit. Nu am vrut niciodată să te rănesc sau să pun în pericol hotelul.

- Nu te cred.

Ochii ei se măriră surprinşi şi deschise gura să protesteze. El se îndepărtă, şi mâna ei alunecă de pe braţul lui.

- Oh, te cred că n-ai vrut să întrerupi construcţia sau să-ţi pui locul de muncă în pericol pentru că ai nevoie disperată de el. Dar nu

ți-a păsat deloc de mine. Dacă ți-ar fi păsat, nu m-ai fi mințit. Nu mă miră că te-ai prefăcut că detești căsătoria. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că nu m-ai păcălit să ne și căsătorim.

-Nu m-am prefăcut că detest căsătoria. Tot ce-am spus a fost adevărat. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc vreodată și să renunț la cariera mea.

-Deci să te culci cu mine a fost doar o cale de a ține șeful fericit în caz că îți descoperă secretul? Dumnezeule, a fost ceva real între noi?

Ea privi nervoasă spre coridor, probabil ca să se asigure că erau singuri. Lui îi păsa prea puțin; voia răspunsuri.

- Nu de asta m-am culcat cu tine. Totul între noi a fost - este - real. Complet nepotrivit și absolut real. Eu... m-am îndrăgostit de tine.

Declarația îl irită. Nu credea nimic din ceea ce spunea ea. Fără nici un dubiu urmărea să își păstreze poziția. Să nu piardă șansa de a-și vedea proiectul realizat. Ar spune orice ca să-l îmbuneze, nu?

Și chiar dacă nu plângea și nu îl lingușea cum făcuse Caroline, Eva îl vedea ca pe un mijloc pentru a-și atinge scopul... exact ca fosta lui logodnică.

Eșecul îl copleși, ca o mie de ace mici care îl ardeau pe interior.

- Recunoaște. Știai cine eram de pe vapor. De aia m-ai urmărit în sala de mese, ca să-mi intri în grații în cazul în care aflam despre tatăl tău.

Ea dădu înapoi, pe chipul ei citindu-se că era rănită.

- Știi că asta nu este adevărat. N-am știut cine ești pe vapor.

-Aș vrea să cred asta. Dar nu mai pot spune dacă ce vine de la tine este adevărat.

Amintirile din acea noapte din cabina lui nu mai erau însoțite de tandrețe. Le distrusese și pe acestea.

-Pbillip...

- Gata, Eva. Nu mai vorbi. Nu vreau să mai aud alte minciuni...

- Nu mint, protestă ea. Nu mai mint. Trebuie să mă crezi.

Nu mai putea suporta asta. Dorința de a evada, de a ieși de acolo puse stăpânire pe el. Avea nevoie de timp să analizeze totul și să înceapă să repare răul făcut de ea. Munca era pe primul loc.

Se întări și explodă:

- Nu te vei întoarce pe șantier până nu vei fi anunţată. Voi discuta ce opţiuni legale am cu Tripp şi cum este cel mai bine să procedez. Vei afla de la el decizia mea.

-Phillip, nu poţi să...

-Greşit. Pot să fac ce dracu vreau când vine vorba de a salva proiectul ăsta. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

Făcu stânga împrejur şi plecă din Colţul Amin, simţindu-se oricum numai binecuvântat, nu.

Cam atâta cu încrederea. Cam atâta cu egalitatea.

Eva se chinuia să rămână calmă în vreme ce aştepta în salonul de primire al doamnei Mansfield. Amintiri despre Phillip o înconjurau chiar şi aici la Newport. Fotografii, tablouri, mărunţişuri... marea moştenire Mansfield se ivea măreaţă peste fiecare centimetru pătrat din Stoneacre. Eva nu se lăsase copleșită după dezastruoasa întâlnire. Petrecuse în schimb fiecare minut cu schiţele pentru doamna Mansfield, disperată să facă orice pentru a nu se gândi la Phillip şi la hotel.

Desigur că ar fi trebuit să îi spună adevărul. Fusese un risc să spere că el nu va afla secretul ei din momentul când ajunsese în New York. Şi nu dădea vina pe el că era furios. Acum trăia cu frica permanentă de a fi dată afară, aşteptând hârtiile de la Frank Tripp, hârtii care aveau să marcheze finalul aranjamentului lor.

Stupid, dar nu se aşteptase niciodată ca el să îi întoarcă spatele.

„Voi discuta opţiunile mele legale cu Tripp... Vei afla de la el decizia mea."

Deci nu mai voia să vorbească cu ea niciodată?

Simţi cum i se ridică un nod în gât şi îl îndepărtă. Nu rezolva nimic dacă îşi plângea de milă. Ori avea să o ierte, ori nu. Ori aveau să ajungă la tribunal, ori nu. Ori avea să o primească pe şantier, ori nu. Nu putea controla nimic din toate astea.

Singurul lucru pe care îl știa sigur? Aventura lor se terminase. Definitiv. Ea își exprimase sentimentele, îi spusese că ajunsese să țină la el... și nu contase pentru el. Nu fusese cel mai potrivit moment, dar spusese cuvintele din suflet, cuvinte pe care nu le mai spusese vreunui alt bărbat în viaţa ei. Şi el nu o crezuse.

Acum nu mai era nimic între ei. I se părea că durerea din inima ei se întinde pe kilometri. Rememorase conversaţia lor din nou şi din nou, adunând durerea şi vinovăţia. Dacă ar fi făcut lucrurile diferit...
„Greşelile rămân pentru totdeauna", spusese deseori tatăl ei. „De asta trebuie să o nimereşti din prima." Crezuse mereu că el se referea la măsurători, nu la relaţii. încă o greşeală de adăugat la lista ei.
- Domnişoară Ashford, ce surpriză! Doamna Mansfield intră în cameră. Sunt nerăbdătoare să văd ce aţi făcut.
Eva expiră lung şi strânse geanta mai bine.
- Şi eu sunt nerăbdătoare să vă arăt.
O servitoare intră şi aranjă serviciul de ceai, în vreme ce doamna Mansfield o conducea pe Eva să stea jos pe canapea.
-Acum, zise ea turnând, arătaţi-mi ce aţi făcut.
După ce îşi drese vocea, Eva luă o ceaşcă şi o farfurioară de la femeia mai în vârstă. Nu avea sens să se învârtă în jurul cozii. Ar fi mai bine să spună direct.
-înainte să trecem la schiţe, trebuie să vă spun ceva. Numele meu nu este Ashford.
Doamna Mansfield se opri, cu ochii mari.
-Nu?
-Sunt Lady Eva Hyde, fiica lui E.M. Hyde, Lord Cassell.
-Bine. Mama lui Phillip se lăsă pe spate şi bău din ceai. Nu mă aşteptam la asta. Credeam că îmi veţi spune că nu vreţi să continuaţi proiectul.
- Nu, clar nu, zise Eva pripit. Adică, doar dacă nu îmi puteţi ierta duplicitatea şi preferaţi să lucraţi cu un alt arhitect.
- Doamne, nu, deşi sunt curioasă de ce aţi folosit un alt nume. Din cauza poreclei de Lady Ghinionista?
-Deci aţi auzit.
- Despre logodnicii morţi? Da. Sunt circumstanţe pe care nu le puteaţi controla, din câte am înţeles. Fiul meu ştie?
- Da, ştie. Când am ajuns, a fost reticent să-mi permită să rămân în locul tatălui meu, aşa că i-am sugerat un al doilea nume care să ascundă identitatea mea în faţa echipei.
-Inteligent din partea dumneavoastră, deşi sunt surprinsă că Phillip a crezut superstiţiile astea. De obicei este echilibrat, dacă nu cumva îl provoacă ceva.

Eva nu avea nevoie să i se amintească de temperamentul lui Phillip. Avusese suficiente demonstraţii la hotelul Fifth Avenue.

Acum trebuia să mărturisească şi restul, ca nu cumva doamna Mansfield să afle de la fiul ei.

-Ar trebui să ştiţi că m-a scos de pe proiectul hotelului Mansfield. Muncitorii au intrat în grevă, pretinzând că prezenţa mea duce la condiţii de muncă nesigure...

Cu fruntea încruntată, doamna Mansfield îşi puse ceaşca şi farfurioara jos cu zgomot.

- Şi Phillip le-a ţinut partea? Nu mi se pare corect. Am să vorbesc cu el imediat. Nu poate permite aşa ceva.

- Cu tot respectul, a mai aflat ceva care l-a supărat. Vedeţi, tatăl meu este bolnav de ceva vreme. Mintea îl lasă. Am acceptat şi executat proiectele în numele lui în ultimii doi ani.

-Oh, dragă. Asta înseamnă...

-Da, asta include şi hotelul lui Phillip. A fost foarte nemulţumit să afle că E.M. Hyde care a proiectat hotelul am fost eu, nu tatăl meu.

în ochii femeii mai în vârstă se citi simpatia. Evei i se păru ciudat. Nu trebuia oare ca doamna Mansfield să ţină cu fiul ei, în loc să fie de partea ei? Ţinând cont de reputaţia de femeie neiertătoare, Eva se aştepta să fie dată pe uşă afară.

- Fiul meu detestă să fie păcălit, mai ales de o femeie. Este ceva vechi de ani buni. încercaţi să nu o luaţi personal. îşi va reveni, Lady Eva.

Prea puţin probabil. Se uitase la ea plin de dezgust - şi întemeiat, îl păcălise de mai multe ori. Cum puteau amândoi să meargă mai departe după asta?

-Vă rog, este suficient Eva.

-Atunci trebuie să-mi spui Ellen. Femeia mai în vârstă îi zâmbi amabil. Acum, mai trebuie să ştiu ceva înainte să începem?

- Deci încă vrei să continui cu mine?

Ellen se retrase puţin ca şi cum ar fi fost surprinsă.

- Bineînţeles, draga mea. Ai fost directă cu mine şi îndrăznesc să spun că apreciez să lucrez cu o femeie. Şi dacă munca ta l-a putut păcăli pe fiul meu să creadă că este a lui E.M. Hyde, atunci chiar eşti talentată. Voi spune cu mândrie că noua casă este proiectată de Lady Eva Hyde.

Simţi în spatele ochilor o senzaţie fierbinte şi ascuţită, aşa că clipi rapid. Se simţi uşurată, ceea ce o făcu să fie şi plângăcioasă, şi incredibil de recunoscătoare. Nu îşi dăduse seama cât de pe muchie fusese, aşteptându-se să fie dată afară şi de la acest proiect.

- Mulţumesc, reuşi ea să spună.

-Oh, nu este nevoie să-mi mulţumeşti. Femeilor nu le este uşor pe lumea asta, mai ales celor care au un minimum de ambiţie. Oricât te pot ajuta, o fac din inimă. întâmplător, ce plănuieşti să faci cu hotelul?

Eva ridică din umeri.

- Bănuiesc că aştept să aflu de la Phillip. Sau de la avocatul lui, domnul Tripp.

Cealaltă femeie lăsă să îi cadă perlele şi se întinse după ceaşca de ceai.

-Asta sună ca şi cum te-ai fi resemnat. Deşi nu ne cunoaştem bine, am impresia că nu renunţi uşor. Deci, de ce acum? De ce să nu lupţi pentru ceea ce vrei?

Pentru că inima şi mândria ei erau amândouă rănite. Nu mai avusese sentimente pentru angajatorul ei înainte şi situaţia era toată încâlcită în mintea ei. Furie, regrete, durere... combinaţia era copleşitoare.

- Nu sunt sigură că relaţia noastră poate fi salvată.

Cuvintele îi ieşiră înainte ca Eva să apuce să se gândească mai bine la ce spune. Mama lui Phillip însă nu păru deloc surprinsă; chipul ei era o mască de rezervă calmă.

-Orice poate fi salvat dacă este suficient de valoros. Dacă asta este ceva ce îţi doreşti, atunci ia frâiele în propriile mâini şi fă să se întâmple.

Se referea la Phillip sau la hotel?

- Să rezolv greva, adică?

- Dacă de asta este nevoie pentru a îndrepta lucrurile. Spune-mi, de ce fac grevă?

- Sindicatul pretinde că prezenţa mea creează condiţii de muncă nesigure. Vor un bărbat în locul meu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, bărbaţii sunt aşa de ciudaţi. îşi respectă mamele, fiicele, surorile şi bunicile. Dar orice altă femeie nu este calificată şi este nevrednică. Nu are sens. Nu suntem toate mama sau fiica cuiva?

Un punct de vedere pertinent. Eva nu analizase lucrurile din această perspectivă. Şi se îndoia că bărbaţii o făcuseră. Dacă doar ar exista o cale de a-i confrunta cu această ipocrizie, de a le arăta că nu toate femeile sunt un pericol...

îi veni o idee, una atât de nebunească că aproape nu dori să ţină cont de ea. Intrigată, analiză ideea mai mult. Până la urmă, reprezentanţii sindicatului trebuie să aibă femei în vieţile lor, femei puternice care nu ar aprecia pretenţiile din spatele grevei. Femei care ar putea fi de partea Evei. Speranţa înflori în pieptul ei pentru prima dată după atâtea zile, deşi nu avea nimic de-a face cu Phillip. Da, putea să ia problema în mâinile ei. De ce nu se gândise la lucruri din perspectiva asta?

-Chiar dacă rezolv greva, rosti ea cu grijă, nu sunt sigură că fiul tău mă va angaja înapoi. Şi nu sunt sigură că merit să mă ierte. L-am minţit.

Doamna Mansfield se încruntă şi lăsă jos ceaşca de ceai.

- Eva, toţi merită să fie iertaţi dacă le pare realmente rău. Fiul meu mereu a preferat să privească înainte, nu înapoi. Nu trebuie să-l laşi să facă asta. Forţează-l să se concentreze pe prezent.

Eva habar n-avea cum sâ realizeze asta. Poate dacă reuşea să spargă greva şi să pună proiectul iar în mişcare, el ar fi reconsiderat rolul ei în proiect. Nu era mult, dar era mai mult decât avusese cu o oră în urmă.

Simţindu-se mai uşoară, luă geanta de la picioarele ei.

- Ne uităm la schiţe?

Ellen încuviinţă din cap.

- Da, mi-ar face plăcere. Dar te rog, nu renunţa la fiul meu, Eva. Hotelul are nevoie de tine. El are nevoie de tine.

Eva se simţi cuprinsă de emoţii, nefiind complet sigură cum să-i răspundă. Aşa că doar încuviinţă din cap şi ridică desenele.

Phillip lovi sacul greu cu o serie de lovituri, pumni alternanţi, muşchi arzând de la efort. Transpiraţia îi curgea pe trunchi şi pe faţă, şi respira greu.

Neputând să se concentreze pe muncă, venise în sala de bal în mijlocul zilei şi îşi pusese mănuşile de box. Efortul fizic făcut boxând îi salvase mintea în ultimele trei zile. Munca pe şantierul hotelului se

oprise complet, muncitorii fiind încă în grevă. Nu mai angajase femeile, pentru că i se păruse o sarcină imposibilă fără ajutorul *ei.*

Și el nu voia să se gândească absolut deloc la *ea.*

Nu se hotărâse încă ce să facă în privința dilemei provocate de ea. Ar trebui sâ-l concedieze pe Milliken cu toată echipa lui? Se întorseseră împotriva lui, aliindu-se cu sindicatul susținut de Tammany. Cât i-ar fi luat să găsească o echipă nouă ca să-i înlocuiască pe toți? Până acum vestea despre boala tatălui ei nu fusese făcută publică. Sindicatul ținea informația, gata să o folosească împotriva lui Phillip dacă nu obțineau ceea ce voiau. Poate trebuia să dea drumul la informație chiar el, ca să aibă puțin control în această calamitate. Dumnezeule, ce dezastru! Nu ar fi trebuit niciodată să o lase să rămână.

Și cea mai rea parte? îi era *dor* de ea. Ca un adolescent îndrăgostit lulea.

Era dezgustător.

- Ho! Mai ușor cu bietul sac.

Phillip lăsă să îi cadă brațele și îl găsi pe Frank Tripp străbătând sala de bal.

- Spune-mi te rog că ai vești bune.

Tripp se încruntă și nodul din stomacul lui Phillip crescu.

- Mă tem că nu prea am multe vești bune, zise Tripp.

Phillip se aplecă și își puse mâinile pe genunchi, luându-și un minut ca să își calmeze respirația.

- Bine, spune-mi. Ce-ai aflat?

-Contractul, întâi. Este o situație cam gri. A fost atentă să nu folosească inelul de sigiliu al tatălui ei sau să facă vreo referință la Lord Cassell în corespondență sau în contract. Peste tot apare E.M. Hyde, ceea ce legal ar putea să însemne că se referea Ia ea.

Inteligent din partea ei.

-Deci părerea ta?

Tripp ridică din umeri.

- Orașul nu are nici un motiv să revoce permisele. Din câte pot spune eu, totul este conform și legal. Asta înseamnă că și ție îți va fi greu să câștigi la tribunal cu o încălcare de contract.

Phillip respiră greu. O parte din el era ușurată. Nu voia să urmeze calea legală împotriva ei din mai multe motive.

-Vrei să spui că nu pot face nimic?

-Ai putea să nu mai plăteşti. Să o laşi pe ea să te ducă în tribunal, dacă vrea. Mă îndoiesc că familia Hyde are bani pentru un proces lung. Nu a minţit când a spus că sunt într-o situaţie dificilă. Proprietatea lor abia face două parale.
Asta era uluitor. Tatăl ei ar fi trebuit biciuit pentru că risipise aşa de mulţi bani şi o lăsase pe Eva într-o situaţie financiară precară.
-Şi cu sindicatul? Ai vorbit cu ei?
- Da, am vorbit. Sunt dispuşi să revină la muncă, cu compensarea totală pentru zilele pierdute, atâta vreme cât Lady Eva nu mai are voie pe şantier. Vreodată.
în vreme ce Phillip îi interzisese accesul temporar, îl durea să permită sindicatului să facă din asta ceva permanent. Decizia trebuia să fie a lui, nu a altcuiva.
- Nu-mi place să cedez, îi zise el lui Tripp. Victoria îi va încuraja. Cine ştie ce îi va face să mai facă o grevă? Ar putea fi orice lucru.
- Sunt de acord.
-Eşti?
Se aşteptase ca avocatul lui să insiste pe o rezolvare rapidă. în plus, fiecare zi care trecea fără să se construiască pe şantier însemna o modificare a întregului program. Proiectul nu avea să devină profitabil până nu se deschidea pentru oaspeţii care plătesc.
-Da, sunt de acord. Asta creează un precedent periculos. Tripp îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. în plus, nu sunt sigur că asta va avea un impact pozitiv asupra vieţii tale amoroase.
Phillip scoase un zgomot ca şi cum s-ar fi înecat.
-Viaţa mea amoroasă?
-Da. Este clar că este ceva între tine şi Lady Eva. Mă îndoiesc că te-ar ierta că nu i-ai ţinut partea în aşa ceva.
-înainte de toate, nu este nimic între mine şi ea. Minciuna îl zgârie pe gât. în al doilea rând, am fost de partea ei de săptămâni întregi. Şi uite ce bine mi-a prins.
Tripp clătină din cap.
-îţi poţi minţi amanta, preotul, mama... dar niciodată nu-ţi minţi avocatul. Dacă crezi cumva că nu este evident când voi doi sunteţi în aceiaşi cameră, dă-mi voie să fiu eu cel care te trezeşte la realitate. Şi apoi, uiţi cine a verificat actele pentru Twenty-Fourth Street.
- Care ar putea foarte bine să fie goală din câte ştii tu.
- Dar nu este, replică Tripp făcându-i cu ochiul.

Enervat şi frustrat, Phillip lovi din nou în sacul greu, disperat să facă ceva.
-Ai vorbit cu ea?
- Nu, nu aveam nici un motiv s-o fac. în plus, am presupus că vei vorbi tu cu ea.
Ar fi trebuit să o facă. Fusese un gest laș să o ignore, un rezultat al mândriei lui rănite. Dar încă era supărat, prea rănit de înșelăciunea ei. Se gândea să o mai lase câteva zile, până se va calma.
- N-am decis ce să fac. Nu ştiu ce să spun.
Tripp oftă, şi Phillip îi auzi cum se îndepărtează. Rămase lângă sac, mişcându-şi pumnii, așteptând să fie lovit de claritate ca de un fulger. Ori asta, ori să obosească până amorțea.
Avocatul lui se sprijini de perete.
-Te nemulţumeşte proiectul pentru hotel?
- Nu, răspunse Phillip onest.
- Și atunci de ce se schimbă lucrurile acum că ai aflat că ea este arhitectul? îmi dau seama că a mințit, dar știi de ce. Nu doar că are sexul greșit, are și porecla aia de suportat. Nu cred că este uşor să vezi cum toată lumea nu te bagă în seamă, deși clar ai talent.
- Nu vreau să-mi pară rău de ea! izbucni el. M-a înșelat.
Mai mult de o dată, de fapt.
- Știu asta. Dar ești pregătit să aduci un alt arhitect în locul ei? Eşti pregătit să n-o mai vezi niciodată?
Ambele idei îi căzură greu, făcându-l să respire anevoios. Se opri din boxat şi rămase acolo, gâfâind.
- O spui ca și cum este uşor să alegi.
- Pentru că este. Ori ești dispus să o ierți, ori nu. Și în cazul în care compari, nu este deloc la fel cu ce s-a întâmplat cu Caroline.
- Serios? Și cum de ești așa de sigur?
-Fosta ta logodnică a plănuit să-ți ia totul pentru a acoperi ticăloșiile făcute de ea. Numele, casa, banii. Poate că Lady Eva te-a înșelat, dar ţi-a oferit exact ce ai vrut. Hotelul tău, moștenirea ta. Ai fi ieșit pe plus la sfârșit.
O perspectivă interesantă de a privi problema. El nu o luase în considerare până atunci.
- Doar un avocat ar putea întoarce lucrurile așa de convenabil.
Tripp își ridică mâinile, zâmbind.

- La asta mă pricep. Dar ar trebui să te gândeşti, pentru că cu cât aştepţi mai mult, cu atât îţi va fi mai greu să o câştigi înapoi.
Aproape pufni.
- Cine a zis ceva de a o câştiga înapoi?
-Nu trebuia să zici. Starea jalnică în care te-am găsit a zis totul. Apropo, am aflat cine a fost în spatele grevei, dacă vrei să ştii.
Phillip îşi înălţă capul.
- Ce vrei să spui? Am bănuit că Keene şi Tammany sunt în spatele ei.
- Până la un anumit punct, spuse Tripp. Keene a vorbit cu sindicatul şi a făcut promisiuni. Dar cineva plăteşte bine ca să se asigure că proiectul hotelului nu merge mai departe.
La dracu'!
-Cine?
- Domnul Mortimer Hali.
Tatăl Beccăi. Dumnezeule! Umerii lui Phillip se prăbuşiră. Nu ar fi ghicit niciodată. Lovi sacul cu un croşeu de dreapta devastator.
- Da, zise Tripp rânjind. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere să afli asta, de aia ţi-am spus la sfârşit. Ţinem legătura, Mansfield. Am o întâlnire acum.
Tripp ieşi din salonul de bal, cu braţul ridicat pentru a-şi lua la revedere.
Furios, Phillip rămase agăţat de sacul de box. Avea să găsească o cale de a se ocupa de Mortimer Hali. Nimeni nu încerca să îi saboteze proiectul şi să scape cu asta.

CapitoCuC 18

Trei bărbaţi intrară în salonul de recepţie al familiei Cortland. Eva se ridică atunci când majordomul îi anunţă.
- Domnii Debs, Gray şi Milliken, milady.
Ea aşteptă până când ei traversară salonul şi apoi le întinse mâna.
-Mulţumesc că aţi venit, domnilor. Vă sunt recunoscătoare, îmi dau seama că este o cerere venită în ultimul minut. Organizase întâlnirea repede după ce se întorsese din Newport. Sunt sigură că vi-l amintiţi pe domnul Tripp.

Făcu un gest către avocatul lui Phillip, care se afla lângă ea.

-Desigur, spuse Debs în timp ce îi strângea mâna domnului Tripp. Unde este Mansfield?

Eva făcu un semn valetului, care veni mai aproape oferindu-le pahare cu sherry de pe o tavă de argint. Toţi cei trei bărbaţi accep tară alcoolul.

- Nu ni s-a putut alătura astăzi, aşa că domnul Tripp este aici ca reprezentant al său.

Nu era chiar adevărul. Nu îl invitase pe Phillip. Această întâlnire era un risc și era mai bine să aibă mai puțini martori dacă eşua. Cel mai important pentru ea era să pună proiectul în mişcare din nou. Toate celelalte preocupări veneau pe planul doi.

Cu toate astea, detesta să mai adauge încă un secret între ei, deşi el cu siguranţă nu avea să-i mai vorbească vreodată.

- Bănuiesc că este în regulă, zise domnul Gray în vreme ce toa tă lumea se aşeza pe scaune. Nu este ca şi cum am fi gata să găsim o rezolvare.

Oh, ea nu era aşa de sigură cu asta, dacă în ziua aceea totul mer gea cum plănuise.

-întâi, zise ea, aş vrea să discutăm mai în detaliu ce probleme aveţi cu mine. Să le luăm pe rând, da?

Cei doi reprezentanţi ai sindicatului se foiră pe scaunele lor, fiin-du-le clar incomod că se aflau în centrul atenției.

- Lady Eva, începu într-un final Debs, nu am vrea să vă rănim sentimentele delicate.

- Sentimentele mele sunt departe de a fi delicate, domnule Debs. Să auzim, vă rog, aceste îngrijorări.

-Ştiţi că sunteţi femeie, spuse domnul Gray, de parcă asta era singura explicaţie necesară.

- Da, sunt foarte conștientă de asta. Sunt curioasă care este legătura între asta și abilitățile mele de a-mi face munca.

-Vă rog, milady. Este o pierdere pentru toată lumea...

- Mă scuzaţi, domnule Debs, dar asta nu este deloc o pierdere de timp. Aş vrea să trecem prin nemulţumirile faţă de mine şi să le dis-cutăm. Este corect.

- Domnule Tripp, făcu apel Gray. Sigur vedeţi că este o discuţie cât se poate de neconvenţională.

Avocatul ridică o sprânceană neagră.

- Eu nu văd nimic de genul ăsta. într-o dispută de muncă, cele două părţi trebuie să se întâlnească pentru a discuta despre nemulţumiri. Doar dacă nu cumva domnul Milliken vrea să strângă şi să se întoarcă la Chicago. Ar trebui să vă spun că avem trei echipe de constructori care aşteaptă, una din Boston şi două din Philadelphia. Toate sunt gata să vină la New York dacă le anunţăm. îşi şterse mâneca. Şi ca un fapt interesant? Nici una nu este în sindicatul tău, domnule Debs.

Gura lui Debs formă o linie dreaptă nefericită.

-Asta nu ne va împiedica să protestăm.

-Vom vedea, spuse Tripp zâmbind misterios.

Eva îl informase despre planul ei dinainte şi el o declarase „genială".

Ea spera ca avocatul să nu ajungă să regrete această apreciere.

„Nu ar fi trebuit niciodată să permit unei femei să se ocupe de acest proiect." După tot ce se întâmplase, Phillip încă o percepea ca pe o greşeală. Cât de mult îşi dorea să îi dovedească contrariul!

Făcând un gest către reprezentanţii sindicatului, le spuse:

- Deci revenind la problema din discuţie. Să vă auzim nemulţumirile, domnilor.

Debs şi Gray schimbară o privire arogantă, de parcă îşi spuneau: „Ei bine, ea a cerut-o".

Primul vorbi domnul Gray.

-Trebuie să recunoaşteţi că abia sunteţi calificată. Nu aveţi experienţă, milady, şi asta ridică îngrijorări legate de cât de solidă este structura.

Se aşteptase la asta.

-Aţi accepta o analiză independentă a planurilor din partea unei firme de arhitectură?

Debs îşi drese vocea.

-Bănuiesc că am putea accepta, dacă este independentă şi firma este una respectabilă.

- Excelent. Pentru că am declaraţii autorizate de la nu una, ci de la trei firme de arhitectură. Domnule Tripp?

Avocatul scoase trei documente pline de limbaj legal şi le trânti pe masă.

-Acestea sunt declaraţii date sub jurământ de către McKim de la McKim, Mead şi White; domnul Charles Coolidge de la Boston's Shepley, Rutan şi Coolidge şi domnul Richard Morris Hunt, care cred că nu mai are nevoie de nici o prezentare.

Eva încercă să nu îşi afişeze bucuria. Mersese ea însăşi să-l vadă pe Hunt, un vechi prieten al tatălui ei, în Newport, o vizită pe care nu avea să o uite niciodată. Hunt spusese despre munca ei că este „inspirată".

Pe chipurile celor doi reprezentanţi ai sindicatului se citi şocul înainte să apuce să îl mascheze. Apoi domnul Gray făcu semn cu mâna spre hârtii.

-Acestea pot vorbi despre proiect, dar asta nu rezolvă problema prezenţei pe şantier.

-Ah, da. Prezenţa mea pe şantier. Eva se opuse dorinţei de a-şi freca mâinile de nerăbdare. Să discutăm de ce este asta o problemă.

Toţi se uitară spre Milliken, care încă nu vorbise. Marginile buzelor i se curbară când începu să vorbească.

- Bărbaţii sunt distraşi de dumneavoastră. Ar trebui să se uite la ceea ce fac, în schimb, ochii lor vă urmăresc.

-Şi câte accidente am cauzat eu în aceste câteva săptămâni de construcţie?

- N-aş putea să spun, zise Milliken încruntat.

- Dar poţi, spuse Tripp. Fiecare accident trebuie înregistrat şi raportat proprietarului, aşa cum scrie în contractul cu domnul Mansfield. Deci câte accidente s-au întâmplat din cauza lui Lady Eva?

-Am avut treisprezece accidente, spuse Milliken ridicând bărbia.

Tripp scoase un teanc de hârtii din geanta lui.

- Eu am numărat paisprezece în total, dar cine stă să le numere. Răsfoi foile. Şi toate acestea sunt accidente care se petrec în mod normal pe orice şantier în mijlocul verii. Nouă cazuri de insolaţie, două dureri abdominale, două de ţiuituri în urechi şi o migrenă. Vreunul din ele pare legat de prezenţa lui Lady Eva?

-Nu direct, dar indirect...

Contractorul principal nu termină propoziţia, de parcă era suficientă această explicaţie.

- Indirect, cum? întrebă Tripp. Pentru că nici unul dintre accidente nu s-a petrecut când Lady Eva era de fapt acolo.
- Nu contează! izbucni el, arătând cu degetul spre Eva. I se spune Lady Ghinionista şi asta se întâmplă pe şantierul nostru.

-Serios? Tripp mai găsi câteva hârtii în geanta sa. Pentru că proiectul nu este doar în avans faţă de program, dar este şi sub buget. Mă rog, asta era înainte de grevă, desigur. Cum este ăsta ghinion?

- Femeile n-ar trebui să muncească, mârâi Milliken.

Acum ajungeau la miezul problemei. Eva îi întrebă pe reprezentanţii sindicatului:

-Şi sunteţi de acord, domnilor? Că femeile nu ar trebui să muncească?

-Mă tem că da, spuse Debs. Cel puţin nu în preajma bărbaţilor. Ar trebui să munciţi într-o fabrică cu alte femei. Unde sunteţi în siguranţă.

Domnul Gray încuviinţă din cap aprobator.

Eva se ridică.

-Ştiţi deja că nu sunt de acord şi că cifrele arătate de domnul Tripp au demonstrat altceva. Cu toate astea, uneori evidenţa nu este suficientă. Mai este nevoie de o atingere personală.

Se îndreptă spre uşa care dădea în sufragerie. O deschise şi îi chemă printr-un gest pe oaspeţii ei.

- Doamnelor, dacă vreţi să vă alăturaţi acum.

Trei femei intrară în salonul de primire - şi toţi cei trei bărbaţi săriră în picioare.

- Doamne, Dumnezeule, zise Gray.

- Ce înseamnă asta? zise Debs înecându-se. Ce caută *mama* aici?

-Am un motiv foarte bun să Ie aduc pe aceste trei femei aici astăzi. Permiteţi-mi să fac prezentările. Făcu un gest către ultima femeie din partea stângă. Aceasta este mama domnului Debs, care lucrează la băcănia familiei din Brooklyn. Alături se află mama domnul Gray, care deţine o cârciumă împreună cu soţul ei în Lower East Side. Şi ultima este sora domnului Milliken, care a venit din Ohio. Ea lucrează la o bancă. Doamnelor, vă mulţumesc că aţi venit în această după-amiază.

- Ce speri să demonstrezi? întrebă Gray.

Eva nu-l băgă în seamă.

- Doamnelor, munca voastră este într-un mediu unde sunt prezenţi şi bărbaţi?

Toate încuviinţară din cap.

- Şi vreunul dintre ei a suferit vreun accident în prezenţa voastră, pentru că era distras de prezenţa voastră?

Se auziră doi de „nu" dar, în vreme de doamna Gray spuse:

- La dracu', nu. Milady.

Eva reuşi cumva să nu zâmbească la asta.

-Şi vreuna dintre voi crede că simpla prezenţă a unei femei într-un loc de muncă face acel loc nesigur?

Fiecare scoase câte un „nu" categoric, iar apoi doamna Debs adăugă:

- Fiule, sper că nu crezi aşa ceva. Dacă da, înseamnă că tu crezi că nici eu n-ar trebui să muncesc.

-Nu cred asta despre tine, mamă, spuse domnul Debs. Dar şantierele...

- Nici un şantier! pufni mama lui. Tot ce vor bărbaţii este să spună femeilor ce pot şi ce nu pot să facă. O fată aşa drăguţă şi mică precum Lady Eva..., zise ea dătinând din cap. Ar trebui să faceţi toţi coadă ca să o lăsaţi să muncească acolo.

-Mulţumesc, doamnă Debs, spuse Eva.

- George, interveni doamna Gray, am muncit de m-am spetit în cârciuma aia ca să te trimit la un colegiu bun. Dacă cineva îmi interzicea să am grijă de tine? Atunci ce?

Domnul Gray avu bunul-simţ să se înroşească. Nici măcar nu încercă să o contrazică.

Sora lui Milliken făcu un pas în faţă.

- John, ştiu că nu suntem aşa de apropiaţi cum eram, dar sunt sigură că mama ar fi fost dezamăgită dacă mai trăia. Părinţii noştri credeau că toată lumea merită o şansă egală, indiferent de trecutul lor.

Milliken îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită fix în perete, cu maxilarul încordat. Eva bănuise că la el va ii cel mai greu de ajuns. Dacă nu putea să îl facă să se răzgândească, aşa să fie.

- Deci, domnilor. îşi uni palmele. Am abordat toate îngrijorările voastre? Putem termina greva şi aduce oamenii înapoi la muncă?

Debs şi Gray se priviră imul pe celălalt, apoi către mamele lor.

- Permiteţi-ne câteva momente ca să discutăm chestiunea separat, zise Debs. Sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere.
- Excelent. Voi ţine membrii familiilor voastre aici, ca să auzim cu toţii rezultatul.

Toţi cei trei bărbaţi tresăriră. Simţind că victoria este aproape, Eva traversă salonul spre sfoara clopoţelului pentru a chema majordomul.

Clubul Gotham era agitat cu activităţile din prima parte a serii, domnii veneau și plecau înainte ca vârtejul de petreceri și serate să înceapă. Cu toate acestea, Phillip nu intrase în clubul social. Pândea în umbră, aşteptând. Se simţea precum un bătăuş, aşa cum îl acuzase cândva Eva. Cum de văzuse așa de clar prin el?

îi era dor de ea, de perspicacitatea ei. Era una dintre calităţile care o făceau un arhitect extraordinar, abilitatea de a vedea lucruri pe care alții nu le observau. Dar nu doar de asta îi era dor. începuse să o vadă pe oriunde în oraș, fiecare strop de păr roşu îi atrăgea privirea.

Cel mai mult îi ducea dorul noaptea. Nu putea să treacă pe lângă Twenty-Fourth Street fără să își amintească unele dintre serile petrecute de ei acolo, cu corpul ei cald și dornic înfăşurat în jurul lui. Săruturi care îl îmbătau, care îl făceau să delireze de dorinţă și nevoie. Mirosul ei, gustul ei... La dracu', murea după ea.

Ce putea să facă atunci? Stricase totul între ei definitiv?

O trăsură se opri, și Phillip se încordă. Sigur pe el, Mortimer Hali coborî pe trotuar. Phillip alunecă de pe alee în urma lui. înainte să ajungă la treptele clubului, Phillip îl prinsese de cot.

-Câteva vorbe, te rog.

Hali tresări cu întreg corpul. Ochii i se măriră când îl văzu pe Phillip peste umăr.

-Ce vrei, Mansfield?

-Să vorbim.

- N-am nimic să îţi spun.

Hali încercă să își elibereze brațul din strânsoare, dar Phillip îl ţinu bine şi începu să-l tragă spre alee.

-Oh, dar eu am destule să-ţi spun.

-Dă-mi drumul. Dumnezeule, Mansfield! Ţi-ai pierdut minţile?

Deşi Hali încercă să îi reziste, Phillip era mai mare şi mai puternic, îl forţă pe tatăl Beccăi să intre pe aleea întunecată şi îl lipi de cărămizile aspre.
- Nu mi-am pierdut minţile, dar se pare că tu, da.
Hali se îndreptă şi îşi ajustă lavaliera.
-Asta depăşeşte orice limită. Ce vrei să faci, să mă iei la pumni?
- Ce vreau să fac este să-ţi împărtăşesc nemulţumirea mea legată de haosul pe care l-ai creat. Mi s-a spus că tu ai finanţat eforturile sindicatului de a face grevă.
-Aşa e. Te-am avertizat că vor exista repercusiuni pentru că te-ai jucat cu sentimentele fiicei mele, Mansfield.
- Nu era nici un sentiment, idiotule. Nici unul, nici la mine, nici la ea - şi ştii foarte bine asta.
Phillip se uită tăios la celălalt bărbat. Amândoi ştiau pentru cine avea Becca sentimente... clar nu pentru Phillip.
- Prostii! S-ar fi măritat cu tine. Mai aveam nevoie doar de puţin timp ca să o conving.
-Vrei să zici, să o ameninţi?
Expresia lui Hali deveni mai dură, maxilarul i se încordă.
- Este fiica mea şi deci eu o ghidez. Va face ce spun eu sau...
Se lăsă tăcerea, singurul zgomot venind de la un şobolan care umbla prin gunoaie prin apropiere. Phillip se aplecă, mârâind.
- Ce vei face? îţi vei interna propria fiică într-un sanatoriu? Să facă băi cu gheaţă şi să-i pună cămaşa de forţă?
- Nu vom şti niciodată. Acum este prea târziu. Fata a dispărut.
Cel puţin nu bănuia că Phillip o ajutase pe Becca să fugă.
- La modul cum ai tratat-o poţi să o învinuieşti?
- Nu este treaba ta, Mansfield.
- Dar este treaba mea, Hali. Ai făcut să fie treaba mea când ţi-ai vărsat frustrarea pe proiectul hotelului meu. Ştii cum mă ocup de problemele de genul tău?
Hali ridică bărbia, dar fu înţelept să rămână tăcut.
- Le îngrop. Ştiai că am prieteni la Banca Centrală din Manhattan? Un fapt interesant: cu destui bani, poţi cumpăra ipoteci de la bancă. Ghiceşti oare a cui ipotecă am cumpărat astăzi?
Hali deveni palid, apoi roşu de la furie.
- Cum îndrăzneşti? Nu aveai nici un drept să faci asta.
Phillip ridică din umeri.

-Am îndrăznit. Şi ar fi bine să nu mă mai enervezi vreodată sau voi cere toată suma la plată.

Hali începu să bolborosească, împroşcând cu salivă în vreme ce încerca să vorbească.

-Tu... Cum... Eu nu pot...

Phillip îşi făcu mâna pâlnie la ureche.

- Scuze, nu prea te-am auzit.

Dezlipindu-se de perete, Hali îndreptă un deget spre pieptul lui Phillip.

-Asta este numai din cauza femeii ăleia, târfa aia cu care te-ai tot văzut, cea care lucrează pe şantierul tău. Se învârte ţanţoş şi îşi ridică fustele...

Pumnul lui Phillip se opri în falca lui Hali, făcându-l pe acesta să cadă ca un bolovan. îşi scutură mâna care pulsa şi privi spre omul întins pe jos.

- Dacă vreodată mai vorbeşti urât despre Lady Eva, am să fac mai mult decât să te pocnesc o dată. Am să-ţi rup fiecare os de pe nenorocita aia de faţă. Şi dacă nu crezi că pot, întreabă-i pe băieții de la McGirk din Bowery.

Hali nu spuse nimic, doar clipi spre cer în vreme ce încerca să se adune. Phillip nu mai pierdu timpul şi plecă. Spusese ce avea de spus. Dacă Hali avea vreun gram de minte, urma să stea departe de Phillip pentru restul vieţii.

Mai bine, s-ar fi mutat în altă parte.

Misiunea fiind îndeplinită, îşi găsi trăsura. Ajunse la uşa casei sale după un drum rapid spre centrul oraşului. Avea nevoie de gheaţă pentru mână, degetele îi erau deja umflate şi roşii. Trecu pragul, gata să ceară gheaţă şi o băutură tare, când fu oprit din scurt de un vizitator.

-Mamă?

Ellen Mansfield stătea în uşa salonului. Nu fusese niciodată genul care să se îmbrace simplu, acum purta o rochie de un verde-închis, brodată cu mărgele, strălucind în lumina electrică blândă.

-Bună, Phillip.

- Credeam că eşti în Newport.

- Eram, dar a trebuit să te văd. Se întoarse cu faţa spre el, cu o expresie serioasă. Eşti rănit?

Phillip îşi băgă mâna în buzunar în vreme ce se apropie de ea ca să o sărute pe obraz.
- Nimic ca să te îngrijorezi. Luăm loc?
O conduse în salon, unde ea se aşeză pe canapea. îi întinse un pahar de sherry, în timp ce îşi turnă un pahar de whisky, apoi i se alătură.
Ea sorbi o dată.
- Ea renunţă la aproape tot ca să-ţi salveze preţiosul hotel.
-Scuze, ce? Cine?
- Lady Eva. Este ocupată cu salvarea hotelului tău cu un cost personal foarte mare.
Nu înţelegea multe din frază, dar începu cu numele.
- I-ai spus Lady Eva.
- Mi-a spus cine este, Phillip. La cine crezi că a venit când a fugit din oraş?
Nimic ce nu avea sens. El clătină din cap de parcă încerca să clarifice încâlceala din capul lui.
-Vrei să spui că a venit la Newport? Nu ştiam că voi două vă cunoşteaţi.
- Da, ne cunoaştem. Am angajat-o pe Excelenţa Sa...
-Ai angajat-o? Pentru ce?
- Să refacă Stoneacre.
Umerii i se adunară, iar muşchii i se încordară.
-Ţi-am spus să laşi Stoneacre în pace, mamă. Nu aveai nici un drept să angajezi un arhitect fără să te consulţi cu mine.
- Nu te obrăznici să-mi dai mie ordine, replică ea cu ochii albaştri scăpărând. Nu sunt unul dintre servitorii sau angajaţii tăi. Pot să fac ce vreau cu casa aia, Phillip, şi avem destui bani să construim douăzeci de Stoneacre dacă eu vreau. Lady Eva are un dar extraordinar, şi eu sunt mai mult decât mulţumită cu schiţele pe care mi le-a prezentat.
Eva îi prezentase deja schiţele? încă un secret de care nu îi spusese. îşi frecă fruntea obosit. Doamne, câte mai avea?
-Apropo, eu am fost cea care i-a cerut să nu-ţi spună nimic. Aşa că dacă te gândeşti să dai vina tot pe ea pentru asta, las-o baltă.
Erau aşa de evidente gândurile lui?
- Ce ai vrut să spui cu asta, că renunţă la aproape tot ca să salveze hotelul?

- Nu ştii ce târg a făcut? El clătină din cap şi ea continuă: Am auzit că a fost de acord să își limiteze vizitele pe șantier la o singură oră pe zi, când se schimbă tura seara, dacă sindicatul este de acord să nu facă zgomot despre cine a realizat, de fapt, planurile. Oamenii se întorc la muncă mâine.

Părul de pe ceafa lui Phillip se ridică.

- O oră? La aceeași oră în fiecare zi? Eu n-aş fi fost niciodată de acord cu asta.

-Nu mă îndoiesc că este adevărat. Dar ea a fost de acord cu asta - pentru *tine.* Pentru tine, Phillip. Nu pentru altcineva. Fata este îndrăgostită de tine.

„Eu... m-am îndrăgostit de tine." Nu îi crezuse declaraţia, presupunând că o făcuse din motive egoiste. Acum nu mai era sigur ce să creadă.

- Bănuiesc că a acceptat pentru că nu voia să piardă proiectul.

- Greșit, dragul meu băiat. La noua mea casă din Newport va folosi numele ei, ceea ce înseamnă că nu va trebui să se ascundă sub identitatea E.M. Hyde. De asemenea, va încasa și destul de mulţi bani. Pe scurt, nu are nevoie de proiectul hotelului tău, nu pentru motivele alea.

Nu prea ştia ce să spună. Eva merita succes şi notorietate. Desigur că le merita. Dar un sentiment straniu de dezamăgire crescu în el, ca şi cum ea îl îndepărtase din viaţa ei.

„Nu, tu ai îndepărtat-o din viaţa ta."

Tresări. Nu asta voise, cel puţin nu permanent. Da, spusese lucruri la mânie, pe care acum le regreta. Dezamăgirea şi durerea îi întunecaseră mintea, şi îi fusese imposibil să se gândească la altceva, aşa că îşi vărsase nervii pe ea. Chiar intenţiona să îşi ceară scuze... odată ce nu-l mai durea aşa de tare.

Acum aflase alte informaţii pe care ea le ascunsese. De ce era mereu pe dinafară cu Eva? „Pentru că a simţit că n-ai avut încredere în ea, că nu aveai să o ierţi." Nu-i oferise nici un motiv să creadă în el. în ei doi.

Da, îi ceruse să o curteze, dar nu îi mărturisise ce simţea pentru ea. Nu îi spusese că nu ţinuse la nici o femeie aşa de profund, aşa de... complet. îi intrase în viaţă la bordul vaporului şi de atunci îi intrase pe sub piele şi se înfăşurase în jurul inimii lui.

Şi fusese suficient de curajoasă să i-o spună, o declaraţie pe care el i-o aruncase înapoi în faţă. Cum ar fi putut vreodată să-l ierte?

Mama lui îl privea cu atenţie, aşa că el îşi drese vocea.

- De unde ştii toate astea, despre negocieri şi înţelegere? De ce eşti mai bine informată decât mine?

-Tocmai am venit din casa familiei Cortland. Aveam nevoie să o văd înainte să plece la Newport. Deci ai de gând să te împotriveşti acestei soluţii şi să lupţi pentru Lady Eva?

- Da, aşa plănuiesc, dar a fost foarte clară cu sentimentele ei pe această temă. Nu sunt sigur că mă va ierta.

Oftatul mamei lui răsună în salon.

- Prostii! Oricine poate vedea că este femeia perfectă pentru tine. înţelege toate tâmpeniile alea despre construcţii, este încăpăţânată, inteligentă... are clasă şi este frumoasă. Ai fi norocos să o ai. Asta dacă te poţi umili suficient.

Putea să o câştige înapoi? Umilinţa nu îi fusese necesară până acum.

- Mă gândeam că tu nu ai fi de acord, ţinând cont de lungul şir de logodnici morţi.

- Proşti. Mi-a spus cum toţi i-au descurajat interesul pentru arhitectură. Un talent ca al ei ar trebui să înflorească, nu să se ofilească pe butuc.

Asta era surprinzător, dar el continuă:

- Mi-a spus de mai multe ori că nu este interesată de căsătorie. Crede că îşi va pierde independenţa. Că va trece din umbra tatălui ei în umbra mea.

-Atunci trebuie să te asiguri că te vei da în lături şi o vei lăsa să stea în soare. Un bărbat puternic nu are nevoie să îşi lege soţia de el. Un bărbat puternic îi oferă spaţiu, o lase să respire.

-Asta a făcut tata cu tine?

- Desigur. N-am trăit niciodată unul în buzunarul celuilalt. într-o căsnicie trebuie să-ţi păstrezi propriile interese, dar să creezi un teren comun pe care să stai. Tatăl tău a ştiut cum să facă asta, să nu se plângă când eu organizam evenimente şi petreceri. Detesta societatea, dar eu o iubeam. Am făcut compromisuri.

Compromisuri. Se putea obişnui cu acest cuvânt, dacă asta însemna că Eva rămânea în preajma lui. Putea să o convingă să îl ierte?

Mama lui îl bătu pe braţ.

-Ești un Mansfield. Nu-ţi va fi uşor să faci compromisuri, dar pentru femeia potrivită va merita. Acum, du-te să prinzi următorul tren către Newport și adu-o înapoi.

Eva se plimba în perimetrul Stoneacre alături de domnul Jacobs, inginerul recomandat de Carew. Briza de dimineaţă a oceanului era o uşurare după căldura înfiorătoare de ieri. Discutau despre eroziunea solului şi despre vânt, cum afectaseră vechiul exterior de piatră.

- Eu am sugerat marmură pentru noua casă, îi spuse ea domnului Jacobs. Cam scumpă, dar poate face faţă elementelor mult mai bine decât alte tipuri de piatră sau cărămidă.

-De acord, zise inginerul. Deşi Fall River din Massachusettes are un granit minunat, unic. Vă aduc o mostră săptămâna viitoare. Poate vă hotărâţi să-l folosiţi altundeva, dacă nu aici.

îi plăcea ideea de a folosi o carieră din apropiere. Jacobs era inteligent şi nu se ferea să-şi ofere părerile - în mod respectuos. Nu era condescendent sau arogant, ceea ce ea aprecia.

-Excelent. Mergem înapoi înăuntru? Aş vrea să vă aflu părerea despre...

- Bună ziua.

Vocea aceea. Eva îşi ridică brusc capul şi-l văzu pe Phillip apropiindu-se, picioarele lui lungi parcurgând uşor distanţa de pe peluza verde. Vântul vioi îi ciufulea părul negru şi îi lipea hainele de trupul mare. Inima îi sări în piept când îl văzu după atâtea zile de singurătate.

„Şi iată-mâ aici, gâscă cu ouă de aur pentru tine."

Expiră încet. O duruse mult faptul că el o crezuse atât de calculată, de insensibilă. De parcă ar fi fost vreo vânătoare de avere, care spera să lase un bărbat fără bani. Tot ceea ce îşi dorise fusese să demonstreze de ce este în stare, dar Phillip nu fusese dornic să treacă peste trecutul lor sau sexul ei, chiar şi după ce îşi ceruse scuze pentru că îl păcălise. Nici măcar după ce ea îi spusese ce sentimente are pentru el. în loc să îi răspundă la fel, el plecase... şi asta spunea multe despre ceea ce credea el despre ea.

„Ridică-ţi zidurile, Eva. Protejează-te."

-Domnule Mansfield, zise ea rece când el ajunse lângă ei. Mama ta nu este aici.

- De fapt, am venit să te văd pe tine.

Asta o surprinse. Făcu rapid prezentările între cei doi bărbaţi, după ce îşi compuse expresia.
Phillip strânse mâna inginerului.
- Jacobs, zici? Ai lucrat la casa Haverton de aici, nu-i aşa?
-Aşa este, domnule. Jacobs radia, clar mulţumit că Phillip auzise de munca lui. Şi la castelul Bellevue.
-Impresionant. Se pare că noua casă a mamei este pe mâmi bune.
Eva îi studie expresia. Ştia despre reproiectarea Stoneacre şi nu era furios? Cu siguranţă Ellen îl informase despre proiect într-una din ultimele zile. Ce punea la cale femeia asta vicleană?
- Domnule Jacobs, zise Phillip, pot avea un moment cu Lady Eva?
- Oh, Jacobs se uită la ea. Excelenţă?
Voia să vorbească doar cu ea? încă mai aveau proiectul hotelului în comun - momentan. Poate că venise să o concedieze.
Atunci cel mai bine ar fi să termine o dată.
- Dacă aţi aştepta în bibliotecă, domnule Jacobs, vin în câteva clipe.
Inginerul încuviinţă din cap şi salută ducând mâna la pălărie, înainte de a se grăbi să ocolească casa pentru a ajunge la intrarea principală.
Eva era cu faţa la ocean, cu ochii mijiţi din cauza soarelui strălucitor şi bucurându-se de stropii fini de apă pe piele, în vreme ce-l aştepta să vorbească.
-Am auzit de înţelegerea pe care ai făcut-o cu sindicatul, zise el. Aş fi vrut să mă implici. N-aş fi fost niciodată de acord cu asemenea restricţii.
îi rezolvase greva şi acum se plângea?
- Nu eram sigură că va funcţiona, ca să fiu sinceră. Şi restricţiile contează prea puţin, dacă eşti aici ca să mă dai afară.
- Nu vreau să te dau afară. Am venit să-mi cer scuze.
Ea îi aruncă o privire, şi frumuseţea lui aşa de familiară îi aduse un nod în gât. -Oh?
El îşi băgă mâinile în buzunare, cu umerii ţepeni şi lăsaţi.
- Pentru ce-am spus în seara aceea. Cum am reacţionat la veştile despre tatăl tău. îmi pare rău, Eva.
Nu avea vreun motiv real să îi poarte pică, mai ales dacă s-ar fi putut să mai lucreze împreună.
-îţi accept scuzele. Doar despre asta ai vrut să discutăm?

-Eu... Clipi de câteva ori. Eram furios şi mi-am vărsat nervii pe tine. N-am vrut să spun ce am spus. Sper că ştii asta. Eşti bine-venită înapoi pe şantier - şi la mine.

Era bine-venită la el? Vorbea serios?
Creştetul capului îi pulsa de la o durere care tocmai începea.
-Am câteva lucruri de făcut aici înainte, dar ar trebui să pot reveni pe şantier la muncă săptămâna viitoare.
Partea la care nu se referise ar fi fost clară şi pentru un idiot - şi Phillip nu era un idiot.
- Dar nu te vei întoarce la mine? La noi?
-Este mai bine să nu reluăm acea parte din relaţia noastră.
El miji ochii, în ai căror adâncuri scăpărau scântei aurii.
- Deci ne întoarcem la asta? Distanţă profesională?
Eva trase aer în piept şi îşi îndreptă umerii.
-Aventura a fost încântătoare, dar amândoi ştiam că se va termina. Este prea multă neîncredere între noi acum, şi eu nu am nici un interes să merg înapoi. Doar înainte.
-Ai spus că te-ai îndrăgostit de mine. Şi aia a fost o minciună?
Nu, dar aproape că-şi dorea să fi fost.
- O să-mi treacă.
Gura lui se strânse într-o linie dreaptă, nemulţumită.
- Şi dacă eu nu vreau să treci peste? Dacă îţi mărturisesc că şi eu m-am îndrăgostit de tine?
în pieptul ei izbucni bucuria, o explozie de speranţă şi entuziasm, dar apoi îşi reveni. Era prea târziu, totul era prea târziu.
-Nu ar schimba nimic. Trebuie să fac ceea ce cred că este corect pentru mine şi a continua aventura cu tine nu este în beneficiul meu.
-Vreau să mă însor cu tine, Eva, nu să ne continuăm aventura.
Ea clipi la el, uimită. Nu discutaseră deja despre asta? Şi asta înainte ca fragila încredere dintre ei să se rupă.
-Cerule, de unde a apărut din nou căsătoria?
- N-a dispărut niciodată. N-am încetat niciodată să-mi doresc să mă însor cu tine.

- Ei bine, eu nu m-am răzgândit legat de faptul că nu vreau să mă mărit cu tine.

-Nu înţeleg. Nu mai există secrete între noi. Te-am iertat şi mi-am cerut scuze pentru comportamentul meu. îi studie chipul, analizând fiecare detaliu de parcă era în căutarea indiciilor. Ce îmi scapă?

-Nu, este de fapt ce îmi scapă mie.

Cum ar fi o cerere în căsătorie. O declaraţie fermă a sentimentelor lui adevărate. O garanţie că-şi va putea păstra cariera după căsătorie. Să își vadă tatăl din nou. Nu, avea prea multe de pierdut, în vreme ce el avea doar de câștigat.

- Ştiu că ai prefera ca hotelul tău cel nou să nu fie bântuit de numele Lady Ghinionista, dar mă tem că nu te pot ajuta acum.

Sprâncenele lui se lăsară în jos.

- Crezi că asta are legătură cu hotelul? Nu mă preocupă viitorul hotelului. Speram să te conving să ai încredere în mine, să crezi că voi face ceea ce trebuie ca soţ.

Să aibă încredere în el? După ce o dăduse la o parte aşa de uşor?

- Ştiu că asta are legătură cu hotelul, că vrei să-mi oferi credibilitate şi protecţia ta. Dar am nevoie de un partener, nu de un gardian. Nu mă pot mărita, să renunţ la drepturile și la munca mea, aşa cu încrederea oarbă - nu cu un bărbat care mi-a arătat prea puţine motive să am încredere în el.

El tresări.

-îmi dau seama că este adevărat. M-am ocupat foarte prost de mare parte din afacerea asta. Și n-a zis nimeni că trebuie să renunţi la ceva.

- Deci nu mai crezi că este o greşeală să mă laşi să rămân? Să laşi o femeie să supravegheze construcţia hotelului?

întrebarea păru să îl ia prin surprindere, de parcă nu-şi amintea că spusese acest lucru.

-Ai făcut o treabă bună, Eva. Proiectul este sub buget şi înaintea programului. Cum m-aş putea plânge?

O cale drăguţă de a evita întrebarea.

-De ce să nu mă trimiţi înapoi la Londra? Ai planurile lui E.M. Hyde. Nu mai ai nevoie de mine. Angajează alt arhitect să termine.

-încerc să-ţi spun de ce, femeie surdă. Vreau să mă *însor* cu tine. Să te am lângă mine. Pentru totdeauna.

Totul i se părea greşit. Instinctul, intuiţia îi spuneau *nu.* Fundamentul unei căsătorii trebuia să fie puternic, şi între ei nu erau decât slăbiciuni - durere şi neîncredere.
- Nu pot. Nimic din asta nu este suficient. Merit ceva mai bun.
Un nod i se puse în piept, făcându-i dificil să respire şi se întoarse să meargă spre casă.
-Stai! El o prinse de încheietură. Spune-mi de ce ai nevoie. Spune-mi cum pot fi suficient de bun. Te rog, nu pleca de lângă mine, Eva.
Nu putea să facă asta. Nu îl putea schimba în altcineva, nu putea să-l forţeze să pună nevoile ei la egalitate cu ale lui. Nu-l putea face să-şi descopere inima.
- îmi pare rău, zise ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Ar trebui să te întorci în oraş.
Fără să mai privească înapoi, fugi în casa care se dărâma.

CapitoCuCl9

Când Nora dădu buzna în cameră, Eva îşi băga hârtiile într-o geantă mare.
- Deci am înţeles eu bine? Pleci la Newport pentru restul verii - fără *mine?*
Eva se întorsese în oraş târziu în noaptea anterioară, după vizita dezastruoasă a lui Phillip la Stoneacre. Tot ce voia acum era să îşi strângă lucrurile şi să fugă la malul mării pentru câteva săptămâni. Să meargă într-un loc unde nu avea nevoie să îl vadă pe Phillip sau hotelul, unde munca ar fi ţinut-o ocupată.
-Bună, Nora. Eşti bine-venită să vii, desigur, deşi eu voi munci, începem să demolăm Stoneacre în două săptămâni.
Nora căzu pe pat.
- Oh, nuu. Nu vei merge cu mine la nici una dintre petreceri. Nici Julius nu merge, şi atunci aş putea la fel de bine să stau aici. O privi o vreme pe Eva cum împacheta. îmi va fi dor de tine. Aş fi vrut ca el să nu te fi gonit din oraş.

-Nu fi ridicolă, zise iute Eva. Nu m-a gonit el. Un alt proiect mă duce la Newport. Și într-o lună și ceva voi pleca la Londra să văd ce face tata. Nimic din toate astea n-au vreo legătură cu Phillip.
-Aş vrea să te cred, dar te cunosc prea bine. Ţi-a frânt inima şi fugi. Din nou.
Detesta faptul că Nora o cunoştea aşa de bine.
-A venit să mă vadă ieri.
Nora mări ochii.
-Da? Ce voia?
- Să-și ceară scuze. Şi să-mi ceară să mă mărit cu el, zise Eva ridicând din umeri.
-Să te măriţi cu el? Doamne! Ce-ai răspuns?
- N-a fost o cerere formală, serios, mai mult o idee. Şi l-am refuzat, normal.
-Oh! Pe fruntea Norei apărură nişte riduri adânci în vreme ce ea contempla ideea. Nu înțeleg.
-A zis că sunt bine-venită înapoi pe şantier... şi la el.
Nora râmase cu gura căscată.
-Cam atât cu romantismul. A spus ce simte pentru tine?
Pieptul Evei se strânse ca un pumn.
- Nu, n-a zis. Deși m-a întrebat ce aș spune dacă mi-ar mărturisi că este îndrăgostit de mine.
- Ce să mai zici de ascuns după deget. îi era teamă că tu nu i-ai fi răspuns la sentimente?
-Nu. Eu îi spusesem deja că sunt îndrăgostită de el. Știe bine ce simt.
-Oh, Eva. Privirea Norei se umplu de empatie. Este clar că Mansfield a crezut că vei cădea la picioarele lui după propunerea de căsătorie. Majoritatea femeilor ar fi făcut-o, să ştii.
-N-are decât să le ceară pe ele. Eu nu mă voi mărita cu un bărbat care nu are încredere şi nu crede în mine. Şi care nu este dispus să mă pună pe primul loc.
- Sâ-i dau una unde doare mai tare? Mai bine, am putea să îi cerem lui Julius să îl ruineze.
îşi mişcă degetele ameninţător.
-Nu este nevoie, dar îţi mulţumesc pentru ofertele amabile. Eva îi zâmbi prietenei sale bune. Dacă mă răzgândesc, vei fi prima care află.
Nora își netezi fustele, fără să o privească pe Eva în ochi.

- Să nu mă înțelegi greșit, dar ești sigură că nu ar trebui să vorbești cu el din nou? Poate după ce mai stați să vă gândiți o vreme.
- Nu văd sensul. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat.
Se auzi o bătaie la ușă și Nora se duse să deschidă. Un valet întinse o tavă.
- O telegramă pentru Excelența Sa.
- Pentru care din noi? întrebă Nora.
- Lady Eva, spuse tânărul cu urechile roșii.
Eva îi mulțumi și ridică hârtia. O desfăcu și citi mesajul.

Este nevoie de tine pe șantierul hotelului. Vino repede.

Semnat, Frank Tripp

împături hârtia în palmă și se gândi.
- Ce este? Ce spune? întrebă Nora.
- Este o cerere să vin pe șantier.
- Deci ce mai aștepți?
-Este ciudat, atâta tot. Este de la avocatul lui Phillip, Frank Tripp.
- Oh, îl știu pe Frank. Este unul dintre prietenii apropiați ai soțului meu. E un drac inteligent.
Eva privi la ceasul de pe polița șemineului. Dacă nu dura mult, încă putea să prindă trenul de după-amiază pentru Newport.
- Bănuiesc că ar fi bine să mă grăbesc.
Luă o bonetă din teancul din garderobă și găsi o pereche de mănuși asortate.
Când reveni în dormitor, Nora o aștepta acolo, cu propria bonetă și mănușile în mână.
-Vin cu tine.
-De ce?
- Intuiție. Prietena ei aproape sărea în sus de bucurie. Ceva îmi spune că o să merite să văd asta.

Pe Fifth Avenue era adunată o mulțime, blocând aproape de tot bulevardul aglomerat.
- Ce se întâmplă? Eva se uită pe fereastra cupeului. Ar fi bine să ieșim și să mergem.
Nora fu de cord și ordonă vizitiului să se oprească. Când roțile se opriră, cele două femei coborâră pe stradă.
-Ce naiba...?

Apoi Eva o luă pe Nora de braţ şi începu să îşi facă drum prin mulţime.
-Asta este normal?
Nora îşi strânse umbreluţa de soare mai bine, de parcă era gata să se apere în orice moment.
- Nu. Mi se pare că este echipa domnului Milliken.
Nu că ar fi recunoscut multitudinea de feţe, dar pălăriile şi hainele de muncă semănau cu cele ale oamenilor care trudiseră la săpături în ultimele săptămâni.
în vreme ce se apropiau de intrarea principală, ţipetele se înteţeau şi mulţimea devenea mai densă. Eva nu auzea nici una dintre maşinile care de obicei dominau şantierul. De ce nu erau aceşti bărbaţi la muncă? înţelegerea cu sindicatul avusese loc în urmă cu două zile.
Muncitorii care aşteptau pe trotuar se dădură la o parte în vreme ce ea trecea, făcându-i loc. Asta era... ciudat. Nu era ostilitate, ci doar curiozitate.
- De ce se uită toţi la tine? şopti Nora lângă ea.
- N-am idee.
îl zări pe Frank Tripp în faţă, cu braţele ridicate în vreme ce încerca să calmeze un grup de muncitori furioşi.
- Frank! strigă ea.
Acesta roti capul şi aproape se încovoie când o văzu.
-Slavă Cerului, zise el, pornind spre ea. Lady Eva, mă bucur tare mult să te văd. Bună, Nora.
-Ce se întâmplă, Frank? întrebă Nora. Muncitorii sunt iar în grevă?
Avocatul râse sec şi neamuzat.
-Nu. De data asta patronul este în grevă.
- Patronul? Eva clipi. Dar asta înseamnă...
- Da, confirmă Frank. Şi-a pierdut minţile afurisite, scuzaţi-mi vulgaritatea.
Eva dădu din mână ca şi cum nu i-ar păsa de vulgaritate. Auzise altele mai rele.
-Unde este?
- La poartă. Pe care a încuiat-o. Refuză să dea cheia şi nimeni nu prea ştie ce să facă.
- De ce ar face aşa ceva? întrebă Nora.

- Din cauza ei, zise Frank arătând spre Eva. Zice că nu lasă muncitorii înapoi până când nu sunt de acord să îi permită lui Lady Eva să vină și ea înapoi.

- Poftim? Eva se roti pe călcâie. Asta este o tâmpenie.

Frank își ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat.

- Nu te contrazic. Dar este un bărbat posedat. Nu l-am văzut niciodată așa.

- Du-te, zise Nora, gonind-o cu mâinile. Găsește o cale să rezolvi asta.

Eva se răsuci și trecu printre bărbații care discutau despre ce se întâmplă, majoritatea muncitorilor bombănind despre proprietarul ciudat și întrebându-se de ce nu îi lasă să lucreze. Eva nu putea să nu fie de acord cu ei. Asta era contrar la tot ceea ce știa despre personalitatea lui Phillip.

Chiar făcea asta pentru *ea?*

La poartă era domnul Milliken, angajat într-un concurs de priviri furioase cu Phillip. Nici unul din ei nu clipi, privirile lor intense fiind prinse într-o luptă a voințelor. Sfinte Dumnezeule! Ultimul lucru de care aveau nevoie era să izbucnească o încăierare aici.

Păși între ei, cu spatele la contractorul principal.

-Phillip, ce faci?

El nu își luă privirea de la Milliken.

- Protestez.

- Dar asta este nebunie. Deschide poarta și lasă oamenii să intre.

-Da, fu Milliken de acord. Deschide poarta și lasă-mi oamenii să intre.

- Nu, nu până când nu sunt de acord să ofere acces complet arhitectului meu pe șantier, oricând vrea ea.

-A fost deja de acord cu condițiile, Mansfield, izbucni Milliken. înțelegerea s-a încheiat.

-Atunci trebuie să renegociem pentru că eu nu sunt mulțumit.

-Nu putem face asta! strigă Milliken, lovindu-și melonul de coapsă.

Eva se întoarse spre contractorul principal.

- Domnule Milliken, îmi dați un moment să vorbesc separat cu domnul Mansfield?

Clătinând din cap și bolborosind, Milliken se pierdu în mulțime. Eva se apropie de Phillip, care părea pe marginea prăpastiei ca sănă-

tate mintală în această dimineaţă. Cearcăne negre îi încadrau ochii şi părul îi era ciufulit. Nici nu se bărbierise, şi firele negre îl făceau să pară un pungaş delicios de periculos.

„Gata! Nu mai gândi așa, Eva."

-Phillip, ce faci?

-încerc să te ajut. Eşti realmente mulţumită de înțelegerea făcută?

Nu, nu era... dar fusese disperată să termine greva. Ca hotelul lui Phillip să fie la zi. Să termine şi să se întoarcă în Anglia la tatăl ei.

- Trebuia să îi aduc înapoi la muncă. Greva a fost din vina mea, aşa că meritam orice stipulare era trecută în rezoluție.

-Greşit - şi eu nu aş fi fost niciodată de acord cu asta. Tu eşti arhitectul. Meriţi să fii aici, indiferent de oră. Acesta este proiectul tău.

Putu auzi convingerea din cuvintele lui, putu vedea adevărul strălucind în adâncurile întunecate ale ochilor lui. Şi deși sentimentul o impresiona, înţelegerea fusese făcută, hârtiile fuseseră semnate. Nu mai puteau reveni asupra înțelegerii acum, altfel riscau întregul proiect. Apropiindu-se mai mult de el, îi spuse:

-Apreciez sprijinul tău. înseamnă foarte mult pentru mine. Dar dacă asta este vreo schemă să mă faci să mă răzgândesc în ceea ce ne priveşte, îţi pierzi timpul.

-Nu este. Un muşchi tresări în maxilarul lui puternic. Ştiu că te-am pierdut, că am stricat totul. Merit asta pentru felul cum m-am purtat cu tine. Ai dreptate - n-am avut încredere în tine pentru că eşti femeie, iar când m-ai minţit ultima dată am simţit cum fricile mele au fost răzbunate. A fost greşit din partea mea. Aşa că trebuie să îndrept asta pentru tine, singurul lucru care mai este sub controlul meu.

Arătă cu degetul mare peste umăr spre şantier.

- Mansfield!

Eva privi şi îi văzu pe Debs şi Gray apropiindu-se în grabă, pe chipurile lor citindu-se furia. Milliken venea nu departe în urma lor.

- Ce înseamnă asta? ţipă Debs. Milliken ne-a zis că nu vrei să laşi oamenii la muncă.

-Ţi-ai pierdut minţile? întrebă Gray.

-Mai degrabă le-am găsit, zise Phillip, încrucişându-şi braţele lungi peste pieptul masiv. Voi doi aţi încheiat o înţelegere cu care eu n-aş fi fost niciodată de acord. Sunt aici ca să rezolv problema asta.

Debs arătă spre Eva.

- Ea a fost de acord, şi avocatul tău a semnat pentru tine.

- Te dau în judecată, zise Phillip. înţelegerea aia nu va rezista niciodată.

Gray îşi aruncă braţele în sus.

-Asta este absurd! Ce anume urmăreşti, Mansfield?

Phillip făcu un pas în faţă, către muncitorii adunaţi în stradă, şi apoi îşi ridică mâinile în aer.

-Toată lumea, puteţi fi atenţi la mine? Vă rog. O clipă.

Tăcerea se lăsă peste mulţime în vreme ce toţi bărbaţii aşteptau să audă ce avea de spus patronul hotelului.

- Mulţi dintre voi aţi obiectat la prezenţa acestei femei pe şantier. Arătă spre Eva. Numele ei este Lady Eva Hyde, este fiica Lordului Cassell, E.M. Hyde. Şi nu doar asta, dar este şi adevăratul arhitect al hotelului Mansfield.

în aer pluti un murmur, oamenii privind surprinşi unul spre celălalt.

- Proiectul hotelul este făcut în întregime de ea, şi de nimeni alt-cineva. Deci vedeţi, are mai multe drepturi să fie aici decât oricine dintre noi, să supravegheze planurile. Este inteligentă şi talentată, la fel de mult ca tatăl ei - poate chiar mai mult, pentru că peste tot tre buie să facă faţă bărbaţilor care se îndoiesc de abilităţile ei. Ca mine. M-am îndoit de ea, dar şi-a dovedit abilităţile din nou şi din nou. Aşa că nu voi permite ca vizitele ei pe şantier să fie limitate în nici un fel. Are drepturi depline să supravegheze proiectul după cum consideră ea... sau nu voi mai deschide porţile niciodată.

- Niciodată? zise Debs. închizi totul?

- Exact. Phillip zâmbi rece. Dacă ea nu este acceptată ca mem bru al echipei, cu toate drepturile şi responsabilităţile pe care le au bărbaţii, atunci duc planurile pe Coasta de Vest şi îmi construiesc hotelul în San Francisco.

Ea icni, începând să vadă ce urmăreşte. Pierderea de timp şi bani ar fi fost ameţitoare dacă urma să o facă. De asemenea, oraşul va avea nevoie să găsească un alt dezvoltator pentru această bucată imensă de pământ, pierzând venitul pe care hotelul l-ar fi generat pentru New York. Asta nu îl făcea popular în ochii localnicilor. Chiar era dispus să rişte totul pentru ea?

Zidurile construite ca să se protejeze începură să se dărâme, surpându-se precum nisipul. Niciodată cineva nu făcuse ceva aşa

de... altruist pentru ea. Asta însemna mai mult decât fiori şi ciocolată - chiar şi decât bijuterii. Poate că ea conta mai mult pentru el decât hotelul.

înainte să apuce să spună ceva, vorbi Debs:

-Asta este ridicol. Nu vei închide niciodată proiectul, mai ales că este aşa de avansat.

-Greşeşti. Nu voi tolera lipsa de respect pentru Excelenţa Sa şi ajung bucuros în sapă de lemn ca să o demonstrez. Deci, cum va fi, domnilor? strigă Phillip către mulţime.

Ea veni mai aproape, simţindu-se copleşită. El îşi coborî capul ca să o privească în ochi şi hotărârea feroce care se vedea în ochii lui ajunse în sângele ei, încălzind-o.

-Phillip, nu trebuie să faci asta.

- Ba da, rosti el încet. Te-am dezamăgit pe toate celelalte planuri. Pentru mine meriţi cât o sută de hoteluri ruinate.

Pieptul ei se umflă şi în gât i se adunară emoţiile.

-Asta este cel mai drăguţ lucru pe care l-ai fi putut spune.

-Poate ar trebui ca oamenii să voteze! strigă Frank Tripp şi bărbaţii chiuiră, fiind gata pentru o rezolvare de orice fel.

- Bine! Debs îşi ridică braţele dezgustat. Să voteze atunci.

Tripp îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

- Ridicaţi o mână toţi cei care nu sunteţi de acord să i se permită acces complet pe şantier lui Lady Eva.

în jur de treizeci de oameni ridicară o mână - inclusiv Milliken.

Phillip se încruntă la ei.

-Toţi cei cu mâna ridicată sunteţi concediaţi. Toţi ceilalţi, apreciem sprijinul vostru pentru arhitectul nostru. Bine aţi revenit!

Se întoarse, descuie poarta şi o trase într-o parte. Un chiot se auzi înainte ca muncitorii să înceapă să intre pe şantier.

Până când Eva ajunse lângă Phillip, Milliken era deja acolo, cu chipul plin de furie.

-... nu mă poţi concedia! Ăştia sunt oamenii mei. Nu vor rămâne la muncă dacă mă dai afară.

Phillip arăta calm şi liniştit, fiecare centimetru din el lăsând să se vadă puternicul urmaş de newyorkez.

- Cred că tocmai am demonstrat contrariul, Milliken. Şi da, chiar te-am dat afară. Dacă vreunul dintre oamenii tăi vrea să plece, au bi-

necuvântarea mea. Angajez alt contractor general și mai mulți muncitori, câți am nevoie. Dar tu nu mai ai voie pe șantierul hotelului.

Eva încercă să nu se bucure când Milliken plecă furios. Surprinsă de evenimentele din acea dimineață, își acoperi gura ca să oprească bucuria care dădea pe dinafară. Chiar făcuse asta... pentru ea.

Nu putea să ajungă lângă el suficient de repede.

El o privi precaut, urmărindu-i înaintarea. Sprâncenele îi coborâră confuze când ea nu vorbi imediat.

-Eva?

Când fu suficient de aproape, se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche:

- Este nevoie de tine într^o întâlnire urgentă. La numărul 22 pe Twenty-Fourth Street.

Apoi se îndepărtă, căutând disperată o birjă.

Phillip ajunse la ultimul etaj al casei din oraș fără răsuflare. Unde era? Cât durase drumul până în centru nu își permisese să spere, fiind prea îngrijorat că îi înțelesese greșit intențiile.

Ușa de la apartament era întredeschisă. O împinse și intră în fostul bordel.

-Eva?

O mică formă se mișcă înainte ca o femeie să se repeadă spre el. Eva. Brațele lui o cuprinseră, ținând-o strâns în cazul în care ea s-ar fi răzgândit. îi respiră parfumul, mirosul cunoscut de pământ și parfumul ei floral erau precum raiul după toate aceste zile. Doamne, ce dor îi fusese de ea!

Chipul ei se îngropă în gâtul lui și murmură:

- Nu pot să cred că ai făcut asta. Ești complet nebun!

-Am vorbit serios. închiderea șantierului n-a fost un truc ca să ne împăcăm. Deși ar fi fost cu siguranță un efect secundar drăguț, unul pe care nu l-ar fi refuzat. Am făcut-o pentru că meriți să fii tratată egal.

O auzi cum inspiră tremurător.

- Și îți sunt recunoscătoare. A fost cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut pentru mine. Mulțumesc.

Se simți plin de mândrie în vreme ce o îmbrățișa.

- Cu plăcere.

Eva se retrase, desfăcându-și brațele din jurul gâtului său, și el făcu un efort să îi dea drumul. Dezamăgirea îl cuprinse în vreme ce își băga mâinile în buzunarele pantalonilor, așteptând.

-Ai văzut? Aproape toți au revenit la muncă. Majorității nu le pasă că sunt femeie.

-M-am gândit că majorității dintre ei nu le pasă, că erau doar câteva mere stricate între ei. Sincer, ar fi trebuit să-l concediez pe Milliken imediat cum a început să se plângă. îmi pare rău, Eva.

-Te iert, pentru tot.

-Da?

- Da. îmi pare rău că te-am păcălit în legătură cu planurile. Eram sigură că altfel nu mă vei angaja. în plus, cu cât ascundeam mai mult boala tatălui meu, cu atât aveam mai multe șanse să iau mai multe proiecte cu numele lui.

-Nu știam că aveați asemenea probleme financiare. De ce nu mi-ai spus?

Ea își mușcă buza și privi în altă parte.

- N-am vrut să știi. Tata a fost un arhitect extraordinar, dar a fost total nesăbuit cu banii. Și acum cu îngrijirea lui... Ridică din umeri. Voi găsi o cale s-o scoatem la capăt.

El nu se îndoia. Eva putea face orice voia dacă își punea mintea. Nu mai întâlnise niciodată o femeie mai hotărâtă sau plină de resurse.

„Mărită-te cu mine și te voi ajuta eu."

Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Dar se abținu. O mai ceruse înainte și îl refuzase clar. Doar pentru că se aflau aici nu însemna că ea se răzgândise în privința căsătoriei.

Deși avea să o convingă la un moment dat. Nu era o opțiune să o mai piardă o dată.

- Știu că vei reuși, zise el, și de orice ai nevoie, doar cere. îți voi da totul.

Pleoapele ei se deschiseră și îl privi printre gene.

-Orice?

-Da, orice.

- îmi mai dai o şansă?
Inima îi bubui, sângele îi fierbea la acest gând.
- Să reluăm aventura noastră?
- Dacă vrei. Se apropie mai mult, punându-şi palma pe vesta lui. Sau poate mai mult.
- Cum ar fi? Nevoia de a o atinge ardea prin el, muşchii i se încordară la efortul de a rămâne nemişcat. întâi trebuia să descopere ce voia să spună. Să te curtez?
-Asta vrei?
-Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar primesc orice oferi.
Mădularul i se umfla rapid, apropierea ei afectându-l aşa cum nu i se întâmplase cu nici o femeie pe care o avusese. Tânjea să îşi lipească corpul de al ei, de a o simţi moale pe el.
Degetele ei trecură peste maxilarul lui, în sus pe obraz, ajungând în părul lui.
- De ce vrei să te însori cu mine?
De asta avea nevoie? O cerere în căsătorie în care el să îi spună ce simte?
Fără să mai piardă o secundă, se lăsă într-un genunchi şi îi luă mâna.
- Pentru că nu am visat niciodată să găsesc o femeie ca tine, inteligentă şi curajoasă. O femeie care iubeşte arhitectura la fel de mult ca mine. O femeie care ştie cum să mă scape de răul de mare cu o simplă atingere. M-ai captivat din momentul în care te-am cunoscut şi nu vreau să mă mai despart niciodată de tine, nici măcar o zi. Te iubesc şi am nevoie de tine lângă mine. De asta vreau să mă căsătoresc cu tine. Te rog, Eva, căsătoreşte-te cu mine. Promit că voi învăţa să fac compromisuri şi nu te voi bloca din faţa soarelui.
Ea nu spuse nimic, doar privea spre el, cu ochii largi. Deveni nervos în vreme ce secundele treceau. Nu trebuia să spună ceva?
Se simţi jenat. Ea rămânea mută şi el se simţea ca un prost. începu să se ridice.
- Stai, nu, zise ea oprindu-1. Nu mă aşteptam la toate astea. Eu sunt... ei bine, am rămas fără cuvinte. Eu voiam doar să aud dacă mă iubeşti sau nu.
Prima dată nu spusese destul... şi acum spusese prea mult?
-Te iubesc, spuse el din nou. O voi spune de câte ori vrei, dacă te măriţi cu mine.

Ea își acoperi gura cu mâna, ochii îi străluceau de emoţie.
-Am să vreau să-mi construiesc cariera de arhitect.
încercă să-și rețină rânjetul în vreme ce se ridica.
- Cum ar și trebui - iar eu nu te voi opri.
- Și tata? Aș vrea să-l aduc aici.
-Desigur. Va avea parte de cea mai bună îngrijire.
Ea respiră adânc.
-Am un istoric cu trei logodnici morţi. Eşti sigur că vrei să riști să fi cel cu numărul patru?
Nu se putu abţine să nu chicotească la acest argument slab. îi prinse faţa între mâini și zise:
-Nu cred o secundă că ești blestemată. Mai mult, plănuiesc să rămân în viaţă mulţi ani, suficient de mult să îmbătrânesc alături de tine și de copiii noștri.
Eva încuviinţă din cap, cu ochii plini de lacrimi și strălucitori.
-Atunci da, mă mărit cu tine.
- Slavă Domnului!
își lăsă capul în jos și o sărută prelung, în fiecare răsuflare existând promisiuni și ușurare.
Când în final se despărţiră, ea își lăsă capul pe spate gânditoare.
-Am fost Lady Ghinionista atât de mult timp. Cum îmi va spune lumea acum?
-îţi vor spune Eva Mansfield, cel mai talentat arhitect din lume.
- îmi place cum sună. Dar nu vrei să spui cea mai talentată femeie arhitect din lume?
- Nu, nu vreau. Soţia mea îi va eclipsa pe toţi ceilalţi arhitecţi, indiferent de sex.
îl apucă de lavalieră și începu să meargă cu spatele, târându-l spre dormitor.
-îmi place răspunsul ăsta. Dar acum, viitoarea ta soţie vrea să își demonstreze talentele în alte domenii importante...

(EpiCog

Doi ani şi patru luni mai târziu

Le luase cu patru luni mai mult decât se aşteptaseră ca să organizeze marea deschidere a hotelului Mansfield din New York.

Motivul nu avea nimic de-a face cu programul sau cu grevele, ci cu un îngeraş dolofan, numit Edward Mansfield, care venise pe lume exact când terminaseră construcţia. Proprietarul hotelului, şi tată al copilului, insistase să amâne deschiderea festivă, refuzând să o organizeze până când arhitectul nu îşi revenea după naştere şi putea participa.

Nu mai este nevoie să o spunem, dar Eva îşi iubea soţul la nebunie.

-Abia aştept să văd ce a făcut domnul Doyle în ultimele luni, zise ea în vreme ce trăsura îi ducea spre centru, şi corpul aproape că îi vibra de entuziasm.

- Cred că vei fi destul de mulţumită. Soţul ei o ţinu de mână, cu degetele mari întrepătrunse cu ale ei. A făcut onoare proiectului tău extraordinar.

-Aş fi vrut ca tata să poată vedea asta.

Edward Michael Hyde, Lord Cassell, murise în urmă cu şase luni. Eva avusese inima frântă că tatăl ei nu va putea să îi vadă niciodată munca terminată. îi era tare dor de el, deşi memoria lui continuase să se deterioreze de când venise la New York. Fusese sugestia lui Phillip să îl numească pe fiul lor Edward şi Eva fusese rapid de acord.

- Ştiu, draga mea. Phillip o strânse de mână. Dar ştie. Oriunde se află, ştie.

Lacrimile ameninţau să curgă şi ea le opri. în seara aceea nu era permis plânsul. încercă să destindă atmosfera.

-Lui Edward i-ar fi plăcut asta. Tot cred că ar fi trebuit să îl aducem.

Phillip clătină din cap în vreme ce se apleca să o sărute pe obraz.

-Te vreau doar pentru mine în seara asta. A trecut aşa de mult timp, Eva.

Un fior îi coborî pe şira spinării la auzul cuvintelor spuse pe un ton gutural.

- Ţinând cont că vor fi patru sute de invitaţi în seara asta, nu cred că mă vei avea prea mult pentru tine.

El doar fredonă şi îşi întoarse privirea spre fereastră.

Trăsura încetini şi ea zări colţul hotelului, o privelişte care o făcea să simtă un nod în gât. Phillip insistase ca pe piatră să fie înscris numele ei, nu al tatălui ei, chiar sub numele lui. Moştenirea noastră, îi spusese el la vremea respectivă, ceea ce o făcuse să plângă de fericire. Ajunseră la marginea covorului roşu care se întindea sub portic. Newyorkezi bine îmbrăcaţi erau aliniaţi la intrare, dornici să vadă interiorul celui mai bun hotel din lume.

Exteriorul fusese terminat cu luni în urmă, era tot ceea ce proiectase Eva. Şi rezultatul o lăsase fără cuvinte. Era cu adevărat ceva unic, cu facilităţi pe care lumea nu le mai văzuse în alt hotel, cum ar fi băi cu electricitate pentru fiecare cameră. Cu toate astea, ziarele îşi exprimaseră dubiile că avea să aducă venit. îl numeau „Nebunia lui Mansfield" şi îl luaseră pe proprietar peste picior în mod deschis.

Proşti! Nimeni nu ar trebui să se îndoiască de Phillip Mansfield. De ieri, hotelul avea ocupate toate camerele până la sfârşitul anului viitor. De fapt, regele Prusiei era aşteptat săptămâna următoare.

Pe covorul roşu îi bombardară prieteni şi membrii ai societăţii, demnitari şi politicieni. Se părea că toate persoanele importante participau la gala de deschidere. Domnul Weller îi strânsese sincer mâna Evei şi o felicită din partea Departamentului de construcţii al oraşului. Până şi Debs şi Gray de la sindicatul muncitorilor erau aici, acceptând laude din partea oaspeţilor, de parcă nu încercaseră să închidă totul.

Domnul Doyle îi aştepta pe Eva şi Phillip chiar după uşa de la intrare. îşi strânseră cu toţii mâinile şi apoi Doyle le oferi un tur al interiorului. Phillip văzuse deja totul, desigur, aşa că era de fapt doar pentru Eva.

Şi ea fu realmente impresionată. Doyle avea un fler îndrăzneţ, care se potrivea bine cu structura. Saloanele comune îţi atrăgeau atenţia, dar erau şi confortabile. Preferatul ei era salonul turcesc pentru fumat, făcut în stil maur, cu mozaicuri, armuri antice şi colorat într-un roşu puternic.

- Este o treabă admirabilă, zise ea către domnul Doyle. Aproape că vreau să trăiesc aici.

Doyle străluci la auzul laudelor.
- Mulţumesc. A fost o muncă făcută cu dragoste. Și eu sunt foarte ataşat de acest loc.
Cu coada ochiului Eva văzu o femeie care se îndrepta spre ei.
- Becca!
Doyle se scuză şi se duse să se ocupe de îndatoririle lui legate de marea deschidere exact când zâmbitoarea Rebecca Hali li se alătură. Pielea ei strălucea frumos sub luminile electrice blânde, iar părul îi era prins sus în vârful capului.
- Buna ziua, domnule şi doamnă Mansfield.
-Fără formalităţi, mai ales de la tine. Phillip o îmbrăţişă. Parisul clar îţi prinde bine. Nu te-am văzut mai fericită.
-Sunt, confirmă ea. Să plec din New York a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o.
Eva o sărută şi ea pe obraz.
- Ei bine, suntem aşa de mulţumiţi că ai revenit pentru marea deschidere.
- Nu aş fi pierdut-o pentru nimic, chiar şi fără asigurarea ta că tatăl meu nu ar fi participat.
- Nu era clar pe lista invitaţilor noştri, zise Phillip. A fost tăcut de când a aflat că am în palmă posibilitatea de a-l ruina financiar.
-Aş fi vrut să îi văd faţa. Becca oftă melancolică. Oh, felicitări pentru fiul vostru. Am auzit vestea azi-dimineaţă.
-Mulţumesc, zise Eva. Vino să îl vizitezi mâine, te rog, dacă doreşti.
Şeful hotelului, Oscar Boldt, se apropie. Phillip îl ademenise pe legendarul *maître d'hdtel* de la Delmonico's pentru a veni la hotelul Mansfield. Eva văzuse repede de ce, pentru că elveţianul era o forţă a naturii. Chiar înainte de terminarea construcţiei, Boldt adusese îmbunătăţiri pentru a creşte forţa de atracţie a hotelului, cum ar fi un meniu mai variat și să permită femeilor să intre neînsoţite. Cum putea un hotel proiectat de o femeie să nu permită şi femeilor să se bucure de el? zisese el.

- Oscar, zise Eva după ce îl prezentă Beccăi, totul este minunat. Tu şi membrii echipei tale v-aţi depăşit.

-Aceasta este munca mea, doamnă. Domnul Mansfield se aşteaptă la nimic mai puţin decât perfecţiune, zise el radios de la laude.

Phillip zâmbi, bătându-l pe Oscar pe spate.

-Aşa este şi m-ai făcut foarte mândru în seara asta. Mulţimea va fi sigur impresionată.

- Chiar sper să fie aşa. Spectacolul ar trebui să înceapă în douăzeci de minute, le spuse el, apoi i se adresă direct lui Phillip: Totul este după cum aţi dorit, domnule.

- Excelent. Mulţumesc, Oscar.

Şeful hotelului se îndepărtă grăbit, spre sarcini mai importante, şi Becca se scuză şi ea pentru a merge să vadă cunoştinţe mai vechi. Eva acceptă un pahar de şampanie de la un chelner care trecea.

- Ei bine, soţule. Să ne găsim locurile pentru spectacol?

Societatea simfonică din New York urma să cânte pentru mulţime, apoi urma o masă generoasă în salonul de mese. Eva văzuse meniul elaborat şi abia aştepta.

Phillip o luă de cot.

-Am o idee mai bună.

începu să o conducă spre un lift privat care se afla în spate, unul care avea să fie folosit doar de regalităţi şi şefi de state odată ce hotelul avea să fie deschis. Acest lift, pus în mişcare de generatorul aflat în subsol, conducea la cele mai bune apartamente din hotel.

-Unde mergem? Privi peste umăr în vreme ce lăsau haosul în urma lor. N-ar fi trebuit să continuăm să strângem mâini? Nu vrei să te bucuri de succesul tău?

El făcu un semn din cap arătând spre lift în vreme ce urcau în cuşca de oţel. Liftierul închise uşa şi apoi porni liftul, ducându-i în sus.

Phillip privi spre ea.

- Este şi succesul tău la fel de mult ca al meu. Ai vrea să stai acolo jos, acceptând felicitările?

- Nu, nu este nevoie să rămân. L-am proiectat de dragul lui, nu pentru a fi adulată de public. Dar credeam că ţie îţi va face plăcere ţinând cont de cât de mult ai luptat să îl termini.

între copil şi hotel, amândoi se epuizaseră în ultimii doi ani de zile. Ea mai supraveghease şi reconstrucţia Stoneacre, care se transforma într-una dintre cele mai uimitoare proprietăţi din Newport.

- Oscar şi Doyle se vor ocupa de tot, zise el enigmatic în vreme ce liftul se opri la etajul al doilea.

Oţelul se deschise şi Phillip o conduse spre apartamentele statale, zece apartamente luxoase proiectate pentru cei mai importanţi oaspeţi ai hotelului. Fiecare era decorat în stilul unui palat european faimos sau a unui reper. Ea, cu Phillip şi cu Doyle aleseseră cele zece locaţii împreună la o cină lungă la Sherry, una dintre amintirile ei preferate din întregul proces.

Phillip descuie apartamentul Francisc 1, decorat în stilul castelului Fontainebleau din Franţa.

- De ce mergem aici?

El doar ţinu uşa şi o invită înăuntru.

- Îţi fac o surpriză. Asta facem.

O surpriză pentru ea? Păşi în camera de primire a apartamentului, o încântare în stil renascentist şi se opri imediat. O masă mică cu două scaune fusese instalată în mijlocul spaţiului. Farfuriile acoperite stăteau pe masă, împreună cu lumânări şi un mic aranjament floral.

Zgomotul făcut de încuietoarea uşii îi atrase atenţia. Se întoarse şi îl găsi pe Phillip rezemat de perete, cu mâinile în buzunare şi ochii pe chipul ei.

- Nu înţeleg. Luăm cina aici?

Se apropie de ea, cu o privire de prădător pe care ea nu o mai văzuse de multe luni. De când rămăsese gravidă cu Edward. Un fior o străbătu, de-a lungul coapselor, apoi se opri între picioarele ei.

- Luăm cina mai târziu. Acum m-am gândit să examinăm patul. Să ne asigurăm că este la standardele hotelului.

-Ah, deci este vorba despre hotel, îi zise ea provocator.

îi prinse talia şi o strânse puternic lângă el.

- Deloc. Este despre a-mi avea soţia doar pentru mine. Să îi ofer plăcere până când nu mai poate.

Ea se prinse de umărul lui în vreme el îşi plimba nasul de-a lungul tâmplei sale, inspirându-i mirosul.

-Dar sunt sute de oameni jos. Ce ar spune dacă ar şti că te eschivezi de obligaţiile tale ca proprietar al hotelului ca să te culci cu soţia ta?

-Ar spune că sunt cel mai norocos bărbat din New York. Se aplecă, își petrecu brațul pe sub genunchii ei și o ridică, ducând-o în pat. Și au dreptate.

Nota autoruCui

Din când in când, un detaliu istoric imi aprinde imaginaţia. Aşa a fost în cazul poveştii dintre Eva şi Phillip. Draga mea prietenă, Diana Quincy, mi-a spus într-o zi în treacăt că arhitectul castelului Hearst, construit de William Randolph Hearst la sfârşitul Gilded Age, a fost o femeie. Sceptică cum sunt, a trebuit să mă conving imediat. Da, arhitectul a fost Julia Morgan, prima femeie cu licenţă de arhitect din California. Am rămas uimită şi aşa s-a născut personajul Evei.

Nu sunt foarte familiarizată cu arhitectura, aşa că am petrecut multe ore făcând căutări despre tehnici şi inginerii din acea vreme. Cea mai detaliată informaţie pe care am putut-o găsi a fost cea despre Empire State Building, construit în 1930. Mi-am permis licenţa artistică de a aplica unele dintre figuri şi detalii din acel proiect pentru hotelul Mansfield (care nu ar fi fost nici pe departe la fel de înalt precum ESB).

Toate greşelile îmi aparţin.

iMuCţumiri

Sincerele mele mulţumiri lui Michele Mannon, Diana Quincy şi JB Schroeder pentru ajutorul lor cu aventura romantică de la bordul vaporului şi cu modelarea personajului lui Phillip.

Mulţumiri Tessei Woodword, care îi iubeşte pe Phillip şi Eva la fel de mult ca mine şi pentru ajutorul dat la întărirea poveştii lor. De asemenea, mulţumiri Laurei Bradford pentru toată îndrumarea expertă şi pentru sprijin. Enorma mea gratitudine echipei de la Avon Books, mai ales pentru Elle Keck, Pamela Jaffe şi Angela Craft, pentru tot ceea ce faceţi pentru cărţile mele.

Ca de obicei, le mulţumesc celor de la Gilded Lilies care îmi împărtăşesc entuziasmul faţă de această perioadă (şi lui Justin Trudeau pentru poze). Sunt de asemenea recunoscătoare tuturor cititorilor, bloggerilor, criticilor şi autorilor care au ajutat cu publicitatea romanului. Sunteţi toţi nişte vedete rock.

Şi nu în ultimul rând, iubire şi mulţumire faţă de familia mea, mai ales soţul meu, care este cel mai bun prieten al meu şi cel mai mare fan al meu. N-aş fi putut să reuşesc fără tine, iubire.